

Giới thiệu Vong Linh Ma Pháp Sư

Người dịch: cuuvy

Bỗng nhiên vào một ngày đẹp trời, tên công tử bột sống trong nhung lụa suốt hai mươi năm lại lọt vào mắt xanh của một trong ba vị vong linh pháp sư bậc nhất đại lục.

Nhưng vừa mới bái sư thì sư phụ của hắn lại gặp phải họa sát thân chỉ kịp truyền cho hắn hai bộ khô lâu tâm đắc của cả đời và một bộ khẩu quyết không đầu không cuối.

Cuối cùng hắn có nắm được cơ hội trở thành một vong linh ma pháp sư đứng trên vạn người hay tiếp tục làm một tên công tử bột nơi chốn kinh thành xa hoa.

Phân chia cấp bậc:

Ma pháp sư: ma pháp sư, đại ma pháp sư, ma đạo sĩ, đại ma đạo sĩ, ma thánh sư, ma thần sư (mỗi bậc chia làm 9 cấp)

Chiến sĩ: chiến sĩ, cao cấp chiến sĩ, kiếm sư, đại kiếm sư, chiến thánh, chiến thần. (mỗi bậc chia làm 9 cấp)

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Vân Lăng

Trong căn phòng hoa lệ, một nam tử chừng 20 tuổi đang cau có mặt mày lẩn lộn qua lại trên giường, cố gắng ngủ tiếp mặc cho tiếng gõ cửa rầm rầm bên ngoài và cả tiếng gọi thất thanh của đám người nô tì, quân sự:

- Thiếu gia, thiếu gia, mau tỉnh dậy, sắp tới giờ đi đón tướng quân rồi.
- Thiếu gia, nếu người còn không tỉnh dậy sẽ không kịp mất!
- Thiếu gia. ....

Vân Lăng khó chịu mở mắt, gãi lên:

- MỚI SÁNG RA ĐÃ LÀM ẦM CÁI GÌ!???

Tiếng la hét ngoài cửa đột nhiên biến mất, chỉ còn lại giọng nói từ tốn của một người nào đó:

- Lý quân sự, lão ra ngoài kiểm tra lại mọi thứ một lượt đi. Nó không thức dậy thì kệ nó, hậu quả thế nào thì tự nó gánh lấy.

Vân Lăng lẩm bẩm mấy câu nhưng cuối cùng vẫn đứng dậy đi ra ngoài mở cửa. Đám nô tì thấy cửa mở liền tiến vào, hầu hạ hắn rửa mặt, thay y phục.

.....

Vân Lăng ngáp ngáp dài đi ra đại sảnh, mắt hướng nhìn đám nô tì vẫn đang cặm cụi chuẩn bị lễ mừng phụ thân thắng trận, khai hoàn trở về.

Phụ thân hắn tên Vân Tường, là vị đại tướng quân trẻ tuổi nhất của Đại Minh đế quốc tính tới thời điểm hiện tại. Có thể nói, ở đế quốc này, từ già trẻ lớn bé, không một ai không biết đến đại danh của phụ thân hắn.

Phụ thân hắn năm 24 tuổi đã đạt đến cảnh giới đại kiếm sư cấp 1, một mình tung hoành khắp dọc đế quốc, được không biết bao nhiêu tiểu thư danh môn thế gia đề ý. Nhưng người cuối cùng lại chỉ thích một mình mẫu thân hắn, lúc đó là nhị tiểu thư của Ngọc tướng quân - một vị tướng quân không mấy nổi danh ở kinh thành. Hai người bái đường, sau 1 năm thì có hắn. Đúng lúc hắn vừa ra đời thì xảy ra chiến sự, ngoại công thân là tướng quân phải ra ứng chiến, nhưng ông lại trúng bẫy kẻ địch, rơi vào thế thập tử nhất sinh. Mẫu thân lúc ấy nhất quyết đòi ra chiến trường bằng được để cứu ông. Dù mẫu thân hắn cũng là ma pháp sư nhưng lại chỉ là ma pháp sư cấp 4, chẳng thể làm được gì. Phụ thân vì thương mẫu thân nên tức tốc ngự kiếm đến chiến trường, giải cứu nhạc phụ. Nhưng cuối cùng, phụ thân hắn vẫn không cứu được ngoại công. Mẫu thân hắn đau khổ khóc lóc, không ăn uống gì được đến gần nửa tháng, trách phụ thân không cứu được ông. Phụ thân vì cảm thấy áy náy nên quyết định cầm kiếm ra chiến trường, một mình diệt hơn phân nửa đại quân bên địch. Hoàng thượng thấy vậy liền phong phụ thân làm tướng quân. Quả nhiên không đầy 10 ngày sau, quân địch bị quét sạch, quân ta toàn thắng, còn phụ thân được thăng làm đại tướng quân, nắm giữ gần 1/2 quân lực của toàn đế quốc.

Dù phụ thân là đại kiếm sư danh tiếng lẫy lừng, mẫu thân cũng có thiên phú tu luyện của ma pháp sư nhưng hần lại không có thiên phú về cả 2 phương diện này. Thể chất hần vốn không tốt, nghe nói là do lúc mang thai hần mẫu thân từng không may bị nhiễm phong hàn, ảnh hưởng đến sức khỏe thai nhi, thành ra hần không thể làm những việc quá nặng, vậy nên tu luyện chiến sĩ gần như là điều không thể. Năm 4 tuổi hần cũng có khảo nghiệm thiên phú ma pháp sư 1 lần, là phế linh căn, vĩnh viễn không có cách nào tu luyện!

Không thể làm chiến sĩ, không thể làm ma pháp sư, hần chỉ có thể làm một người bình thường sống một cuộc sống an nhàn ngày này qua ngày khác.

Ngọc Tâm thấy nhi tử lò dò đứng ở cửa nhìn bọn hậu nhân làm việc, sảng giọng:

- Còn đứng đấy làm gì, mau vào đây ăn chút gì đi.

Vân Lăng chậm rãi chuyển hướng, bước vào đại sảnh, tiến đến đĩa bánh đặt trên bàn, cầm lấy 1 cái bánh bỏ thẳng vào mồm, nhồm nhoàm nhai.

Ngọc Tâm thấy thế chỉ biết thở dài, rót một chén trà đưa cho hần:

- Nhìn bộ dạng của con xem, có khác gì mấy tên ăn mày ở ngoài đường không?

Vân Lăng tiện tay cầm lấy cốc trà, nhấp một ngụm, tiếp tục nhai, vừa nhai vừa lên tiếng:

- Ăn mày ít nhất còn tự kiếm được tiền. Mà con thì vẫn tiêu tiền của phụ thân.

- Biết thế sao không đi kiếm việc mà làm?

- Con thì làm được cái gì? Vốn không thông, võ không thạo, ai thèm nhận? Dù sao đồng tiền phụ thân kiếm được, con có ăn chơi mấy đời cũng không hết, còn cần làm việc làm gì?

Ngọc Tâm rót cho hần một chén trà khác, ra hiệu bằng mắt cho hần ngồi xuống ghế. Vân Lăng nghe lời ngồi xuống, vắt chân tiếp tục ăn bánh.

- Có chuyện này mẫu thân muốn thương lượng với con.

Vân Lăng nhìn gương mặt nghiêm nghị hiếm thấy của mẫu thân, lắc đầu:

- Nếu là chuyện liên quan đến hôn sự thì con không nghe đâu.

- Không nghe cũng phải nghe!

Ngọc Tâm tròn mắt nhìn nhi tử, hắng giọng:

- 1 tháng nữa là tới quốc yến. Lần này hoàng thượng đặc biệt ân chuẩn cho các vị quan tam phẩm trở lên được dẫn gia quyến theo cùng. Nếu trong quốc yến con ưng ý vị tiểu thư nào chỉ cần nói với mẫu thân 1 tiếng, ta cùng phụ thân con sẽ xin hoàng thượng ban hôn. . .

Vân Lăng thấy mẫu thân vẫn đang thao thao bất tuyệt, lần nữa lắc đầu:

- Con vẫn còn trẻ, hôn nhân đại sự cứ để vài năm nữa rồi tính.

- Trẻ? Người ta 20 tuổi đã có 2,3 hài tử, con thì sao? Cả ngày hết lượn lờ kỹ viện, sông bạc lại đi trêu chọc con gái nhà lành. Để phụ thân con biết được, cần thận đánh gãy 2 chân con!

- Vậy người đừng để phụ thân biết là được.

- Không muốn phụ thân con biết cũng được, mau đi lấy vợ đi.

Vân Lăng đang định phản bác mấy câu, Lý quản sự đã bước vào, nói:

- Phu nhân, Cữu vương gia và Thừa tướng đại nhân sắp đến rồi ạ.

- Ta biết rồi. Vân Lăng, mau cùng mẫu thân đi tiếp đón các vị đại nhân.

.....

Vân Lăng đứng sau lưng mẫu thân, không nhìn được thở dài mấy cái. Hần đã đứng ở đây gần nửa canh giờ, mặt trời cũng đã lên đến đỉnh, rốt cuộc khi nào phụ thân mới trở về?

Con đường phía trước phủ đệ đã được dọn dẹp sạch sẽ, hai bên đường dân chúng đông nghịt, liên tục thò đầu thò cổ trông ngóng cái gì đó. Thủ vệ giữ đường liên tục gào thét, gồng người dùng gậy ngăn cản đám người điên cuồng chen tới.

Người dân từ già trẻ lớn bé đều xuất hiện, ngay cả tiểu thư, phu nhân các danh gia vọng tộc cũng xuất môn, ngồi kín các trà lâu, từ điểm

Ngay lúc này, tiếng vó ngựa ngày càng dồn dập vang lên.

- Vân đại tướng quân đã về rồi!

- Vân tướng quân về rồi!

Người dân phấn khích hét lên, chen lấn ngày càng mãnh liệt, chỉ khổ cho đám thủ vệ, người nào người nấy gồng mình, gân xanh hiện rõ trên trán, khó khăn lắm mới giữ vững được tư thế.

Tiếng vó ngựa ngày càng gần.

Một đoàn hỏ lang kị binh tiến đến. Đi đầu là 2 lá cờ, 1 màu vàng kim thêu 2 chữ “Đại Minh”, 1 màu đỏ thêu chữ “Vân”. Cách 2 lá cờ khoảng chừng nửa trượng là một nam tử khí vũ hiên ngang đang cưỡi một con bạch mã to lớn. Nam tử thoát nhìn mới chỉ ngoài tam tuần, mày kiếm mắt sáng, mặc một bộ khải giáp khắc hình đầu thú, bên tay còn cầm theo một thanh trường thương dài đến gần nửa trượng. Nam tử sống lưng thẳng tắp, thần thái nghiêm nghị tiến về phía trước.

Người này không thể nghi ngờ chính là Vân Tường, Vân đại tướng quân danh tiếng lẫy lừng của Đại Minh quốc.

Vân Lăng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của phụ thân, không khỏi giật mình một cái, vội vàng chỉnh trang y phục, nghiêm túc đứng đằng sau mẫu thân.

Ngọc Tâm thấy được động tác này của hần, nhin cười hạ giọng hỏi:

- Biết sợ rồi à?

Vân Lăng đứng thẳng người, tay phải cầm lấy cổ tay trái để phía trước, mấp máy môi nói thầm:

- Ngộ nhờ phụ thân biết được sự thật, mẫu thân người nhất định phải nói đỡ cho con đấy!

- Nói đỡ cho con mẫu thân được gì không?

Vân Lăng hết nhìn về mặt đắc ý của mẫu thân lại nhớ đến cây roi tổ truyền trong bảo thất, cuối cùng đành thấp giọng thương lượng:

- 3 tháng. Sau 3 tháng con lập tức kiểm cho người 1 nàng dâu.

- 1 tháng, không mặc cả. Không đồng ý thì thôi.

Vân Lăng dù không muốn nhưng vẫn phải nhắm mắt nhắm mũi gật đầu. Dù sao bảo toàn tính mạng vẫn quan trọng hơn.

Tai mắt phụ thân có ở khắp nơi, làm gì có chuyện không biết hần đã làm những gì!?

Vân Tường cưỡi ngựa đến cách cổng chừng 3 trượng thì dừng lại, xoay người nhảy xuống.

Trong mắt người ngoài, Vân Tường giống như một chiến thần vừa hạ thế, còn trong mắt Vân Lăng, Vân Tường lại giống như Diêm Vương tái thế.

Vân Tường bước lên phía trước mấy bước, khom người hành lễ với Cửu Vương Gia và Thừa Tướng.

Mẫu thân cũng nhanh chóng tiến về phía phụ thân hần.

Đoạn đối thoại giữa 4 người lúc sau Vân Lăng không để ý lắm, chỉ mãi suy nghĩ xem sau này lúc bị phụ thân chất vấn nên nói những gì.

Đang trong dòng suy nghĩ, đột nhiên một cảm giác ón lạnh không biết từ đâu truyền đến khiến hần rùng mình một cái. Hần theo bản năng nhìn về phía phụ thân, quả nhiên bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của ông.

Vân Lăng bị ánh mắt này của ông dọa đến mức lông tóc dựng ngược, vội vàng cúi đầu, giống hệt như một đứa bé vừa làm chuyện gì sai trái.

Mãi đến lúc phụ thân, Cửu vương gia, Thừa tướng đi lướt qua người hần vào trong, Vân Lăng vẫn chưa kịp hoàn hồn, chôn chân đứng tại chỗ.

Ngọc Tâm đang vui vẻ định bước vào thì thấy vẻ mặt mất hồn của nhi tử, khó hiểu hỏi:

- Sao nữa thế?

Vân Lăng khóc không ra nước mắt, đau khổ nhìn mẫu thân:

- Mẫu thân, lần này con chết chắc rồi...

- Còn mẫu thân ở đây thì lo cái gì? Chẳng phải vừa thỏa thuận xong à? Con chỉ cần hoàn thành việc con hứa, những thứ khác cứ để mẫu thân lo!

Nghe được câu nói này của mẫu thân, tâm trạng căng như dây đàn của Vân Lăng mới được nói lỏng phần nào, rầu rĩ bước theo, đi vào sảnh chính.

Quan lại kéo nhau đến ngày càng đông, quan thất phẩm, lục phẩm, ngũ phẩm... ngay đến cả nhị phẩm cũng có. Người nào người nấy dâng tặng rất nhiều bảo vật, từ ngân lượng, vàng ròng cho đến tơ tằm, vải vóc, không thứ gì không có.

Vân Lăng đứng ở cửa tiếp hết người này đến người khác, chẳng mấy chốc đã qua 4 canh giờ.

Hai chân cứng đờ, vừa đau vừa nhức nhưng hấn lại không dám kêu ca nửa lời.

Ngộ nhờ đang kêu ca bị phụ thân bắt gặp thì làm thế nào!?

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2: Đại nạn hay vận may

Vân Lăng đang ủ rũ đứng ngoài cửa thì một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Thiếu gia, phu nhân dặn ngài ra ngoài một lúc, khoảng 3 canh giờ nữa hãy trở về.

Vân Lăng quay đầu nhìn dáng người gầy gò, ốm yếu của Lý quán sự, vẻ ngạc nhiên hiện rõ trên gương mặt:

- Thật à?

- Nô tài đâu dám có nửa lời dối trá.

Vân Lăng như vớ được lệnh đại xá, lập tức chạy liền một mạch ra đường phố. Đang hót ha hót hải chạy, một giọng nói khác lại vang lên:

- Vân đệ định đi đâu mà vội vàng thế?

Hấn theo phản xạ nhìn về phía tiếng nói vừa phát ra.

- Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Nhậm đại công tử.

Người vừa lên tiếng là Nhậm Đạt, nhi tử duy nhất của Thừa tướng đương triều.

Cùng là nhi tử các quan đại thần trong triều, phủ đệ lại gần nhau, hấn đương nhiên biết Nhậm Đạt.

Vân Lăng thường ngày không có việc gì làm, hờ ra một cái là chạy ra ngoài chơi bởi lêu lổng cùng đám công tử kinh thành. Mà đám người này, người nào người nấy gia thế hiển hách, nếu không phải có phụ thân là quan tam phẩm, nhị phẩm thì cũng là vương gia đương triều. Nhậm Đạt cũng có trong số đó. Cho nên, thỉnh thoảng 2 người bọn họ cùng cũng đi với nhau vài lần.

- Vân tướng quân vừa trở về, tên tiểu tử nguoi sao không ở nhà mà chạy ra ngoài này làm gì?

Nghe câu hỏi của Nhậm Đạt, Vân Lăng chỉ biết thờ dài, xua xua tay:

- Nhậm huynh biết rõ tại sao rồi còn hỏi. Tiểu đệ mãi mới nhận được lúc phụ thân đang bận rộn tiếp khách mà lên ra ngoài, có lý nào lại quay về chịu trận?

Nhậm Đạt cười lớn, vui vẻ nói:

- Ta đây cũng là nhân lúc phụ thân đến chúc mừng Vân tướng quân nên mới được ra ngoài đây!

Vân Lăng hai tay chống lên đầu gối, đứng thờ hồn hển.

Nhậm Đạt như nhớ ra gì đó, đến gần hấn thần thần bí bí nói:

- Nghe nói Di Hồng Viện vừa có một nữ nhân mới đến cực kỳ xinh đẹp, muốn đi không?

Di Hồng Viện là 1 trong 5 kỹ viện lớn nhất kinh thành, nổi tiếng với dàn mỹ nhân tuyệt sắc và ca kỹ hạng nhất.

Vân Lăng nghe đến 3 từ “Di Hồng Viện”, trong lòng đã ngứa ngáy đến mức khó tả, nhưng...khô nỏi phụ thân hấn vừa trở về.

Nếu đi, để phụ thân hấn phát hiện thì chết chắc!

Nếu không đi thì lại mất mặt với Nhậm Đạt.

Rất cuộc,

Đi hay không đi?

Kết quả:

- Đi!

.....

5 phút sau,

Di Hồng Viện.

Nhậm Đạt cùng Vân Lăng vừa bước chân lên thềm đá, một tú bà son phấn lòe loẹt đã ồ ồ bước tới, hớn hớn hờ hờ lên tiếng:

- Ai da, thì ra là Nhậm công tử cùng Vân công tử. Lâu lắm rồi mới thấy hai vị công tử giá lâm. Mời vào mời vào...

Tú bà cười đến mức làm hai tảng thịt trên má cũng rung theo, thoạt nhìn vô cùng khó coi.

Tú bà một mặt đón đưa hai người vào trong, một mặt ra lệnh cho đám hạ nhân chuẩn bị bàn ghế cẩn thận.

Nhậm Đạt liếc mắt một vòng nhìn quanh tằng một Di Hồng Viện, nhướn mày nhìn tú bà:

- Nghe nói có một mỹ nhân mới tới, không biết...

- Ý công tử là Liễu cô nương chăng? Thật ngại quá, Liễu cô nương lại đang có hẹn với một vị khách khác, Nhậm công tử có thể chọn một vị cô nương khác được không?

Nhậm Đạt tỏ rõ vẻ khó chịu trên mặt, ném 2 thỏi vàng nặng chịch lên mặt bàn:

- Ta muốn gặp ngay bây giờ!

Tú bà nhìn thấy 2 thỏi vàng, mắt sáng lên, vội vàng cầm lấy, nhét vào tay áo:

- Có ngay, có ngay... Ta lập tức đi sắp xếp để Liễu cô nương ra gặp công tử.

Vân Lăng thấy Nhậm Đạt rõ ràng muốn cùng Liễu cô nương vui vẻ, cũng chẳng buồn tranh giành với hắn, đảo mắt một vòng nhìn quanh Di Hồng Viện. Hắn còn chưa chọn được ai ưng ý, cánh tay đã bị ai đó ôm lấy.

Nhìn rõ người ôm mình là ai, Vân Lăng đưa tay ôm lấy eo kỹ nữ kia, kéo sát vào lòng:

- Nhớ ta không?

Một tay ôm eo, nhưng tay kia hắn lại không hề khách sáo đặt lên ngay ngọn nhũ phong bên phải, nắn nắn bóp bóp.

Kỹ nữ ôm tay hắn vừa mới tới Di Hồng Viện nửa tháng trước, ngoại hình khá ưa nhìn, cũng được coi là 1 trong những kỹ nữ nổi tiếng ở đây.

Nửa tháng trước Di Hồng Viện đột nhiên mở đấu giá, hắn tò mò nên đến xem thử. Lúc hắn đến thì đấu giá đã bắt đầu, hơn nửa nhìn trên bục ngoài tú bà thì không còn ai. Thấy đám người xung quanh hào hứng hết giá, hắn cũng thử ra giá 1 lần, cao hơn người trước hắn 50 ngàn lượng. Cũng không biết là do đám người kia ngại cái danh Vân công tử của hắn hay là thực sự không nỡ bỏ ra món tiền lớn nên không ai dám trả giá cao hơn. Kết quả, hắn đấu giá thành công vật mà hắn chẳng biết là gì.

Không ngờ vật đấu giá lại là đêm đầu tiên của một kỹ nữ mới đến Di Hồng Viện.

Nhưng Vân Lăng thực sự không ngờ đó lại là lần đầu tiên của kỹ nữ kia, bởi vì khi sáng dậy hắn nhìn thấy vết lác hồng trên đùi.

Vân Lăng hào phóng chi tiền bao toàn bộ thời gian kỹ nữ kia một tuần. Hắn gần như ở luôn Di Hồng Viện 1 tuần đó.

Không thể phủ nhận, kỹ nữ kia quả thực có sức hấp dẫn với hắn.

So với phần lớn kỹ nữ ở đây, kỹ nữ kia chủ động hơn rất nhiều: chủ động câu dẫn hắn, chủ động cởi quần áo, chủ động đổi tư thế...

Nhưng kỹ nữ suy cho cùng vẫn là kỹ nữ.

Kỹ nữ kia dần dần học theo cách làm việc của đám kỹ nữ đã ở đây lâu năm, vùi vỉnh hấn hết cái này đến cái kia, càng ngày càng ổng ẹo, khiến hấn không còn hứng thú gì với ả nữa.

Vân Lãng hết bóp nhũ phong bên phải lại chuyển sang bóp nhũ phong bên trái, trong lòng không ngừng so sánh với trước kia.

Quả nhiên là đã bị sử dụng nhiều lần, không còn đàn hồi như trước, bắt quả vẫn là hàng tốt so với đám kỹ nữ ở đây.

Hấn cũng chẳng thèm nghĩ ngợi nhiều nữa, quay sang ra hiệu ánh mắt với Nhậm Đạt rồi cùng kỹ nữ kia bước lên tầng 3 chọn phòng.

Phòng ở tầng 3 chia làm 2 khu. Một khu 5 lượng 1 giờ, một khu 50 lượng 1 giờ. Chỉ nghe giá cũng đã biết chất lượng không như nhau.

Vân Lãng đương nhiên đi về khu 50 lượng 1 giờ. Do là khu chỉ dành cho quý tộc nên có khá ít người, hấn vì thế mặc nhiên vừa đi vừa sờ soạng hết chỗ này đến chỗ kia trên người kỹ nữ.

Nhưng khi đi đến gần cuối khu này, lúc định rẽ vào phòng, hấn lại nhìn thấy 2 bóng người bước vào căn phòng cuối cùng.

Căn phòng cuối cùng tầng 3 trước nay chưa từng cho khách vào ở, hơn nữa cả 2 căn phòng bên cạnh cũng không cho sử dụng. Hấn cũng từng thắc mắc vấn đề này với tú bà nhưng lại bị lơ đi.

Càng kỳ lạ hơn là hai bóng người vừa bước vào kia đều là nữ nhân.

Nữ nhân ở Di Hồng Viện đương nhiên chỉ có kỹ nữ.

Nhưng đời nào kỹ nữ lại mặc y phục đen rộng thùng thình như thế, hơn nữa còn đeo mạng che mặt?

Lúc nữ nhân đầu tiên đi vào, mạng che mặt phía bên trái của nàng bỗng dưng bị gió thổi bay lên, làm lộ ra gương mặt trắng nõn, da dẻ mịn màng, hồng hào cùng với bờ môi đỏ mọng. Nhưng hấn còn chưa kịp ngắm nhìn, thân hình nàng đã biến mất đằng sau cánh cửa.

Nữ nhân đi phía sau thì ngược lại hoàn toàn, vừa lùn vừa mập, trang phục ăn mặc thì lõe loét, son phấn dày cộm. Chẳng phải là tú bà thì là ai?

Đáng nói là, tú bà dường như rất e ngại nữ tử đi trước. Về mặt niềm nở đón khách đã bị thay thế bởi nét nghiêm túc hiếm thấy.

Hấn tuy thấy điều này có hơi bất thường nhưng cũng chẳng thèm để ý, tiếp tục đưa kỹ nữ vào trong phòng hành sự.

Vân Lãng ngồi dựa lưng vào thành giường, buông lỏng hai tay để kỹ nữ kia thỏa sức khiêu khích trên người hấn.

Kỹ nữ ngồi trên đùi hấn, thuần thục cỡi từng lớp y phục của hấn ra. Hai tay ả còn đang xoa xoa ngực hấn, tiếng cửa phòng bị mở ra đột nhiên truyền đến, kèm theo đó là một giọng nói nữ nhân:

- Vị công tử này bây giờ do ta tiếp, người đi ra ngoài.

“Người” ở đây tất nhiên là ám chỉ kỹ nữ trước mặt Vân Lãng.

Vân Lãng qua lớp rèm mờ che trước giường, đại khái cũng thấy được dáng người nữ tử vừa đến.

Cao khoảng 1m7, dáng người quyến rũ, chỗ cần lồi thì lồi, chỗ cần lõm thì lõm, đặc biệt là khuôn mặt có thể liệt vào hàng tuyệt sắc.

Kỹ nữ trước mặt hấn dường như rất ái ngại nữ tử vừa đến, tuy mặt tỏ vẻ khó chịu nhưng vẫn nhanh chóng trèo xuống khỏi người hấn, đi ra ngoài.

Nữ tử vừa vào phòng lập tức đóng cửa lại, nhẹ nhàng bước tới bên giường, vén rèm đi vào.

Vân Lãng lập tức đình trệ hô hấp.

Trong đầu hấn bây giờ chỉ hiện lên 3 từ “hồ ly tinh”.

Nữ nhân trước mặt quả thực rất xinh đẹp, xinh đẹp hơn rất nhiều so với những nữ tử mà hấn từng gặp.

Nữ tử mỉm cười, nhẹ nhàng tháo từng kiện y phục trên người xuống...

.....

Sáng hôm sau,

Vân Lãng miễn cưỡng mở mắt, đưa tay trái lên bóp bóp vùng cổ phía sau lưng.

Hình như hấn ngủ hơi lâu thì phải?

Ngủ đến mức cơ thể mỏi nhừ như thế này, hấn là đã qua khoảng 13 tiếng?

Vân Lăng đưa mắt nhìn nữ tử nằm bên cạnh mình.

Nữ tử này không chỉ xinh đẹp mà kỹ thuật trên giường cũng rất điêu luyện, hơn nữa nhu cầu còn đặc biệt cao. Mỗi lần hân làm đều khiến nàng lên đỉnh 2 lần mà nàng còn đòi hỏi hân đến tận 3 lần, tính ra, nàng cũng tiết thân đến tận 6 lần. . .

Nữ tử bên cạnh không ngờ đã tỉnh dậy trước hân. Lúc này nàng đang ôm chần che lấy 2 ngọn nhũ phong cao vút, nửa cười nửa không nhìn hân:

- Tiểu tử, ngươi là người đầu tiên sau khi làm chuyện này với ta mà chưa chết đấy.

Vân Lăng tưởng mình vẫn còn đang mơ ngủ, đưa tay lên dụi mắt mấy cái, vừa ngáp vừa nói:

- Gì cơ?

- Bạch Phi Nguyệt.

- Gì cơ?

- Tên của ta.

Nữ tử đột nhiên ngồi dậy.

Phần chần che trước ngực nàng cũng theo đó tụt xuống, lộ ra cặp bạch thỏ cao vút cùng với 2 điểm nhỏ hồng phấn trên đỉnh.

Vân Lăng lập tức đưa tay đặt lên bầu ngực căng tràn kia, xoa xoa nắn nắn.

Bạch Phi Nguyệt để mặc hân làm bậy trên ngực nàng, cười nói:

- Mặc y phục vào đi, bồn tọa đưa ngươi đến 1 nơi.

Vân Lăng nghe từ được từ mắt, vô thức hỏi lại:

- Đi đâu?

- Ta tặng ngươi một lễ vật. Là đại nạn hay vận may, đó tùy thuộc vào số phận ngươi.

Câu trả lời hoàn toàn không ăn khớp với câu hỏi khiến Vân Lăng có phần khó hiểu.

Hơn nữa, từ trước đến nay, đã bao giờ có chuyện kỹ nữ tặng quà cho khách quan?

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Đại nạn hay vận may (2)

Vân Lăng ngồi trong xe ngựa cùng Bạch Phi Nguyệt, trợn mắt hết nhìn nàng ta lại nhìn đám dây rợ đang trói trên người mình, cổ họng không ngừng phát ra những âm thanh ứ ứ không rõ tiếng.

Rõ ràng nói là tặng quà, tại sao lại phải trói hân lại? Hơn nữa, chẳng phải hân đã bảo phải hồi phủ gặp phụ thân hay sao? Phụ thân hân là Vân đại tướng quân đại danh lừng lẫy, khắp kinh thành ai ai cũng biết. Vậy mà nữ tử trước mặt này, khi nghe hân nhắc đến hai từ “phụ thân” lại chỉ cười khẩy, nói cái gì mà một tên đại kiếm sĩ nhỏ nhoi không đáng để bồn tọa để tâm?

Bạch Phi Nguyệt rút cuộc để ý đến hân, tiện tay rút chiếc giẻ đang nhét trong miệng hân ra, nhướn mày:

- Cho ngươi nói 3 câu.

- Mẹ kiếp! Đợi bồn thiếu gia hồi phủ nhất định sai người đánh chết ngươi!

Hân còn chưa bắt đầu nói câu thứ 3, chiếc giẻ đã lại bị nhét vào.

Bạch Phi Nguyệt khoanh tay, ánh mắt quét mấy vòng trên người hân, lộ rõ vẻ khinh bỉ. Nàng ta không biết lấy từ đâu ra một mảnh giấy nhỏ, đọc lên:

- Đại thiếu gia Vân phủ Vân Lăng, 20 tuổi, phé thể chất, phé linh căn, văn không thông võ không thạo. Hàng ngày không phải ở kỹ viện thì là ở sông bạc,

mười ngày nửa tháng lại ra ngoài trêu chọc con gái nhà lành một lần. Tháng vừa rồi đánh bị thương 3 bồ đầu, 6 lính canh, 12 dân thường...

Bạch Phi Nguyệt nhếch môi, đem tờ giấy ném ra phía ngoài cửa sổ, rồi đột nhiên đưa tay giật lấy miếng ngọc bội bên hông hắn, đưa cho ai đó phía ngoài:

- Chuyển đến Vân phủ, bảo Vân đại tướng quân Hợp Hoan phái có việc mượn quý công tử dừng tạm 1 tháng. Sau 1 tháng sẽ hoàn trả hắn, đảm bảo không có chút tổn thất nào.

Vân Lăng nghe đến cái tên Hợp Hoan phái, mắt cắt không còn một giọt máu. Phụ thân từng nói, trên đời này, phạm là trong tên có 1 trong 5 chữ “phái”, “học viện”, “môn”, “cung”, “công hội” thì gần như chắc chắn có liên quan đến ma pháp sư và chiến sĩ, hắn nhất định phải tránh xa.

Tình hình hiện tại là rốt cuộc là thế nào? Tại sao hắn lại liên quan đến Hợp Hoan phái?

Nhưng mà nói đi nói lại, cái tên Hợp Hoan phái...có vẻ không trong sáng lắm!?

Bạch Phi Nguyệt vừa quay đầu liền thấy được vẻ mặt hoảng sợ của hắn, cười cười:

- Đúng như ngươi nghĩ đấy. Hợp Hoan phái chủ yếu dùng nam nhân để tu luyện. Ta là 1 môn đồ của Hợp Hoan phái, tất nhiên cũng sẽ cần 1 người để tu luyện. Mà ngươi, lại vừa hay phù hợp với những tiêu chí của ta.

Bạch Phi Nguyệt hơi dừng lại một chút rồi bỗng nhiên ngồi xích lại, bàn tay không an phận trực tiếp đặt lên hạ bộ của hắn, tà mị nói:

- Cao ráo, trắng trẻo, mặt mũi ưa nhìn, hơn nữa thứ này còn đặc biệt to. Nếu không phải vì thứ này, bản tọa đã sớm tiến ngươi xuống hoàng tuyền rồi.

Bàn tay thon dài qua lớp vải nhẹ nhàng nắn bóp lấy tiểu huynh đệ của hắn, chẳng mấy chốc đã khiến đũng quần hắn u lên một cục.

Vân Lăng hô hấp dồn dập, trong lòng đang thăm kinh hãi không thôi. Nữ tử trước mặt tự xưng là môn hạ Hợp Hoan phái, cũng tức là nàng ta là một ma pháp sư. Nếu hắn chẳng may đắc tội, vậy chẳng phải cái mạng nhỏ này của hắn không giữ được sao?

Bạch Phi Nguyệt dường như đọc được tâm tư của hắn, ghé sát tai hắn thì thầm:

- Bản tọa đã nói rồi, bản tọa đặc biệt thích thứ trong quần ngươi. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, bản tọa đảm bảo ngươi sẽ không mất một cọng tóc nào cả. Nhưng nếu như để ta biết được ngươi ở sau lưng ta tìm cách trốn đi hoặc là giờ trò, đừng trách bản tọa biến ngươi thành thái giám, treo lên giữa công thành!

Vân Lăng nghe xong, lông tóc không nhin được dựng hết lên, nhanh chóng gật đầu.

Bạch Phi Nguyệt dường như rất hài lòng với hành động của hắn, vòng tay ra sau cời nút thắt của dây thừng, sau đó lại rút chiếc giẻ ở trong miệng hắn ra, vứt sang một bên.

Vân Lăng vội tháo hết đám dây thừng trên người, vứt xuống sàn. Hắn nhìn sang Bạch Phi Nguyệt, thấy nàng ta đang giang tay, đầu hơi ngửa lên, nói:

- Biết phải làm gì rồi chứ?

Vân Lăng cắn cắn môi, cuối cùng nhào người về phía nàng ta, đặt môi hắn áp lên môi nàng, cật lực mút lấy. Hai tay hắn hướng về cái đai trên eo nàng, thuần thục tháo ra. Tiếp đó, vén vạt áo nàng sang một bên, cời tiếp lớp y phục thứ hai màu trắng.

Vân Lăng luồn tay qua 2 lớp y phục, hướng về phía sau lưng nàng cời nốt chiếc áo lót bên trong. Theo thói quen, hắn lấy ra chiếc áo lót, vứt sang một bên. Hai tay hắn cũng ngay tức khắc đổi vị trí, một cời bỏ y phục bản thân, một đặt lên nhũ phong nàng nắn bóp. Nhưng hắn sau khi biết được thân phận của nàng, trong lòng vẫn còn sợ sệt nên không dám nắn bóp mạnh mà chỉ dám nhẹ nhàng như đang xoa mà thôi.

Bạch Phi Nguyệt đột nhiên tách môi hắn ra, cau mày:

- Ngươi sợ cái gì? Cứ như bình thường đi!

Trong đầu Vân Lăng không ngừng suy nghĩ, cuối cùng cắn răng hạ quyết tâm, chết thì chết, dù sao trước khi chết hắn cũng được cùng 1 mỹ nhân tuyệt sắc như vậy mây mưa, có chết cũng là 1 con quý phong lưu.

Tâm vừa quyết, lực ở bàn tay liền mạnh lên.

Nhưng ngay lúc này, từ phía ngoài cửa sổ bỗng dung truyền đến một giọng nói nữ nhân:

- Chủ nhân...

Sắc mặt Bạch Phi Nguyệt lập tức trầm xuống, hạ giọng:

- Chuyện gì?

- Vân tướng quân nhờ thuộc hạ chuyển lời rằng nếu trong 2 tiếng nữa chủ nhân không thả người, Vân tướng quân sẽ trình báo lên Thuận Pháp Công Hội...

Vân Lăng nghe thấy từ “Vân tướng quân”, lập tức đóng tai lên nghe ngóng.

- Nói tiếp đi.

- Thuận Pháp Công Hội đang ở thời kỳ đỉnh phong, thế lực bành trướng khắp nơi, chỉ riêng ở kinh thành đã có đến gần 30 đại ma đạo sĩ cùng 4 ma thánh sư. Nếu bọn họ thực sự nhúng tay vào, e rằng...

- Ý người là bốn tọa phải thả người?

- Thuộc hạ không có ý đó. Thuộc hạ chỉ cho rằng vấn đề này nên giải quyết cẩn thận, nếu không sẽ gây ra rắc rối lớn cho chúng ta.

Bạch Phi Nguyệt dựa lưng về phía sau, một mặt dùng tay cời y phục của hấn, một mặt lại ra lệnh cho nữ tử đứng phía ngoài:

- Truyền tin vào kinh thành, nói rằng Vân công tử được một cao nhân quy ẩn lâu năm thu làm đồ đệ, đang đi tu luyện ma pháp. Tiện thể chuyển lời cho Vân đại tướng quân, nói rằng nếu muốn nhi tử tu luyện được ma pháp thì để hấn theo bốn tọa 1 tháng.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Đám quần áo trên người Vân Lăng nhanh chóng bị lột ra, vứt vung vãi trong xe.

Hấn cao đến hơn 1m9, da dẻ trắng trẻo, mặt mũi sáng sủa, là điển hình của một công tử bột trong kinh thành. Thân hình tuy cao nhưng lại hơi gầy, thành ra không cân tập cũng có chút cơ bụng nổi lên.

Vân Lăng lần nữa dính lấy môi Bạch Phi Nguyệt, mạnh mẽ tách môi nàng ra, đầu lưỡi tiến sâu vào trong cùng lưỡi nàng quấn quít không rời.

Không thể phủ nhận, nữ nhân trước mặt hấn thực sự rất quyến rũ.

Vân Lăng cầm tay nàng đặt lên tiểu huynh đệ đang ngẩng đầu phía dưới, nàng liền lập tức nắm lấy, vuốt ve lên xuống. Hấn thu tay lại, chuyển hướng luôn vào trong quần nàng, khẽ vuốt ve địa phương tối mật kia.

Bụng dưới càng lúc càng căng lên khiến hấn có chút khó chịu.

Bạch Phi Nguyệt tách môi hấn ra, thấy được vẻ mặt đỏ ửng của hấn thì hơi cười, dùng ngón tay xoa xoa trên đỉnh đầu tiểu huynh đệ, hỏi:

- Muốn không?

Vân Lăng không nói gì, thô bạo lột quần nữ tử trước mặt.

Nhưng hấn đang định đè Bạch Phi Nguyệt xuống, một vấn đề khác lại nảy sinh: không gian trong xe ngựa vốn không đủ để hấn nằm ra!

Vân Lăng suy nghĩ một lúc, cuối cùng ngồi xuống chỗ mép ghế ngồi, ngã người ra sau tựa đầu vào thành xe. Hấn lấy tay kéo Bạch Phi Nguyệt, chỉ chỉ vào tiểu huynh đệ đang ngóc đầu, ý bảo nàng ngồi lên.

Bạch Phi Nguyệt hiểu ý, lập tức khom người đứng lên, bước đến trước mặt hấn xoay người lại, để lưng nàng hướng về phía hấn, từ từ ngồi xuống.

Tay trái hấn vòng qua eo nàng luồn xuống dưới, dùng ngón tay xác định vị trí lối vào, tay phải lại cầm lấy tiểu huynh đệ, điều chỉnh để nó nằm đúng hướng.

Nhưng hấn lại cố tình dùng đầu tiểu huynh đệ quẹt qua quẹt lại địa phương kia của Bạch Phi Nguyệt, khiến nàng ta vặn vẹo mãi không thôi, cũng chẳng thèm quan tâm xem nàng ta có vì thế mà tức giận hay không.

Mới quẹt được mấy lần, Bạch Phi Nguyệt đã cầm lấy tiểu huynh đệ của hấn, tự tay điều chỉnh.

Vân Lăng lập tức rút tay lại, hai tay vòng qua eo nàng chờ thời cơ.

Nữ nhân trước mặt coi khinh hấn như vậy, đương nhiên hấn phải nhân lúc nàng ta không đề ý để trả thù!

Hấn nhớ rõ rằng hôm qua lúc hấn đút vào, nàng ta có kêu đau, bảo hấn không được vào sâu hết cỡ. Hôm qua hấn nghe lời, không có nghĩa bây giờ cũng thế!

Vân Lăng đợi lúc tiểu huynh đệ vào được 1 ít, đột ngột dùng lực mạnh kéo nàng ta ngồi xuống.

- Aaa..aaaa.aaa!

Nơi ẩm áp mềm mại kia hoàn toàn bao phủ lấy tiểu huynh đệ, nhẹ nhàng co bóp.

Vân Lăng nhú mày. Dựa vào kinh nghiệm đi kỹ viện gần 5 năm của hắn, địa phương tư mật kia của Bạch Phi Nguyệt rõ ràng giống với một nữ tử vừa bị thất thân, vừa khít lại vừa đàn hồi, không có chút nào giống với cái bị sử dụng nhiều lần của kỹ nữ.

Hai tay hắn chuyển hướng lên trên, cầm lấy đôi bạch thủ cao vút, nắn nắn bóp bóp.

Vân Lăng lại lần nữa nhú mày.

Nữ nhân trước mặt, chắc chắn mới chỉ thất thân mấy ngày trước thôi!

Câu nói mơ hồ lúc trước của Bạch Phi Nguyệt đột nhiên hiện lên trong đầu hắn:

- Tiểu tử, ngươi là người đầu tiên sau khi làm chuyện này với ta mà chưa chết đấy.

Nếu những điều nữ nhân này nói là thật, dựa theo tư duy của hắn, có lẽ có ai đó đã phá thân nàng ta, bị nàng ta giết ngay trước hôm hắn gặp nàng. Mà hắn, là người thứ 2 cùng nàng làm việc kia.

Nếu thực sự là vậy, liệu có thể coi Vân Lăng hắn là nam nhân của nàng!?

Hắn còn chưa kịp suy nghĩ tiếp, giọng nói trong trẻo của Bạch Phi Nguyệt đã lại vang lên:

- Suy luận tốt đấy!

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Đại nạn hay vận may (3)

- Nhưng tiếc là không đúng. Ngươi là người thứ 7.

Trưa hôm đó.

Vân Lăng ở trong thư phòng của Bạch Phi Nguyệt, nhìn phải ngó trái, chạy qua chạy lại hết chỗ này đến chỗ khác.

Mẹ nó, ai bảo chỉ làm quan mới giàu?

Bình gồm 300 năm, đĩa sứ 400 năm... Hơn hết là cây đao truyền thuyết của Lã chiến thần 1000 năm tuổi!

Mẹ nó, bán đồng đồ cổ này đi chắc cũng đủ để hắn đi đánh bạc cả đời ấy chứ!

Vân Lăng đứng trước thanh đao đang nằm im trong vỏ, hết sờ chỗ này lại sờ chỗ nọ. 1000 năm tuổi, bán hết nhất chắc cũng được 1 ngàn vạn lượng.

1 ngàn vạn lượng...

Hắn đang mãi mê suy nghĩ thì nghe được giọng nói của Bạch Phi Nguyệt:

- Muốn lấy thì lấy đi.

Vân Lăng tròn mắt, quay đầu nhìn nữ nhân đang ngồi đọc một đồng phong thư trên bàn:

- Thật không?

Bạch Phi Nguyệt chẳng buồn ngẩng đầu, tùy ý nói:

- Thật. Bỏ tọa cần cây đao rách đấy làm gì?

Đao rách..!? Một ngàn vạn lượng đấy!

- Đúng rồi, cô không thích cái gì?

Bạch Phi Nguyệt ngẩng đầu lên, nhướn mày:

- Cô!?

Vân Lăng chột dạ, vội sửa lại:

- À, tỷ tỷ.

- Bình thường người ta hay hỏi nữ nhân thích cái gì, chỉ có người hỏi bản tọa không thích cái gì để tránh.

Bạch Phi Nguyệt tỏ vẻ coi thường, cúi xuống tiếp tục đọc phong thư.

- Người không làm gì quá đà, bản tọa tự khắc sẽ không làm gì người.

Câu trả lời kiểu này, có cũng như không. Hắn làm sao biết được thế nào mới là quá đà?

Vân Lăng lượn lờ thêm một lúc, đột nhiên nhớ ra một điều, quay người hỏi:

- Không phải cô...à... tỷ bảo tặng ta lễ vật sao? Lễ vật đâu?

Một ngàn vạn lượng còn cho đi nhẹ nhàng như vậy, khẳng định lễ vật không hề nhỏ!

- Lễ vật này không đòi ra được ngân lượng, đừng mơ tưởng nữa.

Vân Lăng ỉu xiu à một tiếng, không nói gì nữa.

Khoan đã, sao nữ nhân này biết hắn nghĩ gì thế?

- Bản tọa là ma pháp sư tinh thần hệ.

Vân Lăng lập tức ngớ người. Nói vậy, nữ nhân này biết cả việc hắn có tình trả thù nàng lúc trước?

- Nhưng việc người nghĩ trong đầu, bản tọa đều biết.

Mặt Vân Lăng méo mó đến mức khó tả. Nếu đã không giấu được, vậy thì cứ thoải mái thể hiện ra ngoài thôi, đỡ mất công hắn suy nghĩ.

- Ta lấy cái này nhé? Cả cái này, cái này nữa.

Vân Lăng được thể làm tới, đòi hết cái này đến cái khác.

Nhưng vừa chỉ xong đám đồ muốn lấy, hắn lại cảm thấy bản thân thật ngu.

Vân Lăng đi đến trước bàn gỗ nơi Bạch Phi Nguyệt đang viết viết gì đó, chống khuỷu tay lên mặt bàn, nghiêng đầu nhìn nàng:

- Không phải tỷ từng nói ta phù hợp với yêu cầu của tỷ sao?

- Ừ.

- Tỷ cũng phù hợp với yêu cầu của ta. Cho nên...ta muốn lấy tỷ.

Bạch Phi Nguyệt bỏ bút lông trên tay xuống, ngẩng đầu nhìn hắn:

- Ta được lợi gì?

Vân Lăng mặt dày đưa tay chỉ vào đũng quần mình, chắc như đinh đóng cột nói:

- Cái này để tỷ tùy ý sử dụng.

Bạch Phi Nguyệt liếc mắt khinh thường, ngã người dựa vào ghế:

- Cũng không phải mình người có.

- Nhưng không phải ai cũng có cùng kích thước.

- Đại lục nhiều người như vậy, tất nhiên sẽ có người giống người.

Vân Lăng nhìn trần suy nghĩ mất một lúc vẫn không đưa ra được ý tưởng gì hay, cứ thế đứng đơ tại chỗ.

Bạch Phi Nguyệt khoanh tay ngồi nhìn hắn, được khoảng 5' thì đứng dậy, nói:

- Đi thôi.

- Đi đâu?

- Tặng người lễ vật.

.....

Mặt thất.

Vân Lăng đứng sau lưng Bạch Phi Nguyệt, nhìn đám nam tử bị buộc vào cột gỗ, mặt tái xanh, nuốt nước bọt liên tục. Đám nam tử kia, người nào người nấy bị lột sạch đồ, miệng nhét giẻ, mắt bị bịt, trên người loang lổ những hình thù kỳ lạ nào đó được vẽ bằng nước màu xanh.

Hắn chẳng lẽ cũng sắp trở thành như vậy?

Vân Lăng lấy tay khẽ giặt giặt lấy góc áo Bạch Phi Nguyệt, cúi đầu ghé sát tai nàng nói:

- Ta không cần lễ vật nữa....Ta muốn quay lại.

Thế nhưng Bạch Phi Nguyệt lại chẳng để ý đến hắn, khó chịu nhìn vào một góc tối trong mặt thất:

- Rốt cuộc lão già người muốn thế nào? Đây đã là đám người thứ 79 rồi. Người tưởng tìm được người giống như yêu cầu của người dễ lắm à!?

- Đám phạm thế này, căn bản không thể lĩnh hội được tinh túy trong ma pháp của lão phu.

- Nếu không phải bôn tọa nợ lão già người 1 ân tình, người có chết ta cũng chẳng thêm quan tâm!

Bạch Phi Nguyệt tức giận chửi thêm mấy câu, sau đó đưa tay cầm lấy ống tay áo hắn, kéo hắn đến trước mặt nàng, ẵm lên phía trước, vừa hay đối diện với góc tối kia.

- Người cuối cùng ở đây, không được nữa thì kệ người.

Tìm hắn hăng mắt một nhịp, theo bản năng lùi lại phía sau mấy bước.

Bạch Phi Nguyệt lần nữa dùng tay đẩy hắn lên, lực đạo mạnh hơn lúc trước mấy lần:

- Bôn tọa còn ở đây, người sợ cái gì?

Vân Lăng đứng cách góc tối kia khoảng 2m, nhắm mắt cố nhìn xem bên trong có ai. Hắn chỉ lơ mơ thấy ai đó đang ngồi xếp bằng, tóc dài rối bù che kín mặt.

Mắt lão híp lại, chắc là đang quan sát hắn.

Lão già đột nhiên mở to mắt, vồ thẳng về phía hắn.

Vân Lăng kinh hãi lùi lại, nhưng lại mất đà, ngã ngửa về phía sau.

Một bóng trắng lướt tới trước mặt hắn, vừa vặn ngăn cản lão già kia tiến lên. Bóng trắng kia, không ai khác chính là Bạch Phi Nguyệt.

- Lão già, làm gì thế?

Mãi đến lúc lão già kia ra khỏi góc tối, hắn mới nhìn thấy chân diện mục của lão. Dưới ánh đèn mập mờ của mặt thất, mắt lão tròn tròn, hai tay quờ quạng về phía hắn, miệng không ngừng lầm bầm:

- Thần hư chi thể...thần hư chi thể...

Vân Lăng vẫn đang hoảng sợ, lết về phía sau thêm mấy bước.

Bạch Phi Nguyệt cau mày, nhìn hắn tỏ vẻ không tin:

- Người có thần hư chi thể!?

Lão già tóm lấy tay áo Bạch Phi Nguyệt, run run nói:

- Mau, mau bảo hắn còi đồ, lão phu cần xác nhận lại.

- Còi...đồ!?

Vân Lăng mấp máy môi nhắc lại, tròn mắt nhìn Bạch Phi Nguyệt. Không phải bảo tặng hắn lễ vật sao, sao cuối cùng lại đối xử với hắn giống đám nam tử

kia?

Bạch Phi Nguyệt khó chịu gạt tay lão già ra, day day thái dương nhìn hấn nói:

- Người đừng nhìn ta bằng ánh mắt ấy. Bỏn tọa nợ lão già này 1 ân tình, đương nhiên phải hoàn thành ý nguyện cuối đời của lão. Cởi ra đi.

- Mau, mau cởi...

Vân Lăng nhìn lão già đang cười như khóc kia, da gà nổi lên khắp người. Lão chẳng lẽ là ông già thô*?

*ý chỉ nam nhân bị gay.

Bạch Phi Nguyệt thở dài, phát tay áo, một mảng sáng màu trắng lập tức hiện ra, ngăn giữa lão già kia với hấn.

- Cởi ra đi, lão không qua được mảng chắn này đâu.

Vân Lăng nuốt nước bọt, sợ hãi chỉ tay về phía lão già:

- Người, nhắm mắt lại.

Lão già dường như nhớ ra điều gì, bỗng dưng xua xua tay, hướng Bạch Phi Nguyệt nói:

- Không, không cần cởi nữa. Lão phu chỉ cần xác nhận vị trí một vết bớt màu đỏ trên người tiểu tử này thôi, người giúp ta là được.

Bạch Phi Nguyệt dường như cũng dần mất kiên nhẫn với lão già này, giọng điệu tỏ vẻ khó chịu:

- Ở đâu?

- Hạ bộ.

- Vị trí chính xác?

- Lão phu cũng không rõ. Người dùng Thánh Quang mới nhìn thấy được. Tìm thấy rồi thì mô tả hình dạng vết bớt đó cho lão phu.

Bạch Phi Nguyệt đi đến chỗ Vân Lăng, tiện tay kéo hấn đi sang một gian mật thất khác.

Hấn vừa bước chân vào trong, được xung quanh gian phòng liền được thấp sáng, cửa mật thất cũng được đóng lại.

Vân Lăng còn chưa kịp hoàn hồn, đại y phục đã bị Bạch Phi Nguyệt cởi ra.

- Đừng làm mất thời gian của bản tọa, cởi quần ra đi.

Chỉ còn có hấn và Bạch Phi Nguyệt, đương nhiên hấn không còn gì phải ngại ngùng, lập tức cởi ra.

Bạch Phi Nguyệt chẳng biết kiếm từ đâu ra một cái ghế, ngồi xuống, vừa vận đổi mặt với tiểu huynh đệ của hấn. Hai ngón tay nàng cảm tiểu huynh đệ lên, nhìn hết chỗ này đến chỗ khác, đến cả đám lông cũng bị nàng vạch ra soi xét. Được một lúc thì nàng cúi người, ngửa đầu lên nhìn nửa dưới tiểu huynh đệ.

Bạch Phi Nguyệt như tìm được gì đó, neho neho mắt cổ nhìn.

Vân Lăng từ đầu đến cuối không hề quan tâm đến việc có vết bớt hay không, hấn chỉ biết tiểu huynh đệ lại đang ngóc đầu đòi quyền lợi rồi!

Bạch Phi Nguyệt khó hiểu ngồi thẳng dậy, lẩm bẫm:

- Ân chú xếp thành hình chữ S, lẽ nào là Sát Vân Bắc Huyền Ân?

Đứng ở vị trí này, Vân Lăng vừa vận nhìn thấy đôi bạch ngọc thô cao vút của nàng. Tiểu huynh đệ vốn đã cứng lên nay lại càng bành trướng hơn nữa. Hôm nay lúc ở trên xe hấn mới chỉ cùng nàng làm đúng 1 lần, vẫn còn chưa thỏa mãn...

Hấn hết nhìn đôi bạch thô cao vút lại nhìn bờ môi đỏ mọng của nàng, cuối cùng tay cầm tiểu huynh đệ, không chút lo lắng dí nó vào môi nàng.

Bạch Phi Nguyệt có lẽ bị hành động này của hấn làm đứt dòng suy nghĩ, giật mình nhìn tiểu huynh đệ của hấn.

Hành động tiếp theo của nàng mới thực sự khiến hấn ngạc nhiên!

Nàng không những không đẩy hấn ra mà còn mở miệng, dùng đầu lưỡi chạm vào tiểu huynh đệ khiến nó run lên.

Hấn thấy nàng không phản đối liền được nước làm tới, dùng lực hòng đẩy tiểu huynh đệ vào sâu hơn trong miệng nàng.

Thế nhưng, Bạch Phi Nguyệt đã kịp lùi lại, đứng thẳng lên.

- Mặc y phục vào đi, bồn tọa ra ngoài nói chuyện với lão già kia.

Vân Lăng mặt dày tiến đến, định ôm lấy nàng nhưng lại bị Bạch Phi Nguyệt tránh được, khỏ sở nói:

- Ít nhất tỷ cũng phải chịu trách nhiệm làm nó xuống đi chứ?

- Bồn tọa cho người hết đồng đồ cô trong thư phòng đấy.

Vân Lăng không nói gì nữa, ngay tức khắc mặc lại y phục.

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Đại nạn hay vận may (4)

Lúc hắn đi ra ngoài đã thấy Bạch Phi Nguyệt đang cãi nhau với lão già kia, nhưng do khoảng cách quá xa, hắn chỉ loáng thoáng nghe được mấy câu:

- Lão già người mau nói cho bồn tọa biết, tại sao Sát Vân Bắc Huyền Ấn lại có trên người hắn?

- Thứ lỗi cho lão phu không thể trả lời. Còn nữa, một cô nương như người không nên suốt ngày xưng bồn tọa này bồn tọa nọ.

- Mẹ nó, người không nói thì đừng hòng truyền được tu vi cho hắn.

Vân Lăng đi đến bên cạnh Bạch Phi Nguyệt, kéo kéo ống tay áo nàng, nói nhỏ:

- Đi được chưa?

Hắn liếc lão già một cái, đột nhiên thấy mắt lão sáng lên, hai tay đập vào nhau tạo thủ ấn kỳ lạ nào đó, hét lên:

- Long Phục Trận, Thành!

Xung quanh hắn và Bạch Phi Nguyệt đột ngột xuất hiện 12 bộ xương khô, bộ nào bộ nấy cầm vũ khí, nào là kiếm, đao, thương, chùy thủ,...

Vân Lăng còn chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra, cổ áo đã bị ai tóm lấy, lôi ra sau.

Người lôi hắn, không ai khác chính là lão già kia.

Lão lôi hắn đến góc tối lúc ban đầu, rồi lại tạo thủ ấn kỳ quái lấy ra mấy bộ khô lâu chắn trước mặt.

Vân Lăng sợ hãi đứng áp chặt lưng vào tường, lùi sang một bên.

Lão già quay người, đột nhiên trở nên bình tĩnh, nhìn hắn nói:

- Chỉ cần người báỉ ta làm sư phụ, ta lập tức đem tu vi của ta truyền cho người, để người kế thừa y bát của ta.

Vân Lăng đương nhiên nghe không hiểu gì, tiếp tục lùi về.

Lão già đang yên đang lành tự nhiên phun ra một ngụm máu, dính cả lên y phục hắn.

Vân Lăng thấy vậy lại càng hoảng sợ, quay đầu sang phải thì thấy được khe hở dưới chân khô lâu, vội ngồi thụp xuống, bò nhanh tới chỗ khe hở. Lối thoát chỉ còn cách gang tấc, cổ áo lần nữa bị lão tóm lấy. Tiếp đến, đầu hắn bị đập vào tường đá không thương tiếc, mắt tối sầm lại không nhìn được gì nữa. Hắn chỉ cảm nhận được lão đánh một chưởng rất nặng vào ngực trái hắn, sau đó lại nhét vào tay hắn thứ gì đó, thều thào nói:

- Sát Vân Long...nhất...định...tu luyện...bảo thù...ta...giết...Vũ Ưng.

Lúc Vân Lăng mở mắt ra, Bạch Phi Nguyệt đã ở trước mặt hắn, chăm chú nhìn ngực trái của hắn.

Vân Lăng vội vàng cúi đầu.

Ngực trái bị lão già kia đánh 1 chưởng, áo thì rách nhưng lại không hề làm sao cả, đến cả đau cũng không thấy nữa.

Quay đầu nhìn lão già nằm co quắp bên chân, hần mới thờ phào nhẹ nhõm, đưa tay bám lấy tay Bạch Phi Nguyệt, lấy đà đứng lên.

Bạch Phi Nguyệt chăm chú nhìn hần, híp mắt nói:

- Vân công tử, bồn tọa vừa suy nghĩ lại về việc làm thê tử của ngươi.

Vân Lăng mãi mới hoàn hồn, nhìn đám xương khô lẫn lóc dưới đất, rùng mình mấy cái.

- Ngươi nghe thấy bồn tọa nói gì không thể?

- Gì cơ?

- Bồn tọa nói muốn làm thê tử của ngươi.

Bao nhiêu hoảng sợ bỗng chốc tan biến, trong đầu hần bây giờ chỉ còn hình ảnh mấy ngàn vạn ngân lượng sắp có được, vui vẻ nói:

- Không được rút lời đâu đấy.

.....

Thư phòng.

Vân Lăng mệt mỏi nằm vật ra giường, úp mặt vào gối không nhúc nhích. Nằm được một lúc, hần mới chán nản ngồi dậy, nhìn Bạch Phi Nguyệt vẫn đang tiếp tục đọc đồng phong thư, than vãn:

- Tiểu nương tử, nàng định đọc đến bao giờ nữa?

Bạch Phi Nguyệt rót cuộc đặt bức phong thư cuối cùng xuống, ngẩng đầu nói:

- Ngươi không định thắc mắc lúc này lão già kia làm gì ngươi à?

- Làm gì cơ?

Cúi đầu nhìn ngực trái không có chút vết xước nào, hần có chút khó hiểu.

- Lão già lúc này là Diên Minh, 1 trong 3 vong linh ma pháp sư cường đại nhất đại lục, đồng thời là 1 hóa hệ Pháp Thánh Sư. Ngươi cho rằng lão liều mạng tiếp cận ngươi chỉ để đánh ngươi 1 cái à?

Liều mạng? Vong linh ma pháp sư? Pháp Thánh Sư? Cái gì thế???

Bạch Phi Nguyệt bắt lực thở dài, tiện tay vớt cho hần một quyển sách.

- Trong ngày hôm nay đọc hết đi.

“Thời không biên niên sử”.

Vân Lăng tay cầm quyển sách, tùy ý mở vài trang.

Mẹ ơi, toàn chữ!

Dựa theo tốc độ đọc sách thường ngày của hần, 10 năm cũng chẳng xong được cuốn này.

- Từ giờ đến tối bắt buộc phải xong.

Vân Lăng khổ não nhìn Bạch Phi Nguyệt, nhăn mày nhăn mũi nói:

- Không phải ta không cố nhưng thực sự là không xong được. Trong này dùng chủ yếu là ngôn ngữ thời xưa, ta không đọc được.

Bạch Phi Nguyệt hết nhìn hần lại nhìn quyển sách trong tay hần, ánh mắt rõ ràng hiện lên 3 chữ “đồ vô dụng”.

Bạch Phi Nguyệt bước khỏi chỗ ngồi, đi đến trước mặt hần, cúi đầu để trán nàng chạm vào trán hần.

Còn chưa kịp hỏi nữ nhân này định làm gì, một luồng khí ấm áp đã truyền đến trán hần, kèm theo đó là cảm giác mềm mại bao trùm toàn bộ thân mình. Tiếp đó, trong đầu liền xuất hiện thêm 1 loạt thông tin kỳ lạ.

Thờ sơ khai, vũ trụ là một mảng hỗn độn, không hề có quy luật. Trải qua hàng triệu năm, âm dương hợp nhất, xuyên qua thời không vô tận, hình thành nên thiên địa vạn vật và pháp tắc.

Lại trải qua thêm mấy triệu năm nữa, những sinh vật đầu tiên mới xuất hiện. Sinh vật đầu tiên tồn tại, không phải là con người mà là ma thú. Mà trong đó, long tộc lại xuất hiện sớm nhất, làm chủ thế giới trong mấy ngàn năm, độc bá thiên hạ, không có đối thủ. Nhưng rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến, loài người xuất hiện. Chỉ mấy năm sau, trong loài người xuất hiện 1 thiên tài tuyệt thế kinh diễm, mang trong mình khả năng hấp thu, chuyển hóa thiên địa linh khí. Mà nhân loại này, tốc độ tu luyện vượt xa cả long tộc, qua hơn ba chục năm đã vượt qua của Long Vương, trở thành thiên hạ đệ nhất. Chứng kiến cảnh nhân loại bị chà đạp bởi ma thú, y quyết định dùng sức mạnh của mình, thiết lập lại trật tự thế giới, đưa nhân loại lên vị trí chí tôn trong các loài. Người này thu tổng cộng chín người đệ tử. Mà chín đệ tử này, người nào người nấy thiên tư xuất chúng, là con cưng của trời (nguyên văn: thiên chi kiêu tử).

Thiên địa nguyên khí càng lúc càng đậm đặc, pháp tắc cũng càng lúc càng rõ ràng, hòa vào nhau, tạo nên chín luồng thần lực trên thế gian.

Chín đệ tử lúc trước không ngờ lại lĩnh ngộ được sự biến ảo của thiên địa vạn vật, được chín luồng thần lực kia nhận chủ, trở thành chín vị chủ thần:

Vị chủ thần thứ nhất sở hữu ma pháp thời không, thấy được tương lai, quá khứ, có quyền phán xét tính đúng sai của vạn vật trong thiên địa.

Vị chủ thần thứ hai là một chiến sĩ, tự xưng Chiến Thần, nắm giữ đại lục ở trung tâm.

Vị chủ thần thứ ba sở hữu ma pháp thổ hệ, nắm giữ đại lục phía Đông.

Vị chủ thần thứ tư sở hữu ma pháp thủy hệ, nắm giữ đại lục phía Tây.

Vị chủ thần thứ năm sở hữu ma pháp phong hệ, nắm giữ vùng đại lục phía Nam.

Vị chủ thần thứ sáu sở hữu ma pháp hỏa hệ, nắm giữ vùng đại lục phía Bắc.

Vị chủ thần thứ bảy sở hữu ma pháp hắc ám – quang minh, phán quyết sự sống – cái chết.

Vị chủ thần thứ tám vốn là ma thú tu luyện viên mãn thành người, tự xưng Thần Thú, cai quản các loại ma thú.

Vị chủ thần cuối cùng, cũng là chủ thần cuối cùng, là vong linh ma pháp sư.

Chín vị chủ thần cùng nhau cai quản, đưa thế giới vào trật tự nhất định, đồng thời truyền lại ma pháp cho nhân loại, nhờ vậy mà con người mới có thể trấn át được ma thú hoành hành.

Cứ mỗi ngàn năm, chín vị chủ thần lại thay đổi một lần, truyền cho thế hệ sau. Tính đến nay đã được 24 lần chuyển đổi.

Mà ma pháp, đến ngày nay cũng đã tồn tại được hơn 24000 năm.

Tu luyện chủ yếu chia thành hai con đường là ma pháp tu luyện và chiến sĩ tu luyện. Nhưng dù là con đường nào thì cũng chia thành 6 bậc, mỗi bậc 9 cấp.

Với ma pháp sư là Ma Pháp Sư, Đại Ma Pháp Sư, Ma Đạo Sĩ, Đại Ma Đạo Sĩ, Ma Thánh Sư và Ma Thần Sư.

Còn với chiến sĩ là Chiến Sĩ, Đại Chiến Sĩ, Kiếm Sư, Đại Kiếm Sư, Chiến Thánh và Chiến Thần.

Chiến sĩ chủ yếu hấp thu thiên địa linh khí để cải tổ cơ thể, nâng cao sức mạnh thể chất. Linh khí hấp thu là hỗn tạp, bao gồm tất cả các hệ.

Ma pháp sư cũng hấp thu thiên địa linh khí nhưng hấp thu một cách chọn lọc một hoặc hai hệ tùy thuộc vào thiên phú hệ của linh căn.

Linh căn đại diện cho khả năng tu luyện của một người, gồm phệ linh căn, phạm linh căn và thượng linh căn. Các hệ có thể có bao gồm các hệ mà chủ thần sở hữu gồm thời gian, không gian, hỏa, thủy, phong, thổ, hắc ám, quang minh cộng với băng hệ, lôi hệ, tinh thần hệ là ba hệ mới được hình thành gần đây.

Nhưng còn có một dạng ma pháp sư nữa là vong linh ma pháp sư. Tư liệu về vong linh ma pháp sư thực sự rất ít, chỉ giới hạn trong khoảng hai, ba trang của biên niên sử, giới thiệu hết sức chung chung.

Hiện nay trên cả năm đại lục, số lượng vong linh ma pháp sư còn chưa đến hai mươi người! Mà ba người cường đại nhất trong số đó đều đã có sức mạnh tương đương với ba Pháp Thánh Sư cộng lại từ chục năm trước!

Lão già trong mật thất chính là một trong ba người đó.

.....

Đại não bỗng chốc xuất hiện thêm một đồng thông tin khiến Văn Lăng có chút bối rối, không biết nên đọc từ đâu, chờ người mất một lúc. Mãi khoảng gần mười phút sau, hần mới vực tỉnh, mơ mơ hồ hồ nhìn Bạch Phi Nguyệt:

- Đây là gì thế? Tóm tắt lịch sử đại lục hay truyện tưởng tượng?

Bạch Phi Nguyệt trợn mắt, ném cho hần một cái nhăn, lâu lâu nói:

- Đến mức này mà còn không hiểu, người đứng là thua cả mấy tên đầu đất trong bếp.

Vân Lăng không thèm đấu khẩu với nữ nhân trước mặt, cầm lấy chiếc nhẫn đưa lên mặt, sẫm soi từng chi tiết nhỏ một.

- Soi gì nữa, đây là không gian giới chỉ, có tiền cũng không mau được đâu. Nhỏ máu nhận chủ đi.

Đang định ngẩng đầu lên hỏi nàng nhỏ máu vào đâu, một bàn tay đã tóm lấy cổ áo hắn, kèm theo đó là âm thanh cấp bách của Bạch Phi Nguyệt:

- Đi thôi, bị phát hiện rồi.

Vân Lăng ngơ ngác nhìn Bạch Phi Nguyệt, phát hiện gì cơ? Đây không phải là thư phòng của nữ nhân này à? Bị phát hiện trong thư phòng của mình sao lại phải trốn?

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Phu quân huấn (1)

Còn chưa kịp mở miệng hỏi, cửa phòng đã bị ai đó đập ra, kèm theo đó là thanh âm giận dữ của nữ tử:

- Mẹ kiếp, dám giả mạo lão nương truyền lệnh xuống dưới, người ăn phải gan hùm à? Người đâu, tóm lấy ả.

Nữ tử đập cửa bước vào thoát nhìn khoảng ba mươi tuổi, mặc bộ đồ màu đỏ rực rỡ sát thân hình, tôn lên đường cong quyến rũ trên cơ thể. Gương mặt trang điểm kỹ càng, lộ ra nét phong tình vạn chủng, có điều bây giờ đã bị vẻ mặt giận dữ phá hỏng.

Vân Lăng hết nhìn nữ tử vừa bước vào lại nhìn Bạch Phi Nguyệt.

Bạch Phi Nguyệt ngược lại không hề nao núng, cười nói:

- Môn chủ bớt giận, ta cũng là bất đắc dĩ mới phải làm vậy.

- Mẹ kiếp, Hợp Hoan phái chúng ta đắc tội Bạch Thiên tông các người khi nào? Rõ ràng là 2 môn phái ở 2 vùng khác nhau, nước sông không phạm nước giếng, vì cớ gì hết lần này đến lần khác gây khó dễ cho ta?

Môn chủ? Hợp Hoan phái? Nữ tử này là môn chủ Hợp Hoan phái?

Còn nữa, sao lại xuất hiện thêm một Bạch Thiên tông nữa?

Bạch Thiên tông, Bạch Phi Nguyệt, Bạch Thiên tông...

Còn đang mải mê phân tích thân phận của hai nữ nhân này, một luồng khí trắng đã bao lấy hắn và Bạch Phi Nguyệt. Thần trí hắn bỗng nhiên có chút mơ màng, khung cảnh trước mặt dần nhạt nhòa...

.....

Vân Lăng vừa mở mắt đã thấy một cặp mắt màu đỏ đang nhìn chăm chăm hắn, cách mặt hắn chưa đến hai cm.

Hắn giật mình, hét lên.

Chủ nhân cặp mắt màu đỏ dường như bị giật mình, lùi về phía sau. Mãi đến lúc này, hắn mới nhìn rõ được đây là con gì.

- Mẹ nó, chó nhà ai thế? Không xích lại mà thả ra đây làm gì? Đã thế lại còn dám vào phòng ngủ của bốn công tử!

Đang định chửi thêm mấy câu nữa, một giọng nói từ bên tay trái đã truyền đến, cắt ngang lời hắn:

- Đây là phòng ngủ của ta, không phải của người.

Vân Lăng theo bản năng nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy Bạch Phi Nguyệt đang nằm cạnh hắn. Lúc này nàng xõa tóc, mắt vẫn còn đang nhắm, lông mày hơi cau lại. Nàng đắp chăn đắp đến ngang ngực, phần thân trên chỉ mặc độc nhất một chiếc áo trắng mỏng tang, màu da trắng hồng lồ lộ hiện ra ngoài không khí. Ánh mắt hắn dịch xuống, bất giác đôi gò bồng đảo đang lấp ló dưới chiếc chăn bông. Nàng nằm thấp hơn hắn, thành ra từ góc độ này, hắn còn nhìn được cả khe hẹp sâu hút ở giữa.

Đang thưởng thức mỹ cảnh trước mắt, con chó mất đồ đã lần nữa nhảy lên giường, không chút ái ngại dẫm 4 chân lên người hắn, đứng chồm hồm ở đó.

Đang nằm yên ổn lại bị 1 con chó dẫm lên, hắn đương nhiên khó chịu ra mặt, quay đầu lại định ngồi dậy, đuổi nó đi. Thế nhưng ánh mắt vừa chạm đến thân hình to lớn của con chó mất đồ, cơ thể hắn lập tức cứng đờ.

Mẹ nó, chó nhà ai to thế!??

Dù nó đang đứng bốn chân nhưng cũng phải cao đến một mét rưỡi, dài gần một mét tám! Màu lông trắng muốt từ đầu đến đuôi, càng khiến cho cặp mắt đỏ trở nên nổi bật.

Nhưng mà quan trọng nhất là, con chó này phải nặng đến hơn hai trăm cân!!!

Ngực và hai chân bị nó giẫm lên phải chịu áp lực khủng khiếp, phần thịt mềm bị đè xuống, khiến hắn không nhận được nữa đau đớn gào lên:

- AAAAA. ...!

Nhưng con chó mất đồ này lại không giật mình như lần trước nữa, vẫn bình thản đứng đó nhìn hắn chằm chằm.

Ngay lúc hắn tưởng rằng xương ức, xương chân của hắn sắp gãy đến nơi, giọng nói của Bạch Phi Nguyệt lại lần nữa vang lên:

- Tiểu Bạch, xuống đi.

Con chó mất đồ rút cuộc bước ra khỏi người hắn, nhảy xuống giường, nhưng không rời đi mà cứ đứng đó sủa gâu gâu.

Vân Lăng thấy con chó nhảy xuống thì lập tức ngồi bật dậy, tránh để nó dẫm lên lần nữa. Nhưng mà hắn vẫn muốn ngủ tiếp!

Ánh mắt hắn hướng về vị trí còn trống giữa Bạch Phi Nguyệt và cái tường, không chút do dự bò qua người nàng, lật chần lên chui vào.

Bạch Phi Nguyệt mở mắt, nhú mày cần nhân:

- Người không nằm im được à?

Vân Lăng tròn mắt nhìn nàng, khó chịu với hắn làm gì, đi mà khó chịu với con đại khuyển kia kia!

Nhưng hắn đang trong cơn buồn ngủ, cũng chẳng thèm lên tiếng biện minh, tiếp tục nằm xuống. Khoảng trống nhìn thì rộng nhưng đến lúc hắn nằm vào lại hơi chật chội, Vân Lăng chẳng còn cách nào khác ngoài nghiêng người. Hắn từ bé đã không chịu được lạnh mà chỗ chần mới này lại không có tý nhiệt nào, thành ra hắn đành nằm xích vào gần Bạch Phi Nguyệt, lấy tý hơi ấm từ nàng. Cánh tay trái không chút e dè đặt chéo qua người nàng, thò sang bên kia nắm lấy tay phải nàng.

Cơ thể ấm lên, con chó cũng ngừng sủa, con buồn ngủ trong phút chốc lại quay lại...

.....

Lần thứ hai mở mắt, Vân Lăng lại thấy một cặp mắt khác đang nhìn chằm chằm hắn. Nhưng chủ nhân cặp mắt này, không phải là con chó lúc trước mà là Bạch Phi Nguyệt.

- Tiểu nương tử, nhìn gì thế? Có phải thấy phu quân nàng quá mức điển trai không?

Bạch Phi Nguyệt vẫn tiếp tục nhìn hắn, không nhanh không chậm nói:

- Vân công tử cũng lớn gan quá nhỉ, không sợ chết à?

Vân Lăng ngơ ngơ, nữ nhân này sao đang yên đang lành lại dở chứng nữa rồi?

Hắn đang định mở miệng hỏi nàng chuyện gì thì một cảm giác đầy đặn, mềm mại từ lòng bàn tay trái truyền đến. Hắn theo thói quen nắn nắn bóp bóp mấy cái.

Cảm giác vừa mềm lại vừa săn chắc thế này, là ngực!?

Vân Lăng nhìn xuống tay mình, quả nhiên thấy “nó” đang “ôm” lấy một bên ngực nàng. Nhưng mà quan trọng hơn là, tay hắn không ngờ lại luồn vào trong lớp áo ngủ, trực tiếp nắm lấy bầu ngực nàng!

Đây hình như là thói quen khi ngủ ở kỹ viện của hắn thì phải!?

Vân Lăng cười trừ, bàn tay chậm rãi rời khỏi vị trí kia:

- Ấy, trời sáng rồi nhì...

Hắn vừa thu tay về thì Bạch Phi Nguyệt vén chăn ngồi dậy, chỉnh lại vạt áo rồi đứng lên, đi ra sau bức ngăn thay y phục.

Vân Lăng qua bức ngăn nhìn thấy thân hình hoàn mỹ của nàng, không tự chủ được nuốt mấy ngụm nước bọt.

Bộ quần áo mỏng tang lúc ngủ đã bị thay thế bởi bộ y phục màu xanh lam. Chỉ có điều, bộ y phục này không hề tôn dáng như bộ ngày hôm qua, khó mà thấy được đường nét cong quyến rũ trên cơ thể nàng.

Bạch Phi Nguyệt đi tới trước giường ngủ, ánh mắt lướt qua người hắn 1 lượt, hỏi:

- Biết cưỡi ngựa không?

- Không.

- Bắn cung?

- Không.

- Dùng binh khí?

- Không.

- Thế ngươi biết làm gì?

- Ăn, ngủ, chơi.

Bạch Phi Nguyệt dường như bị nghẹn lời, im lặng mất một lúc lâu.

- Cho ngươi thời gian nửa chén trà để thay y phục. Thay xong thì ra ngoài sân gặp ta.

- Làm gì có mà thay.

Bộ y phục duy nhất hắn có bây giờ là bộ trên người, mà bộ này hôm qua đã bị lão già kia làm rách mất một mảng lớn, chả nhẽ bắt hắn mặc tiếp?

Chiếc nhẫn trên ngón út của Bạch Phi Nguyệt đột nhiên sáng lên, tiếp đó, một bộ nam y đã xuất hiện trên tay nàng.

.....

Vân Lăng thay xong y phục, ngáp ngắn ngáp dài bước ra ngoài. Vừa mở cửa bước ra, hắn lại lần nữa ngớ người vì khung cảnh trước mắt.

Mẹ nó, nữ nhân này là đại phú bà à!?

Đây là mà gọi là cái sân à? Gọi là quảng trường mới đúng!

Gần nhất là võ đài, xa hơn một tý là khu vực có người gõ trống để tập luyện, xung quanh bày đủ mọi binh khí nào là đao, kiếm, trường thương, chùy thủ, ... Xa hơn tý nữa lại là chỗ bắn cung.

Nếu không phải Bạch Phi Nguyệt đang đứng cách hắn mấy mét, hắn còn tưởng mình đi lạc vào doanh trại của phụ thân hắn ấy chứ!

Bạch Phi Nguyệt đợi hắn đi đến chỗ nàng, hỏi:

- Giữa cưỡi ngựa và dùng binh khí, chọn cái nào?

Vân Lăng giật thót một cái. Đùng bảo nữ nhân này bắt hắn làm mấy thứ này nhé!

- Thể lực ta từ bé không tốt lắm, không phù hợp làm mấy cái này đâu.

- Chính vì không tốt nên mới phải tập.

- À...Thực sự không cần đâu...

- Không phải ngươi thích là được.

- Nhưng mà phụ thân ta từng nói với thể chất của ta....

Hắn chưa nói dứt câu, chiếc nhẫn trên ngón út của Bạch Phi Nguyệt lần nữa sáng lên.

Hai bộ khô lâu lập tức hiện ra trong tầm mắt của hắn.

Bạch Phi Nguyệt chỉ vào hai bộ khô lâu, nói liền một tràng dài:

- Tóm lại là thế này, lão già kia trước khi chết đánh nguoi một cái là để truyền cho nguoi ấn ký điều khiển hai bộ khô lâu này. Bộ bên phải là Hòa hệ Pháp Thánh Sư cấp bảy, còn bộ bên trái là Thủy hệ Pháp Thánh Sư cấp hai. Còn vật lúc trước lão nhét vào tay nguoi là Vong linh Kí, đại khái là do chính lão ta viết, dạy cách tiến hóa và điều khiển khô lâu. Ta đọc qua rồi, chỉ có hai điểm chính thôi. Một là dùng thân nguoi làm vật dẫn linh khí, giúp khô lâu tu luyện, đến khi nào khô lâu tích tụ đủ linh khí sẽ tự động thăng cấp. Hai là dùng suy nghĩ điều khiển khô lâu. Nguoi cũng có thể lấy bản thân làm vật dẫn, trực tiếp sử dụng sức mạnh của khô lâu mà không cần lấy ra.

Vân Lăng nghe Bạch Phi Nguyệt nói xong, nguoi đứng tại chỗ. Đoạn giải thích vừa rồi, hẳn nghe chỗ hiểu chỗ không.

Hiểu là đoạn tự thăng cấp, dùng suy nghĩ điều khiển khô lâu; không hiểu là đoạn dùng bản thân làm vật dẫn...

Bạch Phi Nguyệt nhìn về mặt đần độn của hắn, thở dài:

- Nói chung là muốn điều khiển được hai con khô lâu này, trước tiên phải rèn lại thể lực của nguoi, cải tổ kinh mạch trước đã.
- Thế thì học cưỡi ngựa để làm gì?
- Để chạy chứ làm gì. Đến lúc nguoi điều khiển được khô lâu chắc cũng phải mấy năm nữa, nhờ có bị đuổi giết còn có cách thoát thân.
- ....!!!!
- Thế bây giờ nguoi muốn làm cái gì?
- Cưỡi ngựa vậy.

Bạch Phi Nguyệt huyết sáo gọi con ngựa đang đứng ở xa chạy đến, chỉ vào nó:

- Lên đi.

Hắn vẫn đứng im tại chỗ.

- Sợ cái gì?
- Sợ ngã.

Tiếp theo một tiếng thở dài bất lực của Bạch Phi Nguyệt, hắn thấy thân mình bỗng nhẹ đi, bị ai đó không thương tiếc vút lên lưng ngựa.

- Nắm lấy dây cương!
- Ngồi sát lên, nguoi sợ cái gì?
- Ngồi thẳng lên!
- Thúc ngựa đi, ngồi mãi trên đấy làm gì?
- Ta bảo thúc ngựa, nguoi nghe thấy không? Lấy chân ép vào bụng nó ý...

Bạch Phi Nguyệt hết trợn mắt lại cau có, cuối cùng không nhịn được nữa bảo hắn ngồi dịch xuống, còn nàng thì nhảy lên, ngồi trước hắn.

- Ta bảo nguoi thả dây cương ra à!? Cầm lại đi, vị trí này này....

Đang máy móc chỉnh lại tay cầm, eo phải của hắn đã bị mỹ nhân ngồi ngay trước huyích một cái, đau đến điếng nguoi.

- Thả lỏng nguoi ra, bảo nguoi đi cưỡi ngựa chứ có bảo nguoi đi đánh trận đâu?
- Thúc ngựa đi!

Kèm theo câu ra lệnh, eo phải lại lần nữa bị huyích vào.

Cho đến tận mấy canh giờ sau, từ sân trước vẫn vang lên hai đạo âm thanh khác nhau, một là giọng điệu ra lệnh của Bạch Phi Nguyệt, hai là tiếng ai đó bị ngã khỏi ngựa, nặng nề đáp xuống nền đất...

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Phu quân huấn (2)

Chiều tối hôm đó,

Tắm rửa xong xuôi, Vân Lăng mệt mỏi đổ người lên giường, nằm im không nhúc nhích.

Từ sáng đến giờ, đại khái chắc hẳn cũng ngã được khoảng gần năm mươi lần!?

- Tập cả ngày mà mới chỉ cười ngựa đi bộ, người không thấy xấu hổ à?

Hắn không trả lời, hay nói đúng hơn là không còn sức để mà trả lời.

- Đừng có ngủ vội, lát nữa ta còn phải dạy người cách dùng bản thân làm vật dẫn để khô lâu hấp thụ linh khí. . .

Âm thanh bên ngoài dần bé lại, ánh mắt cũng mờ đi, con buồn ngủ trong phút chốc đã ập đến.

- Này, đừng có ngủ. . .

- Này. . .

.....

Sáng hôm sau,

Vân Lăng mệt nhọc mở mắt, quả nhìn nhìn thấy Bạch Phi Nguyệt đang nằm cạnh mình.

Lại một lần nữa, tay hắn ôm lấy ngực nàng.

Nhớ lại cảnh bị nữ nhân này dẫn vật hôm qua, hắn có chút khó chịu, dùng lực bóp mạnh lấy ngực nàng.

Hôm qua giờ Dậu* hắn đã đi ngủ, đến bây giờ chắc đã được khoảng 10 tiếng tròn, dù trời còn chưa sáng.

Có lẽ vì hắn dùng lực hơi mạnh, Bạch Phi Nguyệt hơi cau mày lại.

Vân Lăng lập tức kinh hãi, không dám vọng động nữa.

Đợi mãi đến khi lông mày nàng dần ra, hắn mới tiếp tục nắn nắn bóp bóp bầu ngực kia. Nhưng lần này, không phải thô bạo như trước nữa mà nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Vân Lăng hết xoa làn da mềm mại của nàng lại chuyển lên vân ve điểm hồng trên đỉnh.

Hắn một mặt nín thở nghe nhịp hô hấp của nàng, một mặt lại dùng tay còn lại thuận thực tháo bỏ mắc cài ở vạt áo, kéo vạt áo sang hai bên.

Thời tiết hôm nay không hiểu tại sao tự dưng lại đặc biệt lạnh nên Bạch Phi Nguyệt đắp chăn đến tận cổ, thành ra hắn không nhìn được mỹ cảnh đang phơi bày trong chăn kia.

Hai tay nhanh chóng thu về, bản thân thì nằm dịch xuống dưới, chui cả người vào trong chăn.

Trong chăn rất tối nhưng hắn lại vẫn dễ dàng định vị được đôi bạch thủ kia, không chút tiếng động đưa miệng tới, ngậm lấy nhũ hoa nàng.

Vân Lăng dùng lưỡi gầy điểm nhỏ trên đỉnh, chẳng mấy chốc đã khiến nó cương cứng lên trông thấy.

Thú thực, đây là lần đầu tiên hắn ngậm lấy bầu ngực nữ nhân. Trước kia không phải do hắn không biết mà là do hắn cảm thấy đám kỹ nữ trong lầu xanh không xứng để hắn làm vậy. Cũng không biết tại sao hắn lại muốn làm vậy với nữ tử trước mắt.

Cảm nhận điểm nhỏ cương cứng và phản xung quanh mềm mại của nàng, hắn lại có chút nghi ngờ, dùng tay phải xoa xoa nắn nắn nốt bầu ngực bên kia của nàng.

Nữ nhân này từng nói hắn là người thứ bảy, cũng tức là nàng đã có qua sáu nam nhân. Nhưng người từng có mối quan hệ kia với sáu nam nhân, liệu còn giữ được bầu ngực vừa săn chắc lại vừa mềm mại như vậy!?

Kể cả kỹ nữ mà hắn từng bao một tuần kia, chỉ qua bốn năm ngày sử dụng liên tục, cơ thể đã phát sinh biến đổi. Điều này người khác có thể không nhận ra, nhưng hắn là người có kinh nghiệm lâu năm ở kỹ viện, sao có thể không biết?

Lẽ nào, nữ nhân này nói dối?

Mãi đến lúc cảm thấy thiếu không khí, hắn mới chịu nhả ngực nàng ra, chui đầu lên. Nhưng vừa mới thò được cái đầu ra ngoài, hắn đã bị ánh mắt của Bạch Phi Nguyệt dọa cho giật mình.

Mẹ nó, nữ nhân này thức dậy khi nào thế?

- Vân công tử gan càng ngày càng lớn nhỉ?

- Nương tử cũng thích thế còn gì, nếu không sao lại vẫn để ta tiếp tục?

Trong lòng kinh hãi nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ thản nhiên, bình tĩnh đối đáp với nàng.

Vân Lăng kê đầu lên gối, nằm dịch sát vào Bạch Phi Nguyệt.

- Bồn tọa chỉ muốn xem xem Vân công tử có thể suy luận đến đâu nữa?

Hắn ngây người, chợt nhận ra Bạch Phi Nguyệt có thể đọc được suy nghĩ của người khác.

Vân Lăng lấy tay phải đặt lên ngực nàng, hơi dùng lực nắn nắn:

- Thứ này... chắc chắn không phải thứ bị sử dụng nhiều.

- Nguyên nhân?

- Trực giác nam nhân thôi.

Tiếp sau đó, tay hắn lần mò xuống dưới, lướt qua bụng nàng.

Ôi mẹ ơi, hóa ra nữ nhân này còn có cả cơ bụng, có điều là cơ hai vạch nằm dọc**.

Bàn tay không ngần ngại đưa vào quần trong nàng, qua thêm một lớp nữa chạm đến vùng rậm rạp phía trên.

Một bàn tay lập tức nắm lấy cổ tay hắn, tiếp đó là giọng nói khó chịu của ai đó vang lên:

- Đủ rồi đấy!

Tính cách ương ngạnh của hắn đột nhiên trở dậy.

Vân Lăng cúi đầu xuống, dùng tay trái nâng đầu Bạch Phi Nguyệt lên, không nói không rằng chiếm cứ lấy môi nàng, cắn cắn lên đó.

Tay phải thì lại nhàn lúc nàng hoảng hốt mà tiến sâu xuống dưới, ngón giữa không chút kiêng dè sờ quanh cổng lối vào.

Môi hắn nhói lên một cái, tiếp theo là vị nhạt nhạt tanh tanh lan tỏa khắp đầu lưỡi. Thế nhưng hắn vẫn cố chấp không rời khỏi môi nàng, khóe miệng thậm chí còn hiện lên nét cười như có như không.

Nàng thích cắn? Hắn để cho nàng cắn!

Ngón tay nhanh chóng tiến sâu vào bên trong, chạm quanh vị trí cách lối vào khoảng hai phân, sau đó lại thần tốc tiến vào sâu hơn, sờ khắp mọi vị trí.

Ý cười hắn hiện lên ngày càng rõ.

Mẹ nó, quả nhiên hắn là nam nhân đầu tiên của nàng.

Đạt được mục đích, tay hắn lập tức rút lui, nhưng môi hắn lại vẫn quấn quít với môi nàng không chịu rời.

- Ngươi muốn chết à?

Vân Lăng nhìn về mặt đỏ bừng bừng của nữ nhân trước mắt, không những không sợ hãi mà còn cười lớn:

- Rõ ràng vẫn là một trinh nữ khi gặp ta, vậy mà còn ra vẻ đã qua tay nhiều người?

Dứt lời, hắn hôn chụt một cái lên trán nàng, nằm ép sát vào người nàng, vòng tay qua ôm chặt lấy nàng, đưa tay vỗ vỗ lên lưng nàng:

- Ngoan, ngủ đi. Trời vẫn còn chưa sáng!

- Mẹ nó, ngươi tưởng bồn tọa không dám giết ngươi à?

- Mấy lần trước làm chuyện đó không có biện pháp phòng tránh, nhờ người có mang rồi thì sao? Người định cho hài tử của người không được gặp phụ thân nó à?

- Khốn kiếp, người tưởng người là ai?

Đùi bị ai đó đá lên, đau đến mức cắn răng nhưng hắn vẫn không nằm dịch ra, cúi đầu nhìn về mặt bùng bùng tức giận của Bạch Phi Nguyệt rồi lại ôm chặt lấy nàng, từ tốn nói:

- Nếu nàng đã là trinh nữ, ta đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm.

Bạch Phi Nguyệt cười khẩy:

- Kỹ nữ đót trước người mua cũng là trinh nữ còn gì?

- Không giống nhau.

- Không giống nhau ở điểm nào.

- Kỹ nữ đó là bán thân, còn nàng là tự nguyện. Hơn nữa, nàng cũng không phải dạng người phóng túng.

- Phóng túng hay không người biết được à?

- Chạm vào chỗ kia có một tý đã đỏ bừng mặt, cái kính, có người phóng túng nào như thế không?

Có thể hắn không thông minh, nhưng bù lại, hắn lại cực kỳ hiểu tâm tư nữ nhân.

Vân Lăng ôm lấy Bạch Phi Nguyệt, cười nói:

- Nàng giàu hơn ta, cũng giỏi hơn ta. Với điều kiện tốt như vậy, tất nhiên nàng có thể chọn cho mình một người tốt hơn ta.

- Người không sợ ta lợi dụng người?

- Không sợ.

Cái loại vẫn không thông võ không thạo như hắn, đẩy đi còn chẳng kịp, lợi dụng cái khi mớ gì!

Mẹ nó, bây giờ lừa được một nữ nhân như này làm nương tử, hắn lại chẳng lợi quá đi chứ.

Là ma pháp sư, giàu có, lại là trinh nữ....

Mẫu thân à, hợp ý người quá đi chứ!

- Ranh con, đừng hòng lừa được bốn tọ.

- Nàng cũng có còn lựa chọn nào khác ngoài làm mẫu thân của con ta đâu?

Bạch Phi Nguyệt tức giận đẩy hắn ra, xoay người nằm đối diện với tường.

Vân Lăng nhìn bóng lưng nàng, đột nhiên nảy ra một ý định.

Hai lớp quần nhanh chóng bị kéo tụt đến ngang đùi, lộ ra tiểu huynh đệ đang ngóc đầu. Một tay hắn nắm lấy tiểu huynh đệ, vuốt xuôi vuốt ngược mấy lần để nó cứng lên.

Đội tiểu huynh đệ hùng dũng ngóc đầu xong, hắn mới dịch sát vào người nàng, để nó chọc vào địa phương tư mật bên dưới.

- Tiểu nương tử, cả người ta có đúng thứ này để nàng lợi dụng thôi. Lợi dụng nó đi chứ!

Hắn thừa biết Bạch Phi Nguyệt không thể ngủ tiếp được nên mới cố ý làm phiền nàng.

- Cái của người chỉ được bề ngang thôi, còn chiều dài thì chẳng bằng ai, chẳng đáng để lợi dụng.

- Thế kích cỡ bình thường là bao nhiêu mà kêu của ta ngắn?

Hắn vừa nói vừa lấy tay mò mẫm cơ thể nàng, đặc biệt là đôi bạch thỏ kia.

Nữ nhân này chưa từng cùng ai làm chuyện kia ngoài hắn, sao có thể so sánh được cơ chứ? Chắc chắn là nghe đám nữ tử trong Di Hồng Viện nói chuyện, câu được câu không.

Môi hắn để sát vào tai nàng, thì thầm nói:

- Tiểu nương tử, ta nói cho nàng biết, kích cỡ bình thường của nam nhân chỉ có mười hai phân thôi. Còn của ta ấy hà, là mười chín phân. Không tin, cho nàng sờ thử.

Hắn vừa nói vừa cầm tay nàng đặt lên tiểu huynh đệ của hắn.

Cảm giác bàn tay mềm mại kia định rút lại, hắn nhanh chóng cười đều một tiếng, nói:

- Ấy da, có người lại đang ngại kìa.

Quả nhiên, bàn tay đang định rút lại kia ngay lập tức nắm lấy tiểu huynh đệ của hắn, còn Bạch Phi Nguyệt thì xoay người lại nằm đối diện với hắn, trợn mắt nói:

- Ai ngại!?

- Vậy nàng kiểm nghiệm lại một chút, đồ vật của ta so với bọn nam nhân thông thường là ngắn hay dài hơn?

Bàn tay phía dưới nhanh chóng đo khoảng cách từ gốc đến đỉnh đầu tiểu huynh đệ, tiếp đó lại dùng hai ngón tay tạo hình vòng tròn quanh tiểu huynh đệ.

Vân Lăng để mặc tay nàng trên mệnh căn của hắn, chăm chú nhìn biểu cảm trên gương mặt nàng.

Tay nàng vừa rời khỏi tiểu huynh đệ, hắn đã ngay lập tức nắm lấy, hỏi:

- Nàng vẫn cho là ngắn hơn à?

- Không. Dài hơn.

Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười, sau đó lại đặt tay nàng lên vật hình tròn dưới, để nàng nắm lấy từng bên một rồi mới buông tay nàng ra.

- Thấy chưa, ta đã nói nó có giá trị lợi dụng mà.

* khoảng 17-19 giờ.

**ngôn ngữ hiện đại là cơ bụng hình số 11 ấy.

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Phu quân huấn (3)

Vân Lăng chồm người dậy nắm đề lên người nàng, nghiêng đầu cười hỏi:

- Tại sao lại là ta?

Bạch Phi Nguyệt khép hờ mắt, khóe miệng nhếch lên, lộ rõ vẻ khinh thường:

- Bằng vào con người của ngươi hiện tại, cho dù có là thái tử Đại Minh thì bốn tọa cũng chẳng thèm quan tâm.

Vân Lăng cười đến híp mắt, hôn chụt một cái lên má nàng:

- Nói vậy tức là ta có điểm nổi trội hơn thái tử Đại Minh rồi.

- Có cái con khi. Muốn nghe nguyên nhân thì lần qua một bên đi, đừng dí thứ kia vào người bốn tọa nữa.

Tên đã bắt không thể thu hồi, cung đã giương lên nào lại buông xuống?

Vân Lăng chẳng buồn nghe thêm nữa, cúi xuống hôn môi nàng, hai tay nhanh chóng cởi bỏ y phục nàng ra.

- Tên chết tiệt này, lượn ra. Mới sáng sớm đã định làm cái gì!?

- Làm chuyện thiên kinh địa nghĩa của phu thê chứ làm gì?

- Sáng ra chẳng ai làm mấy chuyện này.

- Bây giờ có ta với nàng làm còn gì?

Mãi đến khi mặt trời ló mặt, cuộc đại chiến trong phòng mới dừng lại.

Vân Lăng từ từ rút tiểu huynh đệ đang cắm sâu trong nơi tư mật của Bạch Phi Nguyệt ra, nói:

- À lúc này nàng bảo nói cho ta nguyên nhân còn gì? Bây giờ nói đi.

Bạch Phi Nguyệt lườm hần một cái, lấy từ không gian giới chỉ ra một chiếc khăn lau đi phần dịch nhầy quanh cửa lối vào rồi đứng dậy, vừa đi vừa nói:

- Ai rảnh hơi đi rước một tên công tử bột như ngươi về hầu!? Chẳng qua ta nhờ Vương tiên bói xem trước tương lai, người lại nói phu quân tương lai của ta là ngươi. Mà ngươi thì...

Nàng nói đến đây thì hơi ngừng lại, thờ dãi:

- Văn không thông, võ không thạo, tu luyện thì không biết. Đã thế lại còn suốt ngày chơi bời lêu lổng...

Vân Lăng chạy lên, quàng tay qua cổ nàng, cười hi hi nói:

- Thế thì liên quan gì đến việc nàng xuất hiện ở kỹ viện, rồi còn bắt ta về đây?

- Bắt ngươi về huấn luyện chứ còn làm gì? Chẳng lẽ cứ để ngươi như một tên ăn hại thế à? Sau này lấy ngươi rồi mặt mũi của bổn tọa vứt cho chó gặm chắc!?

- Nhưng mà nàng không nhất thiết phải trao thân cho ta trước mà. Nói thật đi, có phải nàng thích ta từ trước rồi không?

- Thích cái con khỉ. Tiện đây nói luôn cho ngươi biết. Bổn tọa từng thề nếu nam nhân lấy đi lần đầu tiên của ta mà dan díu với người khác, ta sẽ thiến hần ta rồi đem treo lên cổng thành!

Vân Lăng theo phản xạ đưa tay che lấy tiểu huynh đệ phía dưới, nuốt nước bọt nói:

- Nhớ...

- Không có nhớ nhăng gì cả!

- Mà này, sao ngươi như nàng lại đi tin lời mấy ông thầy bói thế?

- Thầy bói nào!? Vương tiên bói là vị chủ thần đầu tiên trong số chín vị chủ thần!

“Vị chủ thần thứ nhất sở hữu ma pháp thời không, thấy được tương lai, quá khứ, có quyền phán xét tính đúng sai của vạn vật trong thiên địa.”

- Cứ cho là xem được tương lai thật đi, lão ta còn nói gì nữa không?

- Vương tiên bói là nữ nhân.

- Ủ thì nữ nhân. Bà ta còn nói gì nữa?

- Nhiều thứ. Nhưng ngươi không cần biết mấy vấn đề này. Tránh ra đi, bổn tọa muốn đi tắm!

.....

Kết thúc ngày thứ hai tập luyện, hần rút cuộc cười bạch mã chạy được tận 1 vòng quanh sân tập.

Ngày thứ ba tập luyện, hần đòi học cưỡi ngựa tiếp thì bị nàng gạt đi, chuyển sang rèn luyện thể lực. Đáng tiếc, chưa chạy khởi động được đầy ba vòng, hần đã thở lên thở xuống, nằm vật ra sân. Nội dung tập luyện chuyển sang chống đẩy, đứng tấn, nâng đá... nhưng kết quả cũng không khá hơn chút nào.

Ngày thứ tư, năm sáu, bảy lạng lẽ trôi qua, thể lực cũng chẳng cải thiện được mấy.

Từ ngày thứ tám, Bạch Phi Nguyệt bắt đầu tăng khối lượng luyện tập.

Một tuần nữa trôi qua, hần cuối cùng cũng chạy được trọn vẹn năm vòng sân, chống đẩy năm mươi cái cộng thêm mười phút đứng tấn.

Ngày thứ mười lăm, Bạch Phi Nguyệt dạy hần cách bắn cung, dùng thân làm vật dẫn linh khí cho khô lâu.

Mãi đến tận bốn tháng sau, hần mới bắn trúng hồng tâm lần đầu tiên. Bạch Phi Nguyệt bỗng dung đổi ý, bảo hần chỉ cần tập trung luyện cung.

Bốn tháng rưỡi đã như vậy thấm thoát trôi qua.

.....

Đêm Bạch Phi Nguyệt dạy hấn cách dùng bản thân làm vật dẫn,

- Ngồi xếp bằng xuống.

- Xong rồi, gì nữa?

- Cứ từ từ. Nhìn bộ khô lâu bên cạnh ngươi đi. Bộ này là Hòa Hệ Pháp Thánh Sư cấp bảy. Thứ quan trọng nhất của bộ khô lâu này không phải là xương mà là viên thần hải ở trung tâm hộp sọ của khô lâu. Thần hải là nơi chứa đựng linh lực. Cấp bậc tu vi càng cao, cũng tức là thần hải càng lớn thì càng lưu trữ được nhiều linh lực. Muốn thăng cấp thần hải, trước tiên cần phải hấp thu đủ thiên địa linh khí. Sau khi hấp thụ đủ rồi thì chờ vào vận may. Thế thôi.

- Nàng nói dễ hiểu hơn một chút đi.

- Nhắm mắt vào, thả lỏng người ra, cố gắng đừng suy nghĩ gì cả. Có cảm thấy thứ gì đó đang cố kết nối với ngươi không?

- Có.

- Thứ gì?

- Nàng.

- Vớ vẩn, ta không có thời gian rảnh trên đũa với ngươi. Tập trung vào đi.

Bốn tiếng qua đi. Đến khi mặt trời ló mặt, hấn mới mơ mơ hồ hồ cảm nhận được một thứ gì đó đang cố gắng kết nối với hấn.

- Hình như có thứ gì đó...

- Đừng căng thẳng, thả lỏng người, đó là linh tính của khô lâu. Để nó tự động kết nối với ngươi. Kết nối xong rồi, nó sẽ chỉ cho ngươi cách để giúp nó hấp thu linh khí.

Ngồi xếp bằng mất một ngày, nghi thức nhận chủ với khô lâu đầu tiên mới hoàn thành.

Mà cái “cách” Bạch Phi Nguyệt đề cập kia, hóa ra chỉ là chuyển thần hải sang người hấn. Thần hải sẽ tự động phát sinh lực, hút lấy linh khí hòa hệ ở xung quanh người hấn.

Theo lời Bạch Phi Nguyệt, cũng chỉ có bộ khô lâu đặc biệt này mới “hút” được linh khí. Còn người bình thường đều là đi đến chỗ linh khí đậm đặc, cố gắng hấp thu nó từ từ qua kinh mạch. Chỉ có điều, việc hấp thu linh khí kiểu này lại bị giới hạn về thời gian. Lần đầu tiên hấn thử làm vật dẫn, thần hải chỉ có thể nằm trong cơ thể hấn được đúng thời gian một tách trà, không hơn không kém.

Bộ Thủy hệ Pháp Thánh Sư cấp hai cũng y hệt như vậy.

.....

Vân Lăng vừa tắm xong, chỉ quần độc nhất một chiếc khăn quanh eo, ngồi vắt vẻo trên giường, nhìn Bạch Phi Nguyệt đang tập trung đọc phong thư do ai đó gửi đến.

- Tiểu nương tử, ta đang chờ để bị nàng lợi dụng đây.

- Ngươi trật tự chút đi.

- Vậy nàng cũng nhanh lên đi.

Chờ một lúc sau vẫn không thấy Bạch Phi Nguyệt có động tĩnh gì, hấn đành đứng dậy, đi tới bên cạnh, đọc bức phong thư trên tay nàng.

Mẹ nó, ngôn ngữ gì thế này? Không hiểu chữ nào cả!

Bạch Phi Nguyệt vẫn không đoái hoài gì đến hấn.

Vân Lăng ngồi xuống chỗ ghế còn trống, một tay vòng qua eo, một tay lại cầm lấy tay nàng đặt lên bụng hấn, cười hi hi nói:

- Tiểu nương tử, phu quân có cơ bụng rồi nè!

- Ủ.

- Có phải rất hấp dẫn không?

- Ừ.

- Đây, nàng. ...

- Ừ.

Vân Lăng thấy Bạch Phi Nguyệt vẫn không để ý đến hắn, vòng cả hai tay qua ôm lấy eo nàng, rồi lại tựa cằm lên vai nàng nói:

- Tiểu nương tử, tuần trước nàng bảo bận việc ta đã không làm được gì rồi, bây giờ nàng phải bù đắp cho ta đi chứ?

- Tiểu nương tử. ...

Gọi liên một mạch mấy lần mà người trước mặt vẫn không hồi đáp, hắn có chút thất vọng buông tay khỏi người nàng, đứng dậy quay lại giường đi ngủ.

Vân Lăng nằm gác chân trên giường, gối đầu lên tay, vô thức nhìn về phía nóc giường.

Dạo này hắn làm sao thế nhỉ?

Bình thường nếu nữ nhân cự tuyệt, hắn khẳng định sẽ tiếp tục xấn tới, ép người ta bằng được thì thôi. Thế mà gần một tháng nay, hắn lại hoàn toàn chiều theo ý nàng. Chỉ cần nàng không phản ứng lại lời trêu chọc của hắn, hắn sẽ tự động rút lui, không làm phiền nàng nữa.

Ngồi nhắm tính một lúc, hắn đột nhiên ngồi bật dậy, tự tay đánh vào trán một cái rồ to, lảo bảo:

- Thôi chết, hai tuần nữa là sinh thần của mẫu thân. Tặng người lễ vật gì bây giờ.

Đang mãi mê suy nghĩ, eo đột nhiên bị ai đó ôm lấy.

Vân Lăng giật mình quay đầu, nhìn Bạch Phi Nguyệt đang ôm hắn từ phía sau, tuy ngạc nhiên nhưng vẫn lên tiếng bông đùa nàng nàng:

- Hôm nay lại chủ động đến ôm ta cơ đấy!?

Bạch Phi Nguyệt áp má vào lưng hắn, mãi một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Phu quân. ...

Hai từ đơn giản, nhưng đối với hắn lại như sét đánh ngang tai.

Vân Lăng gỡ tay nàng ra, quay người ngồi đối diện với nàng, tay phải lập tức đưa lên chạm vào trán nàng:

- Tiểu nương tử, nàng cảm thấy không khỏe ở đâu à?

Trước giờ nàng đều gọi hắn là “ngươi”, tự dưng hôm nay lại đổi sang gọi phu quân, khiến hắn cảm thấy có chút... không quen.

Nàng không trả lời hắn, chỉ lắc đầu.

- Hôm nay nàng sao thế!? Cần ta đi mời đại phu không?

- Không sao mà.

Bạch Phi Nguyệt vờn người ra, vòng tay ôm cổ hắn, chủ động môi chạm môi với hắn.

Hắn cũng ngay lập tức phản ứng lại, mút lấy môi nàng.

Một đêm cuồng nhiệt cứ thế tiếp diễn.

Nàng trong đêm nay, so với những lần trước kia, hoàn toàn trái ngược. Chủ động nhưng vẫn nhẹ nhàng, khiêu gợi mà không hề phóng túng. ...

Có lẽ, hắn đã thực sự yêu nữ nhân này rồi!

Vân Lăng hoàn toàn chìm đắm trong sự ngọt ngào của nàng dành cho hắn.

Chỉ là hắn không ngờ rằng, đây là lần cuối cùng hắn gặp nàng, cũng là lần cuối cùng hắn được nghe nàng gọi một tiếng “phu quân”.

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 9: Bạch Phi Nguyệt đích thân phận

Vân Lăng đứng như trời trồng nhìn tờ giấy trên tay, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì.

Chết tiệt! Bạch Phi Nguyệt, ai cho nàng bỏ đi!?

Nguyên văn bức thư dài hai trang mà Bạch Phi Nguyệt để lại cho hắn:

“Hào phu quân,

Lúc chàng đọc được bức thư này thì thiếp đã lên đường rồi, đừng mất công đuổi theo làm gì bởi vì dù chàng có đuổi cũng không kịp đâu. Dựa theo cái thói ngủ như chết của chàng, bây giờ chắc có lẽ cũng là giờ Ty* rồi nhỉ?

Chẳng phải chàng vẫn luôn hỏi thiếp thiếp rốt cuộc có thân phận như thế nào sao? Bây giờ thiếp nói cho chàng biết. Thiếp là nữ nhi duy nhất của Bạch Thiên tông tông chủ Bạch Minh, đồng thời là một trong mười hai thủ tọa của tông môn. Cấp bậc hiện tại của thiếp là Tinh thần hệ Pháp Thánh Sư cấp một.

Chắc chàng cũng biết, Bạch Thiên tông có thù oán với Hợp Hoan phái. Hợp Hoan phái hôm trước chàng chứng kiến chỉ là một trong số gần sáu mươi môn của chúng. Tình hình chiến sự giữa hai tông phái đang đến giai đoạn quyết định, thiếp thân là một thủ tọa đương nhiên phải ra ứng chiến.

Sau khi chiến sự kết thúc, thiếp còn phải trở về gia tộc tiến hành nghi lễ trưởng thành và tu luyện các bí kỹ của gia tộc.

Thiếp cũng ước tính thời gian rồi, có lẽ sẽ mất khoảng hai năm. Vậy nên, hai năm sau, thiếp sẽ đợi chàng ở bên bờ Ngọc Tâm Hồ gần Vân phủ.

Tòa phủ đệ này, thiếp đã chuyển nhượng cho một quan viên địa phương sử dụng rồi. Khoảng mấy ngày nữa bọn họ sẽ đến. Chàng cũng trở về Vân phủ đi. Chi phiếu một trăm vạn ngân lượng và ba trăm ngân lượng có sẵn thiếp để trong không gian giới chỉ của chàng, chàng lấy ra mà thuê xe ngựa.

Hai năm này, chàng hãy cố gắng rèn luyện thể lực, đồng thời tập cách sử dụng sức mạnh của khô lâu dần đi. Cách sử dụng khô lâu thiếp đã truyền vào trong tiềm thức của chàng rồi, chàng cứ theo đó mà luyện tập. Một số bộ công pháp cơ bản thiếp để trong không gian giới chỉ của chàng. Thiếp hy vọng lần sau gặp chàng, chàng sẽ không còn là một công tử bột yếu ớt nữa.

Nhớ kỹ, đừng để người ngoài biết được chàng là vong linh ma pháp sư. Vong linh ma pháp tuy cũng là một dạng ma pháp nhưng lại bị người đời cho là tà ác, đã bị cấm truyền thụ trong các học viện từ gần mười năm nay, đồng thời cũng bị các công hội liệt vào hàng cấm kỵ ma pháp. Muốn giấu được, chàng chỉ có thể dùng bản thân làm vật dẫn, trực tiếp sử dụng sức mạnh khô lâu thôi. Song hệ ma pháp sư rất hiếm, cũng rất bị chú ý, nên chàng chỉ được dùng sức mạnh của một trong hai khô lâu. Đến khi nào khô lâu của chàng đạt đến Pháp Thần Sư, chàng mới có thể hiện ngang thừa nhận mình là vong linh ma pháp sư.

Còn nữa, thiếp chỉ chấp nhận được nhiều nhất hai tỷ muội nữa thôi đấy. Nếu chàng cố tình lấy thêm đến người thứ tư, chàng cứ chuẩn bị để bị tra khảo đi!

Sinh thần của mẫu thân chàng, thiếp đã chuẩn bị lễ vật rồi, để ở dưới gối của chàng. Lâm phiên chàng gửi lời chúc của thiếp đến mẫu thân.

Chàng sau này cố gắng dậy sớm lên chút, ngày ăn đủ ba bữa. Có thời gian rảnh thì luyện tập, đừng suốt ngày chạy đi đánh bạc với ra vào kỹ viện. Thiếp không dẫn Tiểu Bạch theo được, nhờ chàng chăm sóc nó giùm thiếp.

Những điều thiếp nói trong này, chàng đều làm được mà, phải không?

Ký bút,

Vân thiếu phu nhân,

Bạch Phi Nguyệt.”

*9-11 giờ sáng.

Vân Lăng nhìn dòng chữ “Vân thiếu phu nhân” ở gần cuối, miệng bất giác nở ra một nụ cười.

Phi Nguyệt, nàng bảo ta đợi nàng hai năm nhưng ta không chờ đợi được lâu thế đâu. Nàng chỉ cần đợi thêm một thời gian nữa, đợi ta hoàn toàn chế ngự được sức mạnh của khô lâu rồi, ta nhất định sẽ đi tìm nàng, cùng nàng kề vai sát cánh!

Vân Lăng lục lọi trong đồng trí nhớ hỗn độn của mình mất một lúc lâu mới tìm ra được cách sử dụng khô lâu mà Phi Nguyệt truyền cho hắn.

Thì ra, việc sử dụng bản thân làm vật dẫn để sử dụng sức mạnh khô lâu so với việc dùng bản thân làm vật dẫn để tu luyện cũng chẳng khác nhau là mấy.

Đầu tiên là chuyển thần hải sang cơ thể hần, sau đó vận chuyển ma pháp từ thần hải qua hệ thống kinh mạch của cơ thể, đem nó phát ra ngoài.

Thời gian giới hạn của thần hải bây giờ chỉ có một tách trà, cũng tức là hần chỉ có thể sử dụng sức mạnh của khô lâu trong tối đa mười lăm phút. Hơn nữa, với thể lực của hần bây giờ, miễn cưỡng lắm cũng chỉ dùng được đến sức mạnh của Ma Pháp Sư cấp bảy mà thôi!

Vân Lăng đem phong thư cẩn thận cất vào không gian giới chi, đi khắp một lượt hết gian phòng này đến gian phòng khác, một là giữ lại những đồ vật trước kia Phi Nguyệt hay sử dụng, hai là thu hồi một số đồ cổ có giá đem đi bán, tránh để đám quan viên địa phương kia chiếm được chút tiện nghi.

Đang lục lọi trong nhà kho, hần đột nhiên phát hiện ra cây trường thương của Lã chiến thần đột trước nhìn thấy ở trong phòng môn chủ Hợp Hoan phái.

Lẽ nào là Phi Nguyệt lấy về!?

Nhưng hần cũng chẳng thèm bận tâm xem nó từ đâu ra, nhanh chóng đem trường thương cùng một số vật phẩm có giá cất vào không gian giới chi. Tiếp đó chạy đi tìm bạch mã cùng con đại khuyển Tiểu Bạch.

Bạch mã đương nhiên dễ tìm vì nó lúc nào cũng ở trong chuồng ngựa.

Con đại khuyển thường ngày hết chạy lăng xăng hết chỗ này đến chỗ khác nay tự dưng lại nằm im thít thít bên con bạch mã, thấy hần đến cũng chẳng thèm lên tiếng sủa, ừ ừ ừ ừ mấy tiếng, khác hẳn với vẻ hoạt bát thường ngày.

Vân Lăng ngồi xổm xuống, do dự một chút rồi đưa tay lên xoa xoa đầu nó:

- Phi Nguyệt đi rồi, có phải ngươi rất buồn không?

Con chó rên ư ừ.

- Dù ta không muốn đâu nhưng mà Phi Nguyệt giao ngươi cho ta chăm sóc rồi.

Con chó lại ư ừ thêm lần nữa.

- Đi thôi, không nhanh ta để ngươi lại đây một mình bây giờ.

.....

Bảy ngày sau,

Vân Lăng uể oải dựa vào thành xe ngựa, tay cầm cuốn hóa hệ sơ cấp công pháp trên tay, vừa thở dài vừa đọc.

Đại Minh vốn là một đế quốc nằm ở đại lục phía Đông, thế mà vị trí tòa phủ đệ của Phi Nguyệt lại ở đại lục phía Bắc! Báo hại hần ngồi xe ngựa suốt bốn ngày rồi mà chưa về đến nơi. Cũng chẳng biết lần trước nàng đưa hần đến đây kiểu gì.

Lúc đầu hần còn định cưỡi bạch mã về, sau đấy phát hiện ra nếu cưỡi ngựa cũng phải mất ba ngày tròn mới tới nơi. Thực ra với thể lực bây giờ của hần thì cũng không có vấn đề gì lắm. Nhưng vấn đề là, hần vốn là một hoa công tử nổi tiếng kinh thành, ai đòi lại hồng hộc phi ngựa quay về!? Thế nên cuối cùng, hần chọn ngồi xe ngựa quay về. Hần tốn mất gần năm mươi ngàn lượng mới thuê được một phu xe, hơn nữa còn phải bảo dùng ngựa của hần, xe hần mua tên phu xe này mới đồng ý.

Con đại khuyển không cách nào ngồi vừa bên trong, chỉ còn cách lẻo đẻo đi theo sau xe ngựa, đã thế còn gây chú ý bằng kích thước to tổ bố của nó nữa chứ.

Cũng may là Phi Nguyệt đã chuẩn bị cho hần một đồng giấy thông hành từ rất nhiều nước khác nhau nên mới qua được mấy chục lần kiểm soát trên đường về phủ.

Đang ngáp ngáp dài chuẩn bị đi ngủ tiếp, phu xe đằng trước đột nhiên gõ gõ thành xe, nói:

- Khách quan, đến kinh thành Đại Minh quốc rồi, nhưng kiểm vệ nói không có lệnh bài thông hành không vào được.

Nghe đến bốn từ “kinh thành Đại Minh”, Vân Lăng vui đến mức nhảy bật lên.

CÓP!

- Chết tiệt, xe ngựa gì mà thấp thế này.

Làm rầm thêm mấy câu, hần mới vui vẻ chui ra ngoài ra ngựa, ném cho phu xe thêm hai ngàn lượng nữa, phui phui y phục nói:

- Cho ngươi cái xe luôn đấy, để lại con bạch mã cho ta rồi lượn đi.

Phu xe rồi rít cảm ơn rồi chạy đi đâu đó.

Có điều hần cũng chẳng thêm bận tâm, tay cầm dây cương dắt bạch mã, mồm huyết sáo gọi con đại khuyển, chuẩn bị bước qua cổng thành.

Một cánh tay giơ lên chắn ngang người hần:

- Không có lệnh bài thông hành, không được phép ra vào thành!

Vân Lăng nhìn tên kiểm vệ, cười nói:

- Bỏn thiếu gia là người trong thành.

- Không có lệnh bài thông hành, không được phép ra vào thành!

- Ta là người trong thành, mấy tháng trước vừa mới đi khỏi thôi. Mà sao ngươi phải biết ta là ai chứ!?

Đám kiểm vệ này là thuộc hạ của phụ thân hần, đáng lý ra phải biết hần là ai mới đúng chứ!

- Vân tướng quân có lệnh, không có lệnh bài thông hành, không được phép ra vào thành.

- Bỏn thiếu gia là nhi tử của Vân tướng quân đây, mau tránh đường!

Tên kiểm vệ nhìn hần một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng lặp lại y nguyên câu nói cũ:

- Vân tướng quân có lệnh, không có lệnh bài thông hành, không được phép ra vào thành.

Vân Lăng rút cuộc nổi giận, gào lên:

- Mẹ nó, bỏn thiếu gia bảo tránh đường, không nghe thấy à!?

Tên kiểm vệ cau mày, tay trái đặt lên chuôi kiếm treo ở hông, nghiêm nghị nói:

- Nếu ngươi vẫn còn cố tình gây rối, ta buộc phải theo quy định xử lý ngươi.

- Mẹ nó, lên đi, ai sợ ai? Bỏn thiếu gia vừa học xong quyền hòa hệ sơ cấp công pháp, vừa hay cho ngươi thưởng thức!

Hòa hệ thân hải của khô lâu ngay tức khắc được chuyển sang cơ thể hần, hòa hệ ma pháp điên cuồng lưu chuyển trong kinh mạch, ngay lúc nào cũng có thể biến thành chiêu thức!

Hỏa Cầu là chiêu thức ma pháp đơn giản nhất, thường chỉ do Ma Pháp Sư, Đại Ma Pháp Sư sử dụng.

Vân Lăng đứng nhăm lại một lượt đường đi của ma pháp trong cơ thể.

Nhâm mạch, Độc mạch, Kinh thủ thái âm...Gì nữa ý nhỉ?

Đang mãi mê nhớ lại kinh mạch của cơ thể, một giọng nói uy nghiêm quen thuộc vang lên:

- Chuyện gì thế?

Vân Lăng vui mừng ngẩng đầu lên, nhìn về phía người vừa lên tiếng, gọi:

- Phụ thân!

Phụ thân nhìn thấy hần lễ ra phải vui mừng mới đúng chứ nhỉ? Sao trên mặt chẳng có biểu cảm gì thế kia.

Vừa nhìn thấy Vân Tường, tên kiểm vệ kia liền cúi người hành lễ:

- Thuộc hạ tham kiến tướng quân.

- Miễn lễ. Có chuyện gì?

- Bẩm tướng quân, vị huynh đài này muốn vào thành nhưng lại không có lệnh bài thông hành nên thuộc hạ không dám cho y đi qua.

Vân Lăng hớn hở nhìn phụ thân, nói:

- Con về phủ gặp mẫu thân đây.

Đang định bước qua người tên kiểm vệ để đi vào, một thanh gươm đã chặn ngay lối đi của hần.

Người giơ gươm, không phải là tên kiểm vệ kia mà lại là phụ thân của hần!

Quyển 1 - Chương 10: Đi sẵn (1)

Vân Lăng mặt cắt không còn một giọt máu, sững sờ nhìn phụ thân:

- Phụ thân..!?

- Không có lệnh bài thông hành, không được vào thành!

Vân Lăng ngơ người đứng tại chỗ, không biết nên phản ứng ra sao trước hoàn cảnh éo le này.

Phụ thân à, sao đến cả con mà người cũng không cho vào thành thế?

- Con rõ ràng là nhi tử của người, sao lại không được vào thành chứ?

- Không có lệnh bài không được vào.

- Vậy người định để con ở ngoài này bao lâu?

- Đến khi nào có lệnh bài thông hành.

- Nhưng rõ ràng phụ thân người chưa làm lệnh bài thông hành cho con mà, làm sao con có được chứ!? Chẳng lẽ người muốn con cả đời sống ở ngoại thành!???

- .....

Nói đến mức miệng lưỡi khô khốc mà hai người đứng trước mặt vẫn không có chút phản ứng gì khiến hắn có chút chán nản, ngồi phịch xuống đất, chỉ tay vào tên kiểm vệ:

- Tất cả là tại người!

Đang định phàn nàn thêm mấy câu, một giọng nói quen thuộc khác đã truyền đến:

- Lăng nhi...

Vân Lăng vẫn ngồi im trên nền đất, nhìn mỹ phụ đang hốt hải chạy về phía hắn, cười gọi:

- Mẫu thân!

Mỹ phụ chạy đến trước mặt hắn thì ngồi hất xuống, ôm chặt lấy người hắn, giọng nói không biết từ lúc nào đã lạc hẳn đi:

- Lăng nhi...

Hắn còn chưa kịp mở miệng, mẫu thân đã buông hắn ra, hay tay đặt lên má hắn, lo lắng nhìn quanh người hắn một lượt:

- Con có sao không? Bọn chúng có làm gì con không? Sao lại gầy thế này?

Vân Lăng có chút khóc dờ mếu dờ. Mẫu thân à, người sao lại nhìn thành gầy đi thế? Ở cùng Phi Nguyệt mấy tháng, con rõ ràng béo lên được mấy cân cơ mà!?

- Sao về rồi mà không về phủ ngay? Không nhớ mẫu thân à?

- Là phụ thân không cho con vào!

Ngọc Tâm ngay lập tức quay về phía Vân Tường, trách:

- Sao huynh lại không cho nó vào?

- Không có lệnh bài thông hành, không được phép vào thành.

- Chẳng nhẽ đến nhi tử của huynh cũng không cho vào thành?

Vân Lăng ngồi im không nói gì, lặng lẽ nhìn phụ mẫu đầu đá lẫn nhau.

Tên kiếm vệ đường như cũng cảm thấy hơi ái ngại với tình hình trước mắt, ngập ngừng nói:

- Tướng quân, lệnh bài thông hành vốn là dùng để chứng minh thân phận. Nếu công tử đã là nhi tử của ngài, vậy đương nhiên là người trong thành, thuộc hạ nghĩ không nhất thiết phải kiểm tra lệnh bài nữa.

- Điều này....

- Nhưng nhị cái gì nữa, chẳng nhẽ huynh định để nó ở đây mãi à? Lăng nhi, theo mẫu thân hồi phủ!

Vân Lăng vui vẻ đứng dậy, dắt con bạch mã và đại huynh đi theo sau mẫu thân.

.....

Vân phủ,

Vân Lăng thoải mái ngồi trên ghế, gác chân lên con đại huynh đang nằm dưới đất, không chút ý tứ nhồm nhoàm nhai bánh.

- Ăn từ từ thôi kéo nghen. Khô cho con mấy tháng qua rồi.

- Thực ra cũng không khổ lắm đâu....

Đang sung sướng ngồi ăn, đùi trái bỗng nhiên bị ai đó dùng gậy đánh một cái, kêu bộp lên một tiếng.

- Aaaa.....

- Quỳ xuống!

Vân Lăng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của phụ thân, vội nuốt ực miếng bánh trong miệng xuống, đứng dậy, đi đến giữa đại sảnh quỳ xuống.

Rõ ràng hần vừa mới về không bao lâu, sao lại bị phạt nữa rồi?!

- Huynh làm gì thế, nó vừa mới về....

Ngọc Tâm nói còn chưa dứt câu đã bị Vân Tường xen vào:

- Muội đứng im đấy cho ta, không thì về phòng đi!

- Không được, Lăng nhi của muội vừa mới về, huynh không được đánh nó!

- Lão Lý, đưa phu nhân ra ngoài!

- Không được, Vân Tường, huynh không được đánh nó!

- Lão Lý!

- Coi như muội xin huynh, được không? Đừng đánh nó, huynh muốn đánh thì đánh muội đi, muội chịu được mà.

Vân Lăng nhìn cảnh mẫu thân nước mắt lưng chùng ôm tay phụ thân cầu xin cho hần, tuy sợ nhưng vẫn đồng ý nói:

- Mẫu thân, việc con làm con chịu, người...ra ngoài đi.

Ngọc Tâm vẫn không buông tay khỏi người Vân Tường, nước mắt không ngừng chảy xuống:

- Vân Tường, muội xin huynh...

Lời còn chưa dứt, người nói đã ngất đi, vô lực ngã xuống.

Hai đạo thanh âm lo lắng ngay lập tức vang lên:

- Tâm nhi!

- Mẫu thân!

.....

Đại phu ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, chăm chú bắt mạch cho Ngọc Tâm. Mãi một lúc lâu sau mới đứng dậy, vòng tay với Vân Tường:

- Tướng quân không cần quá lo lắng. Phu nhân chỉ là bệnh cũ tái phát, cộng thêm kinh hải quá độ mà ngất đi. Lát nữa tiểu nhân sẽ kê cho phu nhân mấy thang thuốc bổ. Phu nhân chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày sẽ khỏe lại thôi.

Vân Tường ngay lập tức chấp tay, cảm ơn đại phu, sai người đưa ông ra ngoài.

Vân Lăng đứng cạnh giường, đang định hỏi bao giờ mẫu thân tỉnh lại thì giọng nói của phụ thân đã truyền đến, chặn lời hấn:

- Đừng tưởng trốn được! Ngay lập tức về phòng thờ cho ta!

.....

Vân Lăng quỳ trên nền đất, cúi gằm mặt xuống, không ngẩng mặt nhìn lên.

- Nhìn lên!

Hấn theo lời làm theo.

- Con thấy cái gì?

- Bài vị của tổ tiên...

- Nói xem trong mấy tháng ta ra ngoài chiến trường con ở nhà đã làm được những việc tốt gì? Đem kể lại một lượt cho họ nghe!

Vân Lăng nuốt nước bọt, ấp úng không dám mở lời.

- CÓ NÓI KHÔNG!?

- Con...con...

- Con không nói, đừng tưởng phụ thân không biết con làm những gì. Ta cho con một cơ hội cuối cùng để nói.

- Con...con...

Mãi một lúc lâu sau hấn vẫn không dám mở lời.

- Con không nói, vậy thì để ta kể lại cho con nghe. Bảy tháng, đi kỹ viện một trăm ba mươi sáu lần, sòng bạc hai trăm linh một lần, chọi gà tám lần, đá đé hai mươi sáu lần, tổng cộng thua mất năm nghìn tám trăm chín mươi sáu ngàn lượng. Ngoài ra còn đánh bị thương tám mươi hai dân thường, ba mươi tư lính canh, mười bảy bồ đầu, đi trêu ghẹo thiếu nữ nhà lành,...Con nói xem, có việc tốt nào con chưa làm không?

- Con...

- Ta đánh con năm mươi roi vì những lỗi này, con có ý kiến gì không?

- Năm...năm mươi roi? Không...

- Có ý kiến gì không?

- Dạ... không...

Viu...

Chát! Chát! Chát!

- Đếm to lên!

- Ba, bốn, năm,...

Tiếng roi da đánh vào da thịt liên tục vang lên trong không khí, bắt đầu từ tiếng chát thứ mười ba, một loạt các âm thanh khác cũng cùng lúc xuất hiện: tiếng nhép nhép của da thịt bị rách đánh trúng lần hai, tiếng lách tách của máu nhỏ xuống và cả tiếng nghiến răng của ai đó.

Chát!

- Mười tám.

Chát!

- Mười chín.

....

Chát!

- B...ố...n. t...á...m

Chát!

- B...ố...n c...h...í...n...

Chát!

- N...ă.....m...m.....

Tiếng “mười” còn chưa phát ra được, hình ảnh trước mắt đã nhòe đi, ý thức cũng dần nhạt nhòa, chỉ còn lại cơn đau đốn từ lưng truyền lại.

.....

Lúc hần tỉnh lại thì thấy bản thân đã ở trong phòng ngủ cũ. Hần đang nằm sấp trên giường, đang được ai đó rắc thuốc lên vết thương ở lưng.

Vân Lăng nghe tiếng nắc nhen của người kia, miễn cưỡng nở ra một nụ cười, quay đầu nhìn lại:

- Mẫu thân, con bị phụ thân đánh rồi, thỏa thuận giữa con với người coi như hủy bỏ nhé!

- Con đừng động đây, nằm yên để mẫu thân rắc thuốc cho.

- Đại phu bảo người nên nghỉ ngơi nhiều hơn. Việc này cứ để nha hoàn làm cũng được mà.

- Để mẫu thân chăm sóc con một tý không được à?

- Con chỉ lo cho sức khỏe của người thôi.

- Lăng nhi này....

- Dạ?

- Con đừng trách phụ thân con, ông ấy cũng chỉ là muốn tốt cho con thôi. Có trách thì trách mẫu thân không quản con...

- Con hiểu mà, người yên tâm. Con không trách phụ thân, cũng không trách người. Việc con làm, con đương nhiên sẽ tự chịu trách nhiệm.

Nhưng kể ra, nếu trước đây hần là một con người tử tế, Phi Nguyệt có lẽ cũng sẽ không tìm đến hần sớm như vậy...

- Phải rồi, mẫu thân, con cho người xem cái này...

Hỏa hệ thần hải được dịch chuyển từ khô lâu sang người hần, vận chuyển ma pháp lần lượt qua chính kinh, kinh mạch rồi tập trung ở lòng bàn tay.

Ngọc Tâm nhìn lòng bàn tay hần, tròn mắt kinh hãi, miệng lắp bắp nói không nên lời:

- Hỏa...hỏa....cầu! Chẳng lẽ con...!?

Gật gật đầu với mẫu thân, hần vừa cười vừa nói:

- Mẫu thân, bây giờ tu vi của con hơn người rồi đấy nhé!

Mẫu thân hần qua hơn hai mươi năm, tu vi vẫn chỉ dừng lại ở Ma Pháp Sư cấp bốn, không có chút tiến triển nào. Mà hần, ít nhất bây giờ cũng có thể sử dụng sức mạnh tương đương với Ma Pháp Sư cấp bảy.

- Mau kể cho mẫu thân nghe chuyện mấy tháng qua đi. Con ở đâu? Bị ai bắt đi? Tại sao lại tu luyện được?

Vân Lăng hồi tưởng lại khoảng thời gian ở cùng Phi Nguyệt, phân vân không biết nên nói cho mẫu thân nghe không.

- Thực ra cũng không có gì cả, chỉ là được một lão già bắt đi rồi dạy ma pháp thôi.

- Lão nào, sao lại gọi là lão già? Nếu đã dạy con ma pháp, chỉ ít con cũng phải gọi người ta một tiếng sư phụ chứ? Nhưng mà rõ ràng phụ thân con bảo con bị Hợp Hoan phái bắt đi cơ mà? Có phải con bị đám nữ nhân đó....hành hạ nên không dám nói ra, cố tình bịa chuyện với mẫu thân không?

- Con lừa người làm gì, thực sự là được lão già kia truyền thụ ma pháp mà!
- Thế sao phụ thân con lại nói con bị Hợp Hoan phái bắt đi?
- Làm sao con biết được?
- Và lại, con rõ ràng là phé linh căn, sao lại tu luyện được thế?
- Con không biết, lão già kia bảo làm gì thì con làm nấy thôi.
- Thế vị tiên bói ấy bảo con làm gì?

Hắn suy nghĩ mất một lúc mà chẳng bịa ra được cái gì, đành giả vờ kêu lên:

- Aiiii, đau...
- Đau ở đâu? Để mẫu thân xem nào...

.....

Thời gian thấm thoát như thoi đưa, chẳng mấy chốc một tuần nữa lại trôi qua.

Vân Lăng bình thân ngồi học đàn cùng nhạc sư trong hậu viện của Vân phủ, không để ý chút gì đến đám hạ nhân đang chỉ chỉ trò trò xung quanh.

Hắn là vậy, nhưng lão nhạc công trước mắt lại thấp tha thấp thỏm không yên, thỉnh thoảng lại lấp la lấp liếm nhìn quanh một lượt rồi ngáp ngừng nói với hắn:

- Thiếu...thiếu gia....chỗ này...có vẻ không phù hợp lắm...
- Vậy thì hôm nay đến đây thôi, hôm khác lại tiếp tục.

Lão đã không muốn dạy tiếp, hắn cũng chẳng miễn cưỡng làm gì, phát tay ra lệnh cho bọn hạ nhân tiễn lão ra ngoài cửa.

Một tuần này, lịch trình hàng ngày của hắn là sáng học đàn, chiều ra doanh trại cùng phụ thân, tối quay về tu luyện. Nói tóm lại, tuần này hắn chỉ xuất hiện ở hai nơi, một là Vân phủ, hai là ở doanh trại.

Mẫu thân hắn vì chuyện này mà mừng đến rớt nước mắt, đi hết chùa này đền nọ cảm ơn thần phật. Tâm trạng của phụ thân hắn cũng hòa hoãn đi phần nào, thậm chí còn vỗ vai khen hắn vài câu.

Đang lượn lờ trong hậu viện, mẫu thân hắn đột nhiên bước vội đến, cười đến mức híp cả mắt lại, nói:

- Thánh chi vừa truyền đến doanh trại, nói hoàng thượng đặc biệt ân chuẩn cho con đi cùng với phụ thân tham gia đi săn cùng hoàng thất.
- Cũng đâu phải chỉ có mình con với phụ thân đâu? Còn có mấy trăm quan viên nữa đi cùng mà? Người mừng cái gì chứ?
- Không phải...Quan trọng là, ta nghe nói nhị công chúa, tam công chúa sắp đến tuổi thành gia lập thất. Hoàng thượng ân chuẩn cho con đi cùng, có lẽ là muốn nhìn biểu hiện của con, biết đâu...

Vân Lăng nhìn dáng vẻ vui mừng của mẫu thân, chẳng thêm nói gì nữa, hờ hững bước qua.

- Đây, mẫu thân đang nói chuyện với con, ai cho con đi như thế?
- Người nghĩ hoàng thượng sẽ gả công chúa cho một tên ăn không ngồi rồi như con à?
- Sao lại ăn không ngồi rồi? Phụ thân con là Đại tướng quân của Đại Minh, nắm giữ binh quyền trong tay. Con lại là Ma Pháp Sư, dù cấp bậc hơi thấp tý nhưng dẫu sao cũng được coi là có chút nổi bật. Để công chúa lấy con, hoàng thượng vừa nắm được binh quyền, vừa có thêm một cường giả nữa ủng hộ, chả là vô vàn cái lợi mà không một cái hại là gì? Không chỉ hoàng thượng thôi đâu, tiểu thư khuê các trong kinh thành bây giờ ai cũng coi con là đối tượng trong mộng rồi đấy....
- Hoàng thất vốn đã có Âu Dương gia chống lưng, lý nào lại để ý đến một tên ma pháp sư như con?

* xem lại chương 1 để biết thêm chi tiết.

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Đi săn (2)

Người dịch: cuuvy + phong

Có một câu nói đã trở nên rất phổ biến trong mấy trăm năm trở lại đây, đó là “Bắc Sát Vân, Nam Thượng Quan, Đông Âu Dương, Tây Hiên Viên, Trung Công Tôn”.

Câu nói này, dù là già trẻ lớn bé, ai ai cũng biết và hiểu được ý nghĩa của nó: đại lục phía Bắc là thiên hạ của Sát Vân gia, phía Nam là Thượng Quan gia, phía Đông là Âu Dương gia, phía Tây là Hiên Viên và đại lục trung tâm là Công Tôn gia.

Nhưng nguyên nhân tại sao một đại lục với hàng trăm vương quốc như vậy lại thuộc quyền sở hữu của một gia tộc đơn lẻ thì không phải ai cũng biết.

Bá tánh thường dân thì cho rằng các đại gia tộc như Sát Vân, Thượng Quan, ... có mối quan hệ mật thiết với nhiều hoàng tộc khác nhau, nhờ thế mà có được thế lực như ngày hôm nay.

Thế nhưng đâu có chuyện đơn giản như vậy?

Năm đại gia tộc chi phối năm đại lục kia thực chất chính là gia tộc của năm vị chủ thần cai quản năm đại lục:

Vị chủ thần thứ hai cũng là Chiến Thần: Công Tôn Duy, Công Tôn gia.

Vị chủ thần thứ ba mang thổ hệ ma pháp: Âu Dương Lãnh Mặc, Âu Dương gia.

Vị chủ thần thứ tư sở hữu ma pháp thủy hệ: Hiên Viên Tuấn, Hiên Viên gia.

Vị chủ thần thứ năm sở hữu ma pháp phong hệ: Thượng Quan Vân Trường, Thượng Quan gia.

Và vị chủ thần thứ sáu mang hỏa hệ ma pháp: Sát Vân Kiệt, Sát Vân gia.

Trong đó, Sát Vân gia lại có thế lực bành trướng nhất, nguyên nhân là vì ngoài Sát Vân Kiệt, Sát Vân gia còn sở hữu cả vị chủ thần quyền năng nhất trong số chín vị chủ thần: Đoan Mộc Nhan!

Đại Minh nằm ở đại lục phía Đông, cũng tức là thuộc quyền sở hữu của Âu Dương gia, đương nhiên sẽ được Âu Dương gia bảo hộ.

Đương nhiên, tất cả những điều này trước đây Vân Lăng không hề biết. Nếu không phải hần gặp được Phi Nguyệt, có lẽ vĩnh viễn hần cũng chẳng chú ý đến.

Vân Lăng đi liền một mạch mấy chục bước mà không thấy mẫu thân nói gì nữa, kỳ quái quay đầu lại.

- Mẫu thân, sao người lại đứng đơ ra đấy thế?

- Lăng nhi. ....con trưởng thành thật rồi!

Vân Lăng nghe giọng nói nghèn nghẹn của mẫu thân, biết bà sắp khóc, đành vòng lại.

- Con trưởng thành, người đáng ra nên vui mừng mới đúng chứ? Tự dưng lại khóc làm gì? Người ngoài thấy được lại bảo con bất hiếu.

Ngọc Tâm đưa ống tay áo lên chấm chấm nước mắt, mỉm cười nói:

- Con được thế này, ta mừng lắm!

Vừa đưa tay dịu bà đi, hần vừa cười cười hỏi:

- Hai ngày nữa đến sinh thần của mẫu thân rồi, muốn con tặng lễ vật gì đây?

- Con thành thân đi.

- Con mới có hai mươi, người vội gì chứ?

- Con không vội thành thân, nhưng ta lại vội bế cháu!

- Vậy người sinh thêm một tiểu đệ đệ nữa rồi bảo nó đi thành thân là được.

- Vớ vẩn!

- Con hỏi thật mà, người muốn con tặng lễ vật gì?

- Con thành thân đi.

Hắn không nói gì nữa, duy trì trạng thái im lặng suốt dọc đường đi.

Mới đi cùng mẫu thân đến hành lang gần đại sảnh, hắn đã nhìn thấy phụ thân cùng một thiếu niên chừng mười bốn tuổi nói chuyện. Cuộc đối thoại diễn ra như sau:

- Vương gia, mời ngồi!

- Vân tướng quân không cần khách sáo, bốn vương cũng chỉ là phụng mệnh phụ hoàng đến đây nhắc nhở ngài một số điều liên quan đến lần đi săn này thôi. Nói xong, bốn vương còn phải đi hoàn thành nốt một số việc, thứ lỗi không thể cùng tướng quân nói chuyện.

- Vương gia quá lời. Mời nói!

- Lần đi săn này được định là ở một sâm lâm phía Nam Đại Minh. Tuy chỉ là một sâm lâm nhỏ nhưng trước đây sâm lâm này lại từng xuất hiện một con thất cấp ma thú. Để đảm bảo an toàn, phụ hoàng muốn tướng quân ngài đích thân đi kiểm tra một lượt, đồng thời mang binh lính đến khoanh vùng khu vực săn phù hợp, không được phép có ngũ cấp ma thú trở lên.

Mẫu thân vừa bước chân vào đã nhún người hành lễ, chỉ có hắn là vẫn đứng im không cử động.

Bất hấn quỳ gối trước thẳng ranh này á? Đừng có mơ.

- Lãng nhi, mau quỳ xuống hành lễ với vương gia.

Vân Lăng hết nhìn phụ thân lại nhìn thẳng nhóc mười bốn tuổi còn chưa cao đến vai hắn, đang định nói gì đó thì bị một giọng nói the thé cắt ngang:

- THÁNH CHỈ ĐẾN!

Giọng nói vừa dứt, một thân ảnh nhỏ bé xuất hiện, mặc bộ y phục điển hình của thái giám, tay cầm theo chiếc chỉ màu vàng kim.

- Vân tướng quân, Vân đại thiếu gia tiếp chỉ!

Vân đại thiếu gia!? Là hắn ấy hả?

Đang còn ngơ ngơ chưa hiểu chuyện gì xảy ra, khuỷu chân đột nhiên đau nhói, hắn liền mất đà quỳ xuống, vừa hay quỳ trước mặt tên thái giám kia.

Phụ mẫu hắn và cả tên vương gia kia cũng nhanh chóng quỳ xuống.

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, tướng quân Vân Tường có công dẹp loạn, phù trợ Đại Minh mở mang bờ cõi, nay ban thưởng một trăm mẫu ruộng, mười ngàn lượng vàng, nô bộc hai trăm, gấm vóc thượng hạng một trăm thước. Xét thấy Vân tướng quân lập được đại công, nhi tử là Vân Lăng lại tài trí hơn người, trí dũng song toàn, rất hợp ý trẫm, nay trẫm ban hôn cho Vân Lăng cùng nhị công chúa là Đình Mẫn, định ngày lành là mừng năm tháng sau thành hôn. Khâm thờ!

- Thần lĩnh chỉ, đội ơn hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Hắn vẫn đang kinh hãi chưa hiểu điều gì đang xảy ra, lưng đã lần nữa bị một nguồn lực vô hình ép xuống, khấu đầu trước tên thái giám kia.

- Vân tướng quân mời đứng dậy. Tiểu nhân xin chúc mừng ngài cùng phu nhân.

- Công công quá lời. Nào, mời ngồi!

- Thứ lỗi không thể hầu chuyện cùng tướng quân và vương gia, tiểu nhân bây giờ lập tức phải về cung nhận lệnh của hoàng thượng, đành cáo từ trước.

- Công công đi thông thả.

Vân Lăng vừa mới đứng dậy, mẫu thân hắn đã vui mừng vỗ vai hắn, cười đến mức híp mắt lại.

Thiếu niên được gọi là vương gia kia hình như có chút không vui, miễn cưỡng nói:

- Bốn vương có việc phải đi trước, không làm phiền tướng quân nữa.

- Cung tiễn vương gia.

Vân Lăng ngậy người nhìn thánh chỉ trên tay phụ thân.

Nhị công chúa Đinh Mẫn? Ngoại hình ra sao? Dáng vẻ thế nào? Sao trước đây chưa từng nghe đám công tử kinh thành nhắc đến? Là không dám nhắc đến, hay là....quá xấu?

Nghĩ đến cảnh nương tử tương lai là một người vừa lùn vừa xấu, hấn liền rung mình một cái, lắc lắc đầu.

- Lắc đầu cái gì? Muốn kháng chi à?

Vân Lăng nghe giọng nói nghiêm nghị của phụ thân, giật mình trả lời:

- Không phải. Nhưng tại sao...

- Là ta xin hoàng thượng ban hôn cho con. Cũng hai mươi tuổi đầu rồi, không còn nhỏ nữa, thành gia lập thất là điều đương nhiên. Nhìn con có vẻ không hài lòng?

- Không, không phải.

- Ấp a ập ứng cái gì? Muốn nói gì thì nói hấn ra.

- Con nghe nói...đại công chúa có ngoại hình không được...thuận mắt lắm, hơn nữa còn đánh đá...

- Đại công chúa thì liên quan gì đến nhị công chúa? Ta từng gặp mặt nhị công chúa một lần rồi. Nếu không như vậy, con nghĩ ta sẽ xin ban hôn cho con với công chúa à?

- Thế ngoại hình... của công chúa thế nào?

- Nam nhi đại trượng phu ă nói cho rõ ràng, cứ ngập ngừng như thế ra thế thống gì?

- Người trả lời con đi đã chứ!?

- Yên tâm, phù hợp tiêu chí của con.

Vừa thở phào nhẹ nhõm, hấn đột nhiên nhớ ra một chuyện, ngạc nhiên nhìn phụ thân:

- Tiêu chí của con, làm sao người biết được?

- Tiêu chí của mẫu thân con cũng là của con. Cho nên, ta chọn dựa theo tiêu chí của mẫu thân con.

Hấn lập tức quay đầu nhìn mẫu thân, hỏi:

- Mẫu thân, tiêu chí của người là gì thế?

- Quản được con.

Một câu nói đơn giản “quản được con”, nhưng đối với hấn lại không khác gì sét đánh ngang tai.

Chẳng lẽ hấn sắp phải lấy một con sư tử hà đông?

- Con có suy nghĩ cũng chẳng được gì đâu, việc đã định như thế rồi. Còn nữa, sau sinh thân mẫu thân con, lập tức chuyển đến doanh trại ở.

Vân Lăng lần nữa ngỡ ngác nhìn phụ thân, không dám tin vào tai mình:

- Con? Đến doanh trại ở? Để làm gì?

- Hai tuần nữa đi sẵn, con định chạy theo thú săn rồi dùng đá chọi chết nó à? Tất nhiên là phải đến doanh trại học cưỡi ngựa bắn cung rồi!

Nghe đến bốn từ “cưỡi ngựa bắn cung”, tâm trạng căng như dây đàn của hấn nhẹ nhõm đi phần nào, cười hi hi nói:

- Vậy thì không cần đâu, con biết mấy cái đấy mà.

Gần năm tháng trời cả ngày chỉ có cưỡi ngựa, tập thể lực với bắn cung, chẳng nhẽ hấn còn không bắn trúng nữa à? Tuy không đến mức bách phát bách trúng nhưng mười tên trúng bía cả mười, trong đó ít nhất cũng phải 7 tên trúng hồng tâm. Cưỡi ngựa thì khỏi nói đi. Bây giờ bảo hấn vừa ôm mỹ nhân trong lòng vừa phi nước đại hấn cũng làm được.

Mặt Vân Tường hiện rõ hai chữ “không tin” nhưng vẫn điềm tĩnh nói:

- Nếu đã như vậy, bây giờ con đến doanh trại cùng ta. Chỉ cần con làm được, ta không ép con nữa.

- Hay phụ thân đánh cược với con một lần đi. Nếu người thắng, con trả người hai ngàn lượng. Còn nếu con thắng, người đưa con ba ngàn lượng, thế

nào?

- Đánh cược!?

- À không, không có gì.

Vân Lăng toát mồ hôi hột, thầm mong phụ thân không lưu ý đến câu nói vừa rồi của hắn. Hắn vừa bảo đại tướng quân danh tiếng lẫy lừng đánh cược với hắn!? Mẹ nó, đúng là nảo úng nước!

- Nếu con hoàn thành được những gì ta đề ra, đừng nói ba ngàn lượng, đến ngàn khó của Vân phủ ta cũng cho con quản lý.

Vân Lăng ngơ vờ nhìn phụ thân.

- Người nói thật chứ?

- Nam nhi đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh.

- Tốt rồi, đi thôi phụ thân.

Nếu thực sự hắn được quản lý ngân khố, vậy thì....

Đang hào hứng bước đi, hắn bỗng nhiên bị phụ thân gọi giật lại:

- Khoan đã!

- Sao thế phụ thân?

- Nếu con không hoàn thành thì sao?

Cụm từ “hai ngàn lượng” sắp ra khỏi miệng, hắn mới nhớ ra mức cược có chút không hợp lý, ngạc nhiên hỏi:

- Thì sao ạ?

- Lập tức xung quân.

- O...

Nếu thực sự phải xung quân, cuộc đời hắn cũng coi như chấm hết rồi còn gì?

- Không được. Con sắp thành phò mã rồi, chẳng nhẽ lại đi làm binh tốt à?

- Ai bảo con làm binh tốt? Ta đương nhiên sẽ sắp xếp con vào vị trí phù hợp.

- Thế nhờ có chiến trận...

- Nếu cần thì phải ra chiến trường chứ sao.

- Không được!

- Không được!

Hai tiếng “không được” đồng loạt vang lên, một là của Vân Lăng, hai là của Ngọc Tâm.

Ngọc Tâm này giờ đứng một bên yên lặng nghe hai người nói chuyện bây giờ đột nhiên lên tiếng chen vào:

- Huynh ra chiến trường thì cũng thôi đi, dù gì cũng là một đại kiếm sĩ. Lăng nhi nó mới chỉ là ma pháp sư cấp bảy, sao huynh nỡ đẩy nó vào nơi như thế?

- Nó đường đường là nhi tử của Vân Tường ta, chẳng nhẽ cả đời cứ ru rú trong phủ đệ? Ý ta đã quyết, muội đừng nói nữa. Còn con, có đồng ý không?

Vân Lăng suy nghĩ mất một lúc lâu, cuối cùng gật đầu một cách chắc chắn, khẳng định:

- Đồng ý!

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 12: Đi săn (3)

Phía bên trong lều trại của đại tướng quân,

Vân Lăng hết nhìn phụ thân lại nhìn đồng binh khí được treo ngồn ngang trong lều, tặc lưỡi. Nếu hắn đoán không sai, chắc hẳn đây là những vũ khí đã từng được phụ thân sử dụng.

- Phụ thân, bao giờ bắt đầu đây? Con còn phải đi chuẩn bị lễ vật mừng sinh thần cho mẫu thân nữa.
- Đợi Nhậm thúc mang y phục đến cho con thay đã.
- Con thấy bộ y phục con đang mặc cũng được mà.
- Đây là doanh trại, không phải nơi con muốn làm gì thì làm.

Đứng đến lúc chân hắn bắt đầu cảm thấy mỏi, người được gọi là “Nhậm thúc” mới bước vào, cầm trên tay bộ phục giáp đặc trưng cho binh tốt, đưa cho hắn.

Vân Lăng cầm bộ phục giáp bằng gỗ trên tay, tâm tình không khỏi chán nản đi vài phần.

Vải thì là loại vải kém chất lượng, giáp thì làm bằng gỗ, có tác dụng gì chứ? Cái gì chả xuyên qua được?

Nghĩ là như vậy nhưng hắn vẫn đi ra phía sau bạt, thay bộ y phục đang mặc bằng bộ khải giáp kia. Chính trang từ tể lại xong, hắn mới bước ra ngoài.

Dù không thể tận mắt chứng kiến bản thân mặc trông như thế nào nhưng hắn cam đoan trông hắn rất có khí phách.

Vân Lăng cao đến hơn một mét chín, thân hình lực lưỡng, cơ nào cơ ra nấy, hơn nữa ngoại hình còn đặc biệt ưa nhìn. Nay mặc thêm bộ phục giáp lại càng làm tăng thêm vẻ oai phong.

Đang mãi mê tưởng tượng bản thân trông như thế nào, vai trái bị ai đó vỗ một cái rõ đau, kèm theo đó là giọng nói quen thuộc:

- Đi thôi.

.....

- Nếu con vượt qua được ba trong bốn nội dung kiểm tra, con thắng.

Vân Lăng chỉ tấm bia đặt cách bản thân có tám mét, ngạc nhiên hỏi:

- Bia đặt ở đây ư?

- Đây là khoảng cách cơ bản, cũng là nội dung đầu tiên. Mười tên trúng chín coi như hoàn thành.

Khoảng cách cơ bản có tám mét!?? Sao trước đây Phi Nguyệt nói là mười tám mét!? Chẳng lẽ nàng lừa hắn?

- Nghĩ gì đấy? Xa quá à? Không bắn được thì nhận thua luôn đi, đỡ phải mất mặt trước mọi người.

- Người cứ chuẩn bị giao ngân khố cho con đi.

Vân Tường nghe hắn nói vậy, không nói gì nữa mà đưa hắn một cây cung, kèm theo một giỏ gồm đúng mười mũi tên.

Nhưng lúc cầm cây cung trên tay, hắn lại lần nữa cảm thấy khó hiểu.

Mẹ nó, sao lại nhẹ thế?

- Nhanh lên, đừng làm mất thời gian của ta!

Vân Lăng mang theo tâm trạng khó hiểu bước lên phía trước, đứng đúng ở vạch bắn, cầm tên lắp vào cung, giương lên.

Mẹ nó, khoảng cách thì có một đoạn, cung với tên thì nhẹ, chả nhẽ bắn còn không trúng nữa à?

Một tên, hai tên, ba tên, bốn tên, năm tên, sáu tên, bảy tên, tám tên, chín tên, mười tên!

Mười tên liên tiếp được bắn ra, tên này nối tiếp tên kia. Mà những mũi tên này, quỹ đạo mũi sau y hệt mũi trước, cùng nhắm vào điểm chính giữa hồng tâm! Mũi thứ nhất vừa găm vào hồng tâm, mũi thứ hai đã bay đến, xé đôi mũi thứ nhất, cắm lại vào vị trí đó. Cứ như thế đến tận mũi thứ mười, vẫn chỉ có độc nhất một mũi tên duy nhất nằm trên bia.

Đứng tại chỗ nhìn thành quả trước mắt, Vân Lăng có chút hài lòng, quay đầu tự hào nhìn phụ thân cùng Nhậm thúc đứng gần đó, nhún nhún vai:

- Đơn giản!

Ánh mắt Vân Tường hiện lên vẻ ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã bị thay thế bởi sự nghiêm túc thường ngày, cau mày nhìn hấn:

- Huênh hoang cái gì? Vẫn còn ba nội dung nữa đấy.

Đang định hỏi “phụ thân không định khen con à”, một tràng vỗ tay đã từ xa truyền đến, kèm đó là giọng nói tán thưởng của ai đó:

- Khá lắm!

Vân Lăng quay đầu về phía âm thanh phát ra thì thấy sáu người đang đi tới. Người đầu tiên mặc một bộ trường bào màu hoàng kim, cao khoảng mét bảy mét tám, vừa vỗ tay vừa nhìn hấn, hiện rõ nét mặt khen ngợi. Năm người đi phía sau tất cả đều là nam nhân, một trong số đó là tên thiếu niên vương gia hồi chiêu. Bốn nam tử còn lại, một người khoảng hai tám, một người khoảng hai sáu, một người khoảng hai ba, một người khoảng hai một. Ngoại trừ tên thiếu niên vương gia và nam tử đi đầu, ngoại hình ba người còn lại đều chẳng có gì nổi bật, nếu không muốn nói là có chút khó nhìn.

Còn chưa định hình được người đến là ai, phụ thân hấn và Nhậm thúc đã vội vã tiến tới, định quỳ xuống hành lễ với những người kia.

Có điều, trung niên nhân nhân đi đầu đã phát phát tay, từ tốn nói:

- Miễn lễ. Trẫm đã nói rồi, trong doanh trại, khanh là to nhất, không cần hành lễ với bất kỳ ai, kể cả trẫm!

- Đa tạ hoàng thượng.

Người xưng “trẫm” trong thiên hạ, ngoài Đĩnh Hoàng ra còn ai đây!?

Vân Lăng vội quỳ xuống giống như đám binh lính đứng gần đó, không dám ngẩng mặt lên.

- Hoàng thượng hôm nay ngự giá đến đây, không biết là vì chuyện gì?

- Vân khanh không cần bận tâm. Trẫm chỉ là muốn dắt nhi tử của trẫm đến tham quan, để chúng biết quân đội Đại Minh ta cường đại đến mức nào, tiện thể cũng định nhờ khanh chỉ dạy cho chúng nó thêm.

- Vì thần không dám!

- Thiếu niên kia cung pháp không tồi, chẳng hay chính là người hôm trước khanh tiến cử với trẫm chức vị phó tướng quân?

- Bẩm hoàng thượng, đó là nhi tử của vi thần, tên Vân Lăng, hôm nay vì có chút việc riêng nên mới đến đây. Còn người hôm trước vi thần tiến cử hiện vẫn đang ở biên cương, trấn giữ biên giới.

- Thì ra là nhị phò mã tương lai của trẫm. Mau miễn lễ!

Mãi đến lúc này, hấn mới dám đứng lên, đi đến phía sau lưng phụ thân.

Đĩnh Hoàng đánh giá hấn một lượt rồi quay về phía sau nhìn nam tử đi đầu, nói:

- Phong nhi, con thấy cung pháp của y thế nào?

- Bẩm phụ hoàng, cung pháp của Vân công tử đã đạt đến mức lô hòa thuần thanh, thiên hạ khó có người nào bì kịp.

Đĩnh Hoàng cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

- Không phải Vân khanh nói lúc nãy còn có ba nội dung nữa sao? Cứ tiếp tục đi. Trẫm cũng muốn xem thêm cung pháp của nhi tử khanh.

Sáu cái ghế nhanh chóng được xếp ra, kèm theo đó là hàng loạt hộ vệ được điều động để bảo vệ.

Vân Lăng không chút căng thẳng nhìn ba tấm bia trước mắt, thoải mái đứng xoay xoay mũi tên trên tay.

Ba tấm bia kia được đặt thành một đường thẳng, mỗi tấm cách nhau khoảng ba mét, tấm gần nhất là tám mét.

Yêu cầu của phụ thân hấn là bắn bốn tên nhưng phải trúng được cả ba tấm bia.

Bình thường để tên cắm được vào bia, lực bắn tên phải đủ mạnh, cho nên thông thường quỹ đạo đều là một đường thẳng. Thế nhưng trong trường hợp

này, nếu bắn tên theo đường thẳng thì không thể đến được bia thứ hai, cho nên chỉ có cách là bắn tên theo quỹ đạo hình vòng cung. Nhưng nếu quá vòng thì lực tên sẽ bị yếu đi khi chạm bia nên đường vòng cong phải thấp nhất có thể, cũng tức là tên chỉ bay vừa đủ vượt qua tấm bia thứ nhất rồi cắm vào bia thứ hai, rồi bia thứ ba cũng thế.

Hắn thừa nhận, nếu là lần đầu gặp phải yêu cầu kiểu như thế này, hắn không làm được! Thế nhưng, ở cùng Phi Nguyệt mấy tháng, làm gì có kiểu nào hắn chưa thử qua!? Thậm chí, khoảng cách để bia của nàng còn xa hơn gần ba lần so với bây giờ!

Vân Lăng lần nữa giương cung lên.

Nhưng lần này, hắn lại không dùng cách như hắn vẫn thường làm.

Trước kia, Phi Nguyệt dạy hắn hai cách để bắn được dạng này. Một là bắn mỗi tên trúng một bia, hai là một tên ba bia! Mỗi tên một bia là cách sử dụng đường bắn vòng cung, còn một tên ba bia là cách dùng lực bắn xuyên một lần cả ba bia!

Hắn cũng từng thử bắn một tên ba bia nhưng chỉ xuyên qua được bia thứ nhất. Có điều, đó là ba tấm bia với khoảng cách gần hai mươi mét! Còn bây giờ là ba bia với khoảng cách chỉ bằng chưa đến một nửa, chẳng lẽ hắn còn không làm được!?

Bắp tay bỗng chốc gồng lên, kéo căng dây cung hết mức có thể.

VÚT!!!!

Tiếng mũi tên xé gió bay ra phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng ở doanh trại. Tiếp đó là ba tiếng phập liên tiếp vang lên.

Vân Lăng nhìn mũi tên cắm trên cột gỗ tí tẹo xa và ba tấm bia bị xuyên thủng, khóe môi hiện lên nụ cười như có như không.

Đây thực sự là thành quả của hắn sao? Một tên công tử bột đến trói gà không chặt qua năm tháng lại có thể làm được điều này ư?

Phi Nguyệt, rốt cuộc nàng đã làm những gì?

Đang mãi mê suy nghĩ, một tràng vỗ tay nữa lại vang lên.

- Hahaa, khá lắm. Quả nhiên là hổ phụ sinh hổ tử. Trẫm nghe nói nhi tử của khanh còn là một hòa hệ ma pháp sư nữa, phải không?

- Bẩm hoàng thượng, đúng vậy.

Vân Lăng quay người nhìn phụ thân, đang định bảo người chuyển sang nội dung khác thì nghe Đình Hoàng gọi tên mình:

- Vân Lăng.

Hắn vội vàng đi đến trước mặt Đình Hoàng, quỳ xuống:

- Có tiểu nhân.

- Bỏn hoàng phong người làm Thừa Đức tướng quân, sau này phò tá Vân tướng quân, giúp Đại Minh ta mở rộng bờ cõi. Ý người thế nào?

Hắn còn chưa nói gì, phụ thân đứng bên cạnh đã quỳ xuống, cảm tạ hoàng thượng. Hắn cũng chẳng còn cách nào khác, lặp lại y nguyên những gì phụ thân nói.

Cai quản cảm quân thị vệ có gì hay? Suốt ngày lượn đi lượn lại trong cung, hết nơi này đến nơi khác, đã thế còn phải đi bộ. Bình thường thì không sao, nhưng nhờ đến lúc có thích khách thì phải làm thế nào? Hắn ngoài bắn cung ra còn biết cái gì nữa đâu!?

Vân Lăng chán nản ngồi chống cằm trong đại sảnh nhìn mẫu thân đang cười đến mức hí mắt lại, chốc chốc lại thở dài một lần.

Trái ngược với vẻ hào hứng lúc hắn được phong làm tướng quân, phụ thân hắn bây giờ lại ngồi trầm tư như đang suy nghĩ gì đó.

- Nhi tử được phong làm tướng quân, huynh không vui mừng thì thôi đi còn bày ra cái vẻ mặt như thế là sao!?

- Muội thì biết cái gì? Muội cho rằng nó được phong làm tướng quân chỉ với cái tài lẻ đó à? Dù gì cũng là quan hàm tam phẩm, đâu phải ngày một ngày hai mà lên được?

- Chứ không thì huynh nghĩ là tại sao?

- Nếu ta đoán không nhầm, hoàng thượng có lẽ đang muốn lợi dụng nó.

- Hoàng thượng lợi dụng Lăng nhi? Nó có cái gì để mà lợi dụng?

Vân Lăng nghe giọng nói khinh bỉ của mẫu thân, dù không vui nhưng cũng phải công nhận bà nói đúng. Hắn có cái gì để mà lợi dụng cơ chứ?

- Nghe nói dạo này Thái tử làm nhiều chuyện thương thiên hại lý, hoàng thượng đã có ý định phế ngôi nhưng lại e dè thế lực ủng hộ Thái tử trong triều và cả thế gia sau lưng đương kim Hoàng hậu nên vẫn chưa ra đám hạ chỉ.

- Vậy thì có liên quan gì đến Lăng nhi?

- Nhị công chúa và Ngũ vương gia đều là hài tử của Bảo Phi nương nương. Mà Ngũ vương gia hiện tại lại đang rất được lòng hoàng thượng nên ta nghĩ, mục đích của hoàng thượng là muốn củng cố địa vị cho y.

- Ý huynh là, hoàng thượng muốn huynh ủng hộ Ngũ vương gia, giúp y đăng vị Thái Tử!?

- Không phải muốn, mà là ép buộc! Hoàng thượng đã ban hôn cho Lăng nhi cùng nhị công chúa, cũng tức là sinh mệnh của chúng ta đã gắn liền với Ngũ vương gia. Nếu Thái Tử thực sự đăng cơ, tính mạng Ngũ vương gia chắc chắn ngàn cân treo sợi tóc, mà chúng ta cũng không tránh khỏi liên lụy.

Vân Lăng nghe hai người đối thoại qua lại một lúc lâu, mệt mỏi đứng dậy, vừa đi vừa nói:

- Con về phòng đây.

- Chuẩn bị dùng bữa tối rồi đây, con về phòng làm gì?

- Con không ăn đâu.

.....

Vân Lăng ngồi xếp bằng trên giường, mồ hôi chảy ướt đầm cả y phục, tuy vậy nhưng nét mặt lại không hiện chút gì khó chịu.

Mãi đến gần hai mươi phút sau, hân mới mở mắt, thở phào một hơi.

Rốt cuộc hân cũng giữ được Hòa hệ thần hải trong người được tròn nửa tiếng! Hơn nữa còn có thể điều động lượng ma pháp tương đương với Đại Ma Pháp Sư cấp ba!

Nhưng hân còn chưa kịp vui mừng, một luồng khí lạnh bỗng từ đâu xuất hiện. Cùng lúc đó, không gian giới chỉ ở ngón út của hân trong phút chốc cũng sáng lên.

Không đầy mấy giây sau, mười khô lâu xếp hàng đứng trước mặt hân.

Lời nhắn của Phi Nguyệt lần nữa vang lên trong đầu hân.

“Hào phu quân, có lẽ chàng đã dùng được sức mạnh tương đương với Đại Ma Pháp Sư rồi nhỉ? Vậy coi như chàng đã hoàn thành được bước đầu tiên rồi. Tiếp theo đây, chàng hãy chọn một khô lâu trước mặt chàng để dung hợp thần hải. Trước mặt chàng là mười khô lâu tương đương với chín hệ ma pháp phổ biến, lần lượt từ trái sang là hỏa, thủy, phong, thổ, hắc ám, quang minh, băng, lôi hệ và tinh thần hệ. Bộ khô lâu cuối cùng là một chiến sĩ. Sau khi dung hợp thần hải, chàng sẽ có thể tu luyện được dạng ma pháp đó nhưng bù lại, sau này chàng lại không thể sở hữu khô lâu của dạng ma pháp đó nữa. Trên mỗi khô lâu có một lá bùa, chàng chọn khô lâu nào thì giật lá bùa trên khô lâu đó ra, ta sẽ hướng dẫn chàng cách dung hợp. Còn chín khô lâu còn lại, chàng cứ sử dụng thoải mái. Có điều, chín khô lâu này không thể tu luyện được như hai khô lâu Pháp Thánh kia nên vĩnh viễn chỉ dừng lại ở cấp bậc Ma Đạo Sĩ cấp một.”

Vân Lăng nhìn mười khô lâu trước mặt, cuối cùng quả quyết đi đến khô lâu cuối cùng là một chiến sĩ, giật lấy tấm bùa được gắn trên hộp sọ.

Tấm bùa vừa giật xuống, giọng nói Phi Nguyệt lại lần nữa hiện lên, nhưng lần này lại là một đoạn khẩu quyết vừa dài vừa khó nhớ.

Hân theo lời nàng ngồi xuống, đem chiến sĩ khô lâu để trước mắt, thu hồi chín khô lâu còn lại vào không gian giới chỉ.

Một tràng chú ngữ dài dòng từ miệng hân phát ra, liên miên mãi không dứt. Đến tận khi hân cảm thấy cổ họng nóng bừng lên, chú ngữ vẫn chưa kết thúc.

Cũng không biết qua bao lâu, chú ngữ mới hoàn thành.

Vân Lăng cảm nhận viên thần hải đang dần dần hình thành trong cơ thể, tim bỗng chốc đập nhanh lên.

Chẳng lẽ, hân thực sự có thể tu luyện?

Mấy canh giờ nữa lại nhanh chóng trôi qua. ....

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Đi săn (4)

Sáng hôm sau,

Vân Lăng thoải mái ngã người vào bồn tắm, nhắm mắt dưỡng thần.

Thần hải vừa hoàn thiện, thân thể hắn lập tức xuất hiện biến hóa. Tạp chất trong cơ thể nhanh chóng bị đẩy ra ngoài, hỗn độn ma pháp có sẵn trong thần hải cũng lập tức cải tổ lại toàn bộ cơ thể hắn. Cơ bắp đột trước có được nhờ luyện tập nay lại càng rắn chắc, cảm giác sức lực lớn hơn trước rất nhiều.

Không chỉ vậy, thần hải kia dù mới hoàn thiện nhưng đã có lượng ma pháp tương đương với một Kiếm Sư cấp ba! Cũng có nghĩa, bây giờ hắn là Kiếm Sư cấp ba. Hơn nữa do đã dung hợp nên hắn hoàn toàn có thể điều động ma pháp bất cứ lúc nào mà không bị giới hạn thời gian!

Đang nhắm mắt nghỉ ngơi, giọng nói của Lý quân sự đã từ bên ngoài truyền vào, phá vỡ khoảnh khắc yên tĩnh hiếm có của hắn:

- Thiếu gia, Ngũ vương gia tìm người, hiện đang chờ ở đại sảnh.

Ngũ vương gia? Chính là tên thiếu niên vương gia hôm trước? Cũng tức là thê đệ* tương lai của hắn?

- Ta biết rồi, lão lui ra đi.

Vân Lăng chán nản đứng dậy mặc y phục, bình tĩnh đi ra ngoài đại sảnh.

Vừa bước chân vào đại sảnh, tên thiếu niên kia đã bước đến, nói:

- Huynh dạy ta bắn cung được không?

- Gì cơ?

- Huynh dạy ta bắn cung được không?

Thiếu niên vương gia kiên nhẫn nhắc lại một lần nữa.

Vân Lăng nhìn phụ thân đang ngồi ngay phía sau, khó hiểu hỏi y:

- Sao không nhờ phụ thân ta mà nhờ ta làm gì?

- Vân tướng quân nói cung pháp của ông không bằng huynh.

Đang định từ chối, phụ thân hắn đã chen vào:

- Vương gia đã mở lời như vậy, chẳng lẽ con còn từ chối nữa à?

Đến nước này, hắn sao còn có thể từ chối nữa đây!?

- Ừ thôi cũng được. Bao giờ bắt đầu?

- Mai là sinh thần của Vân phu nhân rồi, vậy để ngày kia đi. Ta sẽ sai người tới đón huynh tới phủ đệ của ta.

- Ừ.

Tên thiếu niên vương gia dường như rất hào hứng với việc học bắn cung, vui vẻ chào hắn cùng phụ thân rồi ra về.

Vân Lăng thờ dãi nhìn phụ thân, uể oải nói:

- Sao người không từ chối hộ con đi?

- Dù gì sắp tới cũng là người một nhà, giúp một tý sao lại không được?

- Con mệt lắm!

- Nhị công chúa lấy con đã là thiệt thòi lắm rồi, coi như con bù đắp cho nó một ít.

- Sao lại là thiệt thòi? Con dù gì cũng là tướng quân được hoàng thượng ngự phong, hơn nữa còn là ma pháp sư. Phụ thân thì là đại tướng quân. Tính ra, là nhị công chúa có lợi đấy chứ?

- Vớ vẩn. Mới được chút thành tựu nhỏ nhoi đã huênh hoang, cần thận rước họa vào thân.

- Họa đã có phụ thân đỡ cho, sao con phải lo?

Vân Tường không nói gì nữa, nhìn hấn một lúc rồi như nhớ ra điều gì đó, hỏi:

- Mai sinh thân mẫu thân con rồi đấy, chuẩn bị lễ vật gì chưa?

- Lát nữa con đi lấy.

- Con định tặng gì?

- Trâm cài đầu.

- Chọn cái khác đi!

- Sao lại thế?

- Bởi vì ta cũng tặng mẫu thân con trâm cài đầu.

- Còn có một ngày, làm sao con chuẩn bị cái khác được?

- Bây giờ mới là buổi sáng, nhanh thì vẫn kịp.

- Sao người không đổi mà bắt con phải đổi?

- Vì ta là phụ thân con.

Vân Lăng bĩu môi, vừa quay lưng định bước đi thì cảm nhận được một đạo kinh phong bay tới. Cũng không biết tại sao, thân thể hấn lại tự động nghiêng sang một bên, hoàn hảo tránh khỏi một quyền kia.

Vân Lăng ngỡ ngàng nhìn nắm đấm phụ thân vừa lướt qua cổ mình, kinh hãi hỏi:

- Người... làm gì thế!?

Nhưng người kinh hãi, không chỉ có mình hấn!

Vân Tường tròn mắt nhìn nhi tử vừa thoát khỏi một quyền của ông, đồng dạng lên tiếng hỏi:

- Sao con tránh được!?

- Con phải hỏi người mới đứng chứ? Đang yên đang lành sao lại đánh con?

Phụ thân đột nhiên cau mày nhìn hấn, nghiêm túc hỏi:

- Sao con lại tu luyện được?

- Con? Con không tu luyện... .

Chữ “được” còn chưa ra khỏi miệng, Vân Tường đột nhiên bước lên phía trước mấy bước, đứng gần vào với hấn, khiến hấn không dám nói tiếp.

- Đừng hòng giấu được ta. Một quyền kia, nếu không phải Đại Chiến Sĩ thì chắc chắn không thoát được. Nói đi, tại sao con lại tu luyện được?

- Con...con...

- Ta từng cho con làm khảo nghiệm thiên phú, rõ ràng là phế linh căn, phế thể chất, không cách nào tu luyện được. Hôm trước mẫu thân con nói con tu luyện được hỏa ma pháp, ta không tin nên đã đến hỏi Thuận Pháp Công Hội. Trưởng lão ở đó nói rằng nếu thực sự gặp được tiên cơ thì vẫn có thể tu luyện nhưng vĩnh viễn không qua được cấp bậc đầu tiên, cũng tức là Ma Pháp Sư cùng Chiến Sĩ. Mà con bây giờ, ít nhất cũng đã đạt đến Đại Chiến Sĩ. Nói đi, rốt cuộc con đã trải qua những gì? Sao lại có thể tu luyện? Hay đơn giản...ngươi vốn không phải là Vân Lăng?

Vân Lăng toát mồ hôi hột, theo phản xạ lùi về phía sau một bước, lấp ba lấp bấp:

- Con...con chỉ làm theo những gì sư phụ nói...

- Sư phụ con là ai? Ông ta nói cái gì?

Đại não nhanh chóng vận hành, nhớ lại những cái tên hiển hách mà đợt trước Bạch Phi Nguyệt từng nói với hấn.

Nếu phụ thân biết hấn tu luyện được hỏa ma pháp cùng chiến sĩ...hỏa ma pháp...hỏa ma pháp...

- SẮT VÂN KIẾT!

Không biết tại sao, trong đầu hắn lại xuất hiện cái tên này. Hắn theo bản năng lập tức nói ra. Thế nhưng nói ra rồi, hắn lại cảm thấy hối hận.

Sắt Vân Kiệt... là vị chủ thần thứ sáu trong số chín vị chủ thần, đồng thời là gia chủ Sắt Vân gia – gia tộc sở hữu đại lục phía Bắc!

Một người như thế, có lý nào lại nhận hắn làm đệ tử!?

Phụ thân hắn đương nhiên cũng không tin lời hắn nói, cau mày nói:

- Ăn nói hàm hồ! Sắt Vân gia với Âu Dương gia vốn có hiềm khích, lý nào Sắt Vân tiên bối lại sang địa bàn của Âu Dương gia nhận đệ tử!?

Hắn rất muốn nói thật với phụ thân nhưng khổ nỗi, chuyện hắn là vong linh ma pháp sư sao có thể đứng ở đại sảnh mà nói được? Nhờ bị người ngoài nghe thấy thì sao?

Thế nhưng, đã phóng lao thì phải theo lao. Hắn cũng chẳng còn cách nào khác, đành cố gắng cãi chày cãi cối:

- Chuyện này con không biết. Con chỉ biết, sư phụ giúp con tu luyện được. Sư phụ có cấp bậc cao hơn trưởng lão ở Thuần Pháp Công Hội, đương nhiên sẽ biết những điều trưởng lão không biết, có gì lạ đâu?

Vân Tường bán tính bán nghi nhìn hắn, gằn giọng:

- Những điều con nói là thật?

- Là thật!

Vân Lăng thấp thòm nhìn ông mất một lúc lâu, thậm chí còn cố gắng nói thêm một câu để tăng tính xác thực:

- Người đừng nói cho người ngoài biết đấy! Nếu không cái mạng nhỏ của con không giữ được đâu!

.....

Hai ngày này, phủ tướng quân đặc biệt náo nhiệt. Người ra người vào tấp nập, từ quan viên trong triều cho đến các phu nhân, tiểu thư thế gia rồi cả bá tánh thường dân... Lễ vật cũng theo đó lần lượt được chuyển tới Vân phủ, chẳng mấy chốc đã chật kín cả kho chứa đồ.

Vân Lăng đứng sau mẫu thân, ngoài mặt thì cười đùa nói chuyện với đám phu nhân quyền quý, trong lòng lại không ngừng than vãn. Tiếp chuyện hết người này đến người khác, hắn rốt cuộc có chút chán nản, chỉ trả lời qua loa cho có lệ.

Đang định quay lưng tìm cơ chạy ra ngoài một lúc thì bất gặp ánh mắt vui vẻ của mẫu thân, hắn đột nhiên lại mềm lòng, đành ngồi xuống tiếp tục trả lời đồng câu hỏi lặp đi lặp lại của những phu nhân trước mặt.

Đã gần đến giờ ăn tối rồi, cũng chỉ còn có đúng ba phu nhân này vẫn tiếp tục ở lại trò chuyện cùng mẫu thân hắn, không hiểu đến lúc nào mới chịu ra về.

Một nha hoàn đột nhiên hấp tấp chạy đến, gương mặt hốt ha hốt hải, như đang vội chuyện gì đó.

Ngọc Tâm thấy vậy chỉ cười khẽ, nói:

- Có chuyện gì thế?

Nha hoàn kia mặt đỏ bừng ngẩng đầu lên, lễ phép tham kiến các vị phu nhân rồi mới hỏn hển nói:

- Phu... phu nhân, nhị công chúa đến, hiện đang ở đại điện chờ người!

Tâm tình đang chán nản của Vân Lăng lập tức biến mất. Thay vào đó là sự hiếu kỳ với ngoại hình của thê tử tương lai.

Hôm qua sau khi đi lấy lễ vật tặng mẫu thân, hắn đã chạy đến tìm đám công tử quyền quý đột trước hay lâu lỏng cùng hắn, hỏi về nàng nhị công chúa này. Kết quả? Không một ai biết ngoại hình nàng ra sao, tính cách thế nào!

Hắn chỉ biết, nhị công chúa tên Đinh Mẫn, năm nay vừa tròn mười chín tuổi.

Điều hắn thắc mắc nhất là, tại sao thê tử tương lai của hắn lại không hề có bất cứ một lời đồn thổi nào cơ chứ!?

Phải biết, những tiểu thư trong kinh thành không ít thì nhiều cũng sẽ có người chú ý đến, lời ra tiếng vào là điều hiển nhiên. Mà đằng này, đường đường là nhị công chúa Đại Minh mà lại không có bất kỳ lời đồn nào!? Chẳng lẽ quanh năm nàng chỉ ở trong phủ đệ?

Mẫu thân hắn vừa nghe được ba từ “nhị công chúa” thì mắt sáng lên, vội nói mấy câu với ba phu nhân trước mặt rồi bảo hắn đi cùng ra ngoài đại sảnh. Mà ba vị phu nhân kia, cũng hiểu ý mà đi về. Thành ra, cả Vân phủ hiện tại cũng chỉ có mình nhị công chúa là khách.

Vân Lăng đương nhiên hào hứng đi theo.

Hắn rất tò mò, thế tử tương lai của hắn, rốt cuộc là cứu thiên huyền nữ hay mẫu dạ xoa?

.....

Nếu phải dùng hai từ để miêu tả cảm xúc của hắn lúc này, đó sẽ là: ngỡ ngàng!

Phải, là ngỡ ngàng.

Ngỡ ngàng không phải vì dung nhan nghiêng nước nghiêng thành của nàng, cũng không phải vì vẻ nhẹ nhàng, ấm áp của nàng mà là vì hắn đã từng gặp nàng trước kia!

Còn địa điểm mà hắn gặp nàng...

Là kỹ viện!!!

Nàng chính là nữ tử đột trước mặc hắc y đeo mạng che mặt đi cùng tú bà vào căn phòng cuối cùng ở kỹ viện!**

Trí nhớ hắn có thể không đủ để học thuộc tứ thư ngũ kinh, nhưng chắc chắn đủ để nhớ được ngoại hình của nữ nhân!

Hắn ấn tượng với nữ tử đeo mạng che mặt ấy, một là vì nàng ta tuy không giống kỹ nữ nhưng lại xuất hiện ở kỹ viện, hai là vì dung nhan quá mức xuất chúng của nàng.

Thật không ngờ, nữ tử đeo mạng che mặt ấy lại là nhị công chúa Đinh Mẫn của Đại Minh!

Nhưng vì sao nàng lại xuất hiện ở kỹ viện!?

Cảm giác đau nhói từ eo truyền lại khiến hắn bừng tỉnh, vội ôm quyền trước ngực, hướng về phía mỹ nhân chỉ cách hắn mấy bước chân, cúi người:

- Tham kiến nhị công chúa.

- Vân phu nhân, Vân công tử không cần đa lễ, mời đứng dậy.

Vân Lăng ngẩng đầu, nhìn nét mặt ấm áp của Đinh Mẫn, bỗng nhiên có chút ngẩn ngơ không biết nên làm gì.

Nàng, quả thực rất xinh đẹp. So với Phi Nguyệt chỉ có hơn không kém. Nhưng không biết tại sao, hắn lại có cảm giác nàng rất yếu ớt, tựa như thân thể bầm sinh đã vậy...

Nàng xinh đẹp như vậy, tại sao từ trước đến nay chưa hề nghe đến? Tại sao lại xuất hiện ở kỹ viện? Tại sao hoàng thượng lại để nữ nhi xuất chúng như vậy thành thân với hắn?...

Hàng loạt câu hỏi trong phút chốc xuất hiện trong đầu hắn nhưng hắn lại không thể trả lời được bất kỳ câu nào, cũng không có bất cứ một manh mối nào để trả lời.

Đang mải mê suy nghĩ, một giọng nói nhẹ nhàng bỗng kéo hắn lại thực tại:

- Vân công tử.

Vân Lăng sực tỉnh, nhìn nụ cười ấm áp của Đinh Mẫn, có chút bối rối hỏi:

- Nhị công chúa có điều gì muốn hỏi?

- Thiếp có chút chuyện muốn nói riêng với công tử, không biết...

Chưa đợi nàng nói hết câu, hắn đã vội vàng nghiêng người sang một bên, đưa tay mời nàng, ý bảo nàng ra ngoài cùng hắn nói chuyện.

Nàng cười, nói thêm mấy câu với phụ mẫu hắn rồi bước ra ngoài.

Vân Lăng dẫn nàng đi đến sân trước biệt viện của hắn, mời nàng ngồi trên ghế đá rồi rót trà cho nàng.

- Không biết công chúa muốn nói gì với ta?

Đinh Mẫn tay cầm chén trà, nhìn tỷ nữ phía sau, ra hiệu cho nàng lui ra ngoài.

- Vân công tử không cần căng thẳng. Thiếp cũng chỉ là có chút chuyện muốn nói rõ với chàng trước mà thôi.

Vừa định lên tiếng mời nàng nói, tiếng chó sủa đột nhiên vang lên.

Vân Lăng khó chịu nhìn con đại khuyển Tiểu Bạch đang hào hứng chạy tới, hận không thể một cước đá bay nó ra chỗ khác.

Mẹ nó, cứ nhiên dẫm phá hoại chuyện tốt của hần!

Nhưng hần ngàn vạn lần không ngờ được, Tiểu Bạch lại chạy đến, dụi dụi đầu vào tay Đình Mẫn. Mà nàng thì lại tỏ vẻ ngạc nhiên, đưa tay xoa đầu nói hỏi:

- Tiểu Bạch? Sao ngươi lại ở đây? Nguyệt tỷ tỷ đâu?

Con đại khuyển hướng về phía hần sủa một tràng dài.

Còn đang chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Đình Mẫn đã tò mò nhìn hần, ngập ngừng hỏi:

- Huynh... chính là nam nhân của Phi Nguyệt tỷ?

*Thê đệ: em vợ

** xem lại chương 2 để biết thêm chi tiết.

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Đi săn (5)

Vân Lăng tròn mắt nhìn Đình Mẫn:

- Nàng biết Phi Nguyệt!?

Đình Mẫn đặt chén trà trên tay xuống, vừa vuốt ve con đại khuyển vừa trả lời:

- Thiếp và tỷ ấy vốn là hảo tỷ muội, sao có thể không biết được chứ?

- Vậy sao nàng biết ta!?

Rõ ràng trong quãng thời gian hần ở cùng Phi Nguyệt, không một ai đến phủ đệ của nàng, mà nàng cũng ít khi ra ngoài, sao nữ tử trước mắt lại biết?

- Chẳng phải thiếp vừa nói sao, thiếp và tỷ ấy là hảo tỷ muội. Những gì tỷ ấy biết, thiếp cũng biết, những gì tỷ ấy làm, thiếp cũng biết.

Vân Lăng đột nhiên cảm thấy có chút ngại ngùng. Nói vậy, có lẽ nàng cũng biết chuyện hần và Phi Nguyệt... đã làm chuyện kia!?

Nhưng sao một nữ tử khi biết phu quân tương lai đã từng cùng người khác ân ái lại có thể điềm tĩnh đến mức này cơ chứ?

- Chẳng cần lo lắng, thiếp không để ý đến chuyện đó đâu.

- À thì... nói ra cũng hơi ngại nhưng mà....

- Thiếp biết, chàng từng ở cùng Phi Nguyệt tỷ tỷ rất lâu, hai người cũng chẳng khác gì phu thê nữa, nhưng thiếp không bận tâm điều đó.

- Vậy...

- Chuyện thiếp muốn nói với chàng, là một chuyện khác.

Vân Lăng đưa tay tự rót một chén trà rồi uống. Ngụm trà vừa nuốt xuống, hần bỗng nhận ra có điểm không đúng?

Sao cách nói chuyện của Đình Mẫn lại giống Phi Nguyệt như thế!? Hần còn chưa nói hết câu, nàng đã hiểu hần muốn nói gì rồi trả lời luôn. Chẳng lẽ....

- Chàng yên tâm, thiếp không giống như Phi Nguyệt tỷ có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác. Thiếp chỉ là một người bình thường, không phải ma pháp sư cũng không phải chiến sỹ.

- Vậy sao nàng lại biết ta muốn nói gì?

- Trong tình huống như thế, dù cho là ai cũng sẽ phản ứng như chàng thôi.

- Chẳng phải nàng nói muốn nói với ta một số chuyện sao? Nàng nói đi.

Đinh Mẫn lấy từ ống tay áo ra một chiếc hộp gỗ, đặt trước mặt hắn rồi nói:

- Đây là Nhiep Hồn Thạch, có khả năng trấn áp linh hồn. Chỉ cần chà vào nó lên, phạm là ma pháp sư dưới cấp bậc Pháp Thần Sư đều không thể phát hiện được huynh là vong linh pháp sư.

Vân Lăng lại lần nữa ngơ ngàng nhìn nàng:

- Nàng biết ta là vong linh pháp sư!?

- Chàng không cần lo lắng, thiếp sẽ không nói chuyện này với bất kỳ ai. Dù sao, thiếp với chàng cũng sắp trở thành phu thê. Nói ra, đôi bên cũng chẳng ai có lợi.

Vân Lăng nhìn viên bảo thạch màu lục bảo với ánh sáng ảm ảm hiện hiện bên trong, thầm đánh giá nó:

- Vật này...có lẽ rất đắt...

Nếu đây là đồ cổ, hẳn chắc chắn nhìn ra được giá trị của nó. Nhưng là vật phẩm ma pháp thì hẳn chịu!

- Chàng nhận lấy đi, coi như là chút thành ý của thiếp. Vong linh pháp sư sau tu luyện một thời gian sẽ có linh hồn cường đại hơn người thường, rất dễ bị phát hiện.

- Nếu nàng đã nói vậy, ta cũng không khách sáo nữa.

Đinh Mẫn cảm chén trà lên nhấp một ngụm rồi nói tiếp:

- Chuyện thiếp và Đinh Hàn đều là hài tử của Bảo phi, chắc chàng đã nghe qua?

- Đã từng nghe phụ thân ta nhắc tới.

- Vậy chắc Vân tướng quân cũng nhắc đến chuyện ngôi vị Thái tử với chàng?

- Phải.

- Nếu đã như vậy, thiếp cũng không vòng vo nữa. Thiếp hy vọng chàng có thể giúp đệ đệ của thiếp lên ngôi Thái Tử.

Vân Lăng suy nghĩ một lúc, cuối cùng gãi gãi đầu, ngại ngại nhìn nàng nói:

- Nàng biết đấy, ta từ trước đến nay chỉ biết đánh bạc với đi kỹ...

Hai từ “kỹ viện” sắp ra khỏi miệng, hắn mới nhớ ra nữ tử trước mặt sắp tới sẽ là thê tử của hắn, vội nuốt từ cuối cùng vào trong.

- Những chuyện này, thiếp đều biết. Thiếp còn biết, chàng là khách quen của Di Hồng Viện và là một trong ba người chi nhiều tiền nhất cho Di Hồng Viện.

- Sao nàng biết!?!?

- Thiếp cũng chẳng giấu chàng làm gì. Kỹ viện ở toàn bộ kinh thành này, đều là của thiếp.

Hắn lập tức đứng hình.

Chuyện hắn đi kỹ viện ai cũng biết, nhưng để thê tử tương lai của hắn biết rõ đến mức này, hắn vẫn là có chút ngượng ngùng.

- Thiếp nói rồi, thiếp không để ý những chuyện đó. Nếu sau này chàng muốn đi đến những nơi đó, thiếp có thể bảo tú bà giảm giá cho chàng.

- À...không cần đâu.

- Chẳng bao lâu nữa chàng sẽ làm chủ được sức mạnh của hai khô lâu kia, đến lúc đó, thiếp hy vọng chàng sẽ ủng hộ cho Đinh Hàn.

- Thực ra, ta cũng không chắc liệu ta có làm chủ được khối sức mạnh đó hay không...

- Chỉ cần chàng chịu ủng hộ tiểu Hàn, thiếp sẽ toàn tâm toàn lực giúp đỡ chàng. Ngoài ra, thiếp cũng sẽ chuyển nhượng toàn bộ tài sản của thiếp cho chàng. Thậm chí nếu chàng muốn, thân thể của thiếp, cũng sẽ thuộc về chàng.

Ngụm trà vừa nuốt xuống tự dưng đi sai chỗ khiến hắn ho sặc sụa.

Đinh Mẫn nhẹ nhàng cười, tiếp tục nói:

- Chàng cũng biết, thiếp thân là nữ nhi không thể tham gia chính sự, vậy nên thiếp mới phải nhờ tới chàng. Hy vọng chàng có thể thông cảm cho thiếp. Chàng cứ bình tĩnh suy nghĩ, khi nào chàng quyết định rồi thì đến phủ công chúa tìm thiếp. Thiếp chờ chàng.

Thấy nàng đứng dậy, hấn cũng chỉ kịp thở dài một hơi, cười nói:

- Ta đồng ý.

- Chàng cứ suy nghĩ kỹ đi, thiếp không ép chàng.

- Nàng là tỷ muội tốt của Phi Nguyệt, cũng là thê tử tương lai của ta, cho nên, ta đương nhiên sẽ giúp nàng.

Đinh Mẫn bỗng nhiên nhún người, hành lễ với hấn.

Vân Lăng giật mình, vội đặt chén trà xuống bàn, tiến đến đỡ nàng đứng dậy.

- Tình hình triều chính hiện tại, trong một hai câu khó nói hết được. Ngày mai, thiếp sẽ đợi chàng ở phủ đệ của tiểu Hàn.

.....

Sáng hôm sau,

Vân Lăng dậy từ sáng sớm, tắm rửa sạch sẽ rồi lập tức phi ngựa đến phủ đệ của tiểu thê đệ, cũng chẳng thèm chờ người tới đón.

Vừa từ ngựa nhảy xuống, hai tên lính gác cổng đã vội tiến tới, một cầm dây cương ngựa hộ hấn, một dẫn đường hấn đi vào trong phủ.

Tên tiểu thê đệ này quả nhiên không hổ là nhi tử được Đinh Hoàng yêu thương nhất, đến phủ đệ cũng to như vậy! Chỉ riêng đại sảnh đã bằng cả đại sảnh và sân trước của Vân phủ cộng lại!

Lính canh đưa hấn đến trước cửa một căn phòng, gõ cửa báo:

- Bẩm vương gia, Thừa Đức tướng quân đến!

Vân Lăng nghe danh xưng “Thừa Đức tướng quân”, tuy tự hào nhưng vẫn cảm thấy có chút không quen.

- Mời vào.

Giọng nói ngái ngủ của tiểu thê đệ vang lên.

Tên lính canh mở cửa cho hấn, đợi hấn bước vào rồi cẩn thận đóng cửa lại.

Chỉ khổ cho hấn, chân vừa chạm đến đất, trọng tâm còn chưa vững đã đi ai đó đánh lên, kinh phong tới tấp đập vào mặt. Điều may mắn là, người đánh lên tu vi còn yếu, tốc độ khá chậm, so với một Kiếm Sư cấp ba thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Còn điều không may là, hấn tuy là Kiếm Sư cấp ba nhưng chẳng biết lấy một chiêu đâm đá nào, chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào chên lệnh tốc độ mà thoát khỏi mấy quyền kia.

Quyền phong vội vã ập tới, hấn thì vội vã tránh né, thành ra chẳng nhìn xung quanh có những ai.

Chẳng biết bao lâu sau, một giọng nói nhẹ nhàng mới vang lên:

- Tiểu Hàn, đừng làm khó Vân công tử nữa, ngồi xuống đi.

Câu nói vừa dứt, quyền phong liền dừng lại, Vân Lăng cũng ngừng tay, đứng chỉnh trang lại y phục.

Mẹ nó, hấn mới đến phủ đệ lần đầu mà tên tiểu thê đệ này đã làm khó hấn, đợi sau này hấn làm chủ được khô lâu, người đầu tiên hấn giáo huấn sẽ là y!

Vân Lăng chỉnh trang y phục xong thì nhìn Đinh Mẫn, vô tình thấy được hai nữ nhân đang đứng sau nàng.

Nữ tử bên trái mặc bộ cung trang điển hình cho nô tỳ, không có gì đặc biệt lắm. Nhưng còn nữ tử bên phải thì....

Mẹ nó, đây không phải chính là kỹ nữ đợt trước hấn từng bao trọn một tuần sao!?* Sao cô ta lại ở đây?

* xem lại chương 2 để biết thêm chi tiết.

Đinh Mẫn nhìn vẻ ngạc nhiên của hấn, cười hỏi:

- Chàng quen Hồng Vân sao?

Nàng vừa nói vừa chỉ nữ tử đứng bên phải.

Hắn lập tức khẳng định:

- Không quen!

Ai đòi lại đi thừa nhận đã từng cùng thuộc hạ của thê tử tương lai lên giường cơ chứ!?

Đinh Mẫn vẫn duy trì nụ cười trên môi, bình tĩnh nói:

- Chẳng phải chàng từng bao Hồng Vân trọn một tuần sau? Mới đó đã quên rồi?

- À...Ta cũng không nhớ rõ lắm.

- Sổ sách ghi chép của Di Hồng Viện ghi rất rõ mà. Hồng Vân là người duy nhất chàng bao trọn một tuần, ngoài ra không có nữ tử nào khác được như vậy.

- À...Ta cũng không nhớ rõ lắm.

Đinh Mẫn ngừng đầu nhìn nữ tử gọi là “Hồng Vân”, gạt đầu ra hiệu điều gì đó.

“Hồng Vân” lập tức tiến lên phía trước, quỳ xuống trước mặt hắn:

- Thuộc hạ Liễu Ảnh, tham kiến chủ nhân.

- Liễu Ảnh!?

Liêu Ảnh vừa ngừng mặt lên nhìn hắn, hắn liền giật mình, bất giác dụi dụi mắt.

- Chàng không nhìn nhầm đâu, đây mới là gương mặt thực sự của Liễu Ảnh. Những ký ức chàng từng có trước kia với “Hồng Vân”, thực chất đều là ảo ảnh.

Vân Lăng nhìn gương mặt bình thường đến nhạt nhòa của Liễu Ảnh, khác hẳn với vẻ lộng lẫy của “Hồng Vân” trước kia, khó tin nói:

- Sao có thể là ảo ảnh?!

Đinh Mẫn giờ tay, ra hiệu mời hắn ngồi xuống.

- Liễu Ảnh là một tinh thần hệ ma pháp sư. Nhưng không giống như Phi Nguyệt tỷ tỷ có khả năng đọc và điều khiển ý nghĩ của người khác, Liễu Ảnh chỉ có thể tạo ra ảo giác trong một thời gian nhất định. Trước kia thiếp bảo Liễu Ảnh tiếp cận chàng, mục đích cũng chỉ là để thăm dò chàng, không có bất cứ ý xấu nào cả.

- Nàng...thăm dò ta!???

Đinh Mẫn chưa trả lời hắn mà nhìn về phía sau lưng, nói:

- Các em ra ngoài một lúc đi, ta có chuyện cần nói riêng với Vân công tử.

Đoạn lại hướng về Đinh Hàn:

- Cả đệ nữa.

Thiếu niên vương gia dường như không nghĩ tỷ tỷ sẽ đuổi cả mình ra ngoài, tròn mắt nói:

- Sao cả đệ cũng phải ra ngoài? Không được, nhờ hắn làm gì tỷ tỷ...

- Yên tâm, tỷ tự biết nên làm gì.

- Nếu hắn có ý đồ gì xấu, tỷ cứ kêu lên, đệ sẽ lập tức cứu tỷ!

- Ừ.

Đợi tất cả mọi người đi ra rồi, Đinh Mẫn mới bắt đầu nói:

- Hai tuần nữa là đến lần đi săn của hoàng thất, chắc chàng cũng biết chuyện này?

- Biết. Ta và phụ thân cũng đi cùng mà.

- Lần đi săn này sẽ có người hành thích Thái Tử. Thiếp cần chàng ra tay cứu y.

- Thái Tử bị hành thích!? Sao nàng lại biết? Hơn nữa, nếu y thực sự bị ám sát, chẳng phải kinh địch lớn nhất của ...thằng nhóc kia sẽ biến mất hay sao? Tại sao phải cứu hắn!?

- Thực ra đây cũng chẳng phải cao kế gì. Thái Tử giả vờ bị ám sát, để thủ hạ bắt được thích khách, thích khách khai bị tiểu Hân sai khiến, sau đó Hoàng Hậu, Thái tử và các vị quan sẽ gây áp lực ép phụ hoàng điều tra mọi chuyện, gây rắc rối cho tiểu Hân.

- Nhưng dù ta cứu y, chẳng phải thích khách vẫn sẽ bị bắt hay sao? Như vậy đầu thay đổi được gì?

- Thiếp biết được chuyện này thực ra cũng là nhờ Nguyệt tỷ tỷ. Tỷ ấy cũng đã thay đổi suy nghĩ của tên thích khách, đảm bảo rằng y không nói gì bất lợi cho tiểu Hân. Thiếp cần chàng cứu y, mục đích cốt yếu là để củng cố vị trí Thừa Đức tướng quân của chàng.

- Cùng cố địa vị cho ta!?

- Tuy Văn tướng quân là đại công thần của triều đình nhưng chàng lại chưa biểu hiện được gì nhiều, hơn nữa còn có nhiều lời đồn không mấy tốt đẹp. Chuyện phụ hoàng ban cho chàng chức quan tam phẩm bị một số quan viên trong triều phản đối, đặc biệt là người bên phe Thái Tử. Cho nên, chàng cần phải nhanh chóng lập được một số chiến công nào đó để giữ vững chức quan hiện tại của chàng. Thiếp đã suy tính mọi việc rồi, chàng cứ làm theo lời thiếp là được.

Vân Lăng ngạc nhiên nhìn Đinh Mẫn. Lần đầu tiên gặp nàng hân còn băn khoăn tự hỏi một nữ tử yếu đuối như nàng sao quản được hắn như lời phụ thân nói, nhưng bây giờ thì hân đã hiểu.

Một nữ tử mới mười chín tuổi lại có thể suy nghĩ kỹ càng mọi chuyện đến mức này, hân đúng thật là không bằng.

- Chàng không cần ngạc nhiên vậy đâu. Thiếp vốn lớn lên trong hậu cung, những chuyện toan tính như thế này xảy ra hàng ngày. Nếu không hiểu được lòng người thì sao thiếp và mẫu phi có thể tồn tại được đến bây giờ?

- Vậy mọi việc cứ theo ý nàng đi.

- Thái Tử sẽ bị hành thích ngay sau khi chuyển đi săn bắt đầu. Chàng cứ đi theo sát y là được.

- Nhưng mà ta hiện tại mới là Kiểm Sur, chỉ sợ dù muốn cứu cũng là lực bất tòng tâm ..

- Chàng yên tâm. Thiếp đã an bài sẵn một số ma pháp sư trợ giúp chàng rồi. Đến lúc đó chàng cứ tùy cơ ứng biến thôi. À, phải rồi, chàng nhất định phải đạt quán quân trong lần đi săn này đây.

- Quán quân!?

- Ừ. Mỗi lần đi săn phụ hoàng đều để mọi người thi xem ai săn được nhiều thú nhất. Người săn được nhiều nhất sẽ được đưa ra một yêu cầu với người. Thiếp thấy cung pháp của chàng cũng không tồi, việc này hân cũng không khó lắm.

- Nhưng ta nhớ hình như nàng chưa nhìn ta bắn cung bao giờ mà?

- Thiếp có nghe tiểu Hân kể qua rồi. Năm ngoái Thái Tử săn được mười hai con đã đạt quán quân, nhưng để chắc chắn thì tốt nhất chàng nên săn được ba mươi con.

- Ba mươi con? Cũng chẳng nhiều lắm!

Đinh Mẫn nhìn hân, cười nhẹ:

- Mục tiêu săn không phải thú thường mà là phong hệ ma thú có sở trường tốc độ. Nhưng chàng đừng lo. Chúng cũng chỉ là ma thú cấp một thôi.

Vân Lăng cố gắng nhớ lại ký ức mờ nhạt của hân trong lần đi săn ma thú cuối cùng với Phi Nguyệt, sau đó tự tin nói:

- Đừng nói ba mươi con, năm mươi con cũng không thành vấn đề!

- Chàng đừng chủ quan. Lần này nhi tử của Thượng Thư đại nhân là Mã Gia cũng tham gia. Nghe nói hai năm trước y đã là Kiểm Sur cấp bốn, thân thủ phi phàm, chắc chắn sẽ là một đối thủ nặng ký.

Hân ậm ậm ừ ừ rồi hỏi:

- Nàng có đi săn cùng không?

- Thiếp có đi nhưng không đi săn cùng chàng được đâu.

- Vì sao? Ta nghe nói đại công chúa năm ngoái cũng tham gia săn bắn mà?

Giai thoại xú nữ cười ngửa sẵn thú từng là chủ đề bàn tán suốt một thời gian dài của đám công tử kinh thành, sao hắn có thể không biết cơ chứ?

- Thiếp không biết bản cung.

- Bình thường ta đi săn đều là Phi Nguyệt nói trước đường đi của thú rồi ta bắn tên chặn đầu nó nên mới trúng thôi. Chứ nếu để ta tự đi săn một mình thì chẳng ăn được con nào đâu?

- Thiếp biết việc đấy nên mới bảo tiểu Hàn đón chàng sang vương phủ.

- Ý nàng là...

- Tiểu Hàn tuy không bắn tên chính xác được như chàng nhưng khả năng định vị đường đi của ma thú rất tốt, chàng theo nó vào rừng làm quen trước hai tuần là ổn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Đi săn (6)

Thời gian hai tuần chẳng mấy chốc đã qua đi. Ngày đi săn cuối cùng cũng tới.

Vân Lăng từ nửa đêm canh năm* đã bị phụ thân dựng dậy, ngái ngủ thay y phục rồi cùng phụ thân phi ngựa đến chỗ đi săn.

(*canh năm: từ 3-5 giờ sáng, tức giờ Dần.)

Khởi phải nói, hắn và phụ thân là người đến đầu tiên.

Phụ thân hắn sau khi đến nơi lập tức đi xung quanh khảo sát tình hình, để lại hắn một mình ngồi trong trại. Mà hắn khi vừa đến nơi cũng ngay tức khắc gục xuống chiếc giường bằng gỗ ở trong góc, ngủ thiếp đi.

Mãi đến khi con đau nhức từ toàn thân truyền đến, hắn mới miễn cưỡng mở mắt, lồm cồm bò dậy từ dưới đất, nhìn phụ thân đang nghiêm khắc đứng trước mặt, than vãn:

- Con đang ngủ mà.

- Đại công chúa, Nhị công chúa, Thái Tử và năm vị vương gia đều đến rồi, con còn định ngủ đến bao giờ?

Hình ảnh Nhị công chúa lập tức hiện ra trong đầu hắn.

- Phụ thân, nhị công chúa ở đâu thế?

- Phía Bắc, trại thứ ba từ trái sang.

- Con đi đây.

Vân Lăng chẳng thèm hỏi xem hắn có cần làm gì không, tức tốc chỉnh trang y phục rồi phi thẳng một mạch ra ngoài.

Hắn chẳng cần tốn bao nhiêu sức đã định vị được trại của Đình Mẫn, nhờ thị vệ bấm báo rồi đi vào.

Một chân hắn vừa mới bước vào trong trại thì đã nghe được giọng nói trầm thấp của nam tử vang lên:

- Ta từng đồng ý với công chúa sẽ ủng hộ Ngũ vương gia, mà người cũng từng nói sẽ báo đáp ta, vậy tại sao lại đồng ý hôn sự với Vân Lăng?

Thì ra, người trong trại, không phải chỉ có mỗi mình nàng.

Tỳ nữ thân cận của nàng và cả Liêu Ảnh đều có ở trong. Nhưng sự xuất hiện của người thứ tư mới thực sự làm hắn bất ngờ.

Là Nhậm Đạt**!!

(**xem lại chương 2 để biết thêm chi tiết.)

Vân Lăng khó hiểu nhìn Nhậm Đạt, tiến đến hành lễ với thê tử tương lai của hắn.

Đinh Mẫn bước lên tới trước mặt hắn, đưa tay đỡ hắn đứng dậy, nhẹ nhàng nói:

- Vân công tử không cần đa lễ.

Hắn hết nhìn nét mặt ấm áp của Đinh Mẫn lại nhìn gương mặt đang cau có của Nhậm Đạt, không chút bối rối nắm lấy tay nàng, tay còn lại lấy từ không gian giới chỉ ra một chiếc hộp, cười nói:

- Lâu lắm không gặp, nàng có vẻ gầy đi thì phải? Hôm sinh thần mẫu thân nàng tặng lễ vật cho ta mà ta chưa kịp tặng lại nàng cái gì nên mấy hôm trước ta có đặt riêng một chiếc mâm cài đầu ở Lan Phòng, hy vọng nàng không chê.

Mẹ nó, rõ ràng Nhậm Đạt thích thể tử tương lai của hắn. Thích thì hắn không nói làm gì nhưng bây giờ rõ ràng hôn sự hai người đã định, y vẫn còn ở đây lôi kéo cái gì?

Đinh Mẫn vô cùng phối hợp, đưa tay nhận lấy cái hộp trên tay hắn, ấm áp nói:

- Sao thiệp có thể chê được chứ?

Hắn còn chưa kịp quay ra đuổi người, Nhậm Đạt đã lại lần nữa lên tiếng:

- Vân tướng quân trấn thủ biên quan, tuy cũng là đại thần trong triều nhưng phụ thân ta là Thừa tướng đương triều, mấy năm nay nhất nhật thiên lý**, vạn sự thuận lợi, thăng liên tam phẩm, hỏi có điểm nào kém hơn Vân tướng quân?

** nhất nhật thiên lý: nguyên ý là chỉ một con ngựa chạy nhanh, có thể vượt qua vạn dặm. Ở đây ví người có sự nghiệp thăng tiến vượt bậc.

Mẹ nó, dám đứng trước mặt hắn chê phụ thân hắn, tên khốn này cũng khá lắm. Đợi mấy hôm nữa bổn thiếu gia đến phủ người hỏi thăm, đến lúc đó xem người còn to mồm được không!??

Thấy Đinh Mẫn định lên tiếng, hắn liền nắm chặt lấy tay nàng, ý bảo nàng dừng lại.

- Nhậm huynh nói sai rồi. Nhậm Thừa Tướng và phụ thân ta đều là quan viên trong triều, tuy chức vụ có khác nhau nhưng tựu chung mục đích vẫn là giúp Hoàng Thượng trị vì đất nước. Một người là quan văn, một người là quan võ, sao có thể so bì với nhau? Hơn nữa, ta và nhị công chúa đã được Hoàng thượng đích thân ban hôn, chẳng lẽ Nhậm huynh muốn kháng chỉ?

Nét mặt giận dữ của Nhậm Đạt trong phút chốc biến thành hung tợn.

- Xét về gia thế, Vân Lăng người không bằng ta. Xét về tu vi, người càng không so được với ta. Vậy người có tư cách gì có được nàng.

- Ta là quan viên tam phẩm, lý nào kém hơn một thường dân là người!?

- Người làm tướng quân?! Nực cười. Một tên bù nhìn không hơn không kém lại dám đứng trước mặt ta điều võ dương oai? Nói cho người biết, ta là môn hạ chính quy của Gian Thường Môn. Tính ra, địa vị của ta còn cao hơn người một bậc!

Hắn đang định xông lên so đo hơn kém với Nhậm Đạt, một bàn tay đã chặn trước người hắn. Kế đó, giọng nói ôn tồn của Đinh Mẫn vang lên:

- Nhậm công tử mời về cho. Hôn sự giữa ta và Vân công tử đã là chuyện không thể nào thay đổi, hà cớ gì công tử vẫn phải cố chấp đến vậy? Nếu để phụ hoàng biết được chuyện này, công tử ắt sẽ gặp phải rắc rối. Chi bằng...

Lời nàng còn chưa dứt, Nhậm Đạt đã vội ngắt lời, tiến lên phía trước mấy bước:

- Mẫn nhi, ta không sợ rắc rối, ta chỉ cần nàng.

Vân Lăng kéo Đinh Mẫn về phía sau, đứng chắn trước mặt nàng, khó chịu nhìn tên mặt trắng*** trước mặt:

- Nếu người còn tiến tới nữa, đừng trách ta không khách sáo!

(***ý chỉ công tử kinh thành yếu ớt.)

Liêu Ảnh cũng lập tức tiến lên phía trước, không chút cảm xúc lên tiếng:

- Nhậm Đạt to gan, dám gọi thẳng tên nhị công chúa?

Không nói đến thì thôi, nói đến, hắn lại cảm thấy tức. Mẹ nó, dám đứng trước mặt hắn gọi thể tử của hắn là “Mẫn nhi”. Đến hắn còn chưa dám gọi nàng như thể mà!

Đợi mấy ngày nữa quay về, hắn nhất định làm phu Thừa tướng một phen gà bay chó chạy. Nếu không, hắn không mang họ Vân!

Liêu Ảnh đưa tay mời Nhậm Đạt, không nhanh không chậm nói:

- Nhậm công tử, công chúa đã hạ lệnh trục khách, mời công tử về cho.

- Một con tiện tì, ai cho phép ngươi lên tiếng ở đây!?

Vân Lăng vừa định bảo Liêu Ảnh lùi lại để hấn đối phó thì thấy Liêu Ảnh nhìn chăm chăm Nhậm Đạt. Chưa đầy một giây sau, Nhậm Đạt bỗng dưng đau đốn ngã xuống, quần quai ôm lấy ngực.

Liêu Ảnh vẫn bình tĩnh đứng đó, hỏi:

- Nhậm công tử rốt cuộc có đi hay không?

Nhậm Đạt lồm cồm bò dậy, gân xanh nổi rõ trên trán, vẻ mặt không thể tin, đưa tay chỉ Liêu Ảnh, mấp máy môi:

- Ngươi... ngươi...

- Nếu Nhậm công tử còn không đi, thuộc hạ sẽ không nương tay nữa đâu.

Trong ánh mắt ngờ ngàng của hấn, Nhậm Đạt một tay ôm ngực, một tay thông xuống, lảo đảo bước ra ngoài trường.

Vân Lăng nhìn Liêu Ảnh đã lùi về phía sau, thầm nuốt một ngụm nước bọt.

Mẹ nó, thì ra một tuần hấn bao trọn kỹ nữ kia đều là ảo ảnh! Cứ tưởng vợ được trình nữ, ai dè là hấn tự mình tưởng tượng ra!

Liêu Ảnh bắt gặp ánh mắt của hấn, không nói gì tiếp tục đứng im đó, cũng chẳng biết đang suy nghĩ những gì.

Tiếng thở dài từ sau lưng hấn truyền đến, theo sau là giọng nói ra lệnh của Đinh Mẫn:

- Các em ra ngoài đi, ta có chuyện nói riêng với Vân công tử.

- Nô tỳ cáo lui.

- Nô tỳ cáo lui.

Đợi đến khi trong trường chỉ còn lại hai người, hấn mới quay người lại nhìn nàng, hỏi:

- Sao nàng lại quen hạng người như thế?

Đinh Mẫn không trả lời hấn, cúi đầu nhìn tay hấn vừa nắm lấy tay nàng một lần nữa.

Vân Lăng thấy được vẻ mặt hơi ửng hồng của nàng, tức giận trong lòng đột nhiên tiêu tan, vui vẻ nói:

- Ta nắm tay thế tử tương lai của ta, không được à?

- Chẳng không sợ Phi Nguyệt tỷ ghen à?

Đinh Mẫn ngẩng mặt lên nhìn hấn, ý cười lộ rõ trên môi.

Hấn nhìn gương mặt khuynh quốc khuynh thành của nàng, không hiểu tại sao lại cảm thấy có chút tương tự với Phi Nguyệt.

Đầu hạ thấp xuống, để môi hấn chạm lấy môi nàng. Tay phải hấn vẫn như cũ nắm lấy tay nàng, tay trái vòng qua sau, đỡ lấy eo nàng.

Môi nàng rất mềm, thực sự rất mềm.

Đầu lưỡi nhanh chóng len lỏi qua cặp môi đỏ mọng kia tiến sâu vào trong, kiên nhẫn hướng dẫn đầu lưỡi còn lại cùng hấn dây dưa.

Lực đạo của bàn tay đang đặt lên ngực hấn bỗng chốc mạnh lên mấy phần, muốn đẩy hấn ra xa. Thế nhưng sức lực của một nữ tử sao có thể độ lại với thân thể cường tráng của một Kiếm Sư cấp bốn!?

Hấn cứ thế hôn nàng một lúc lâu, mãi đến khi bản thân cảm thấy thỏa mãn rồi mới rời khỏi môi nàng, ôm chặt nàng lại, cười nói:

- Nàng không phải hảo tỷ muội của Phi Nguyệt sao? Sao nàng ấy lại ghen được?

Đinh Mẫn khéo léo rời khỏi vòng tay hấn, chỉnh trang lại y phục như cũ, bình tĩnh lên tiếng:

- Dù thiếp từng nói thân thể của thiếp sẽ thuộc về chàng nhưng dầu sao chúng ta vẫn chưa thành thân, thiếp hy vọng chuyện này sẽ không xảy ra nữa cho đến ngày đại hỷ.

Vân Lăng cũng chẳng vì câu nói này của nàng mà phật ý, cười cười:

- Nàng không sợ bị thị vệ bên ngoài nghe thấy à?
- Liều Ảnh sớm đã tạo ra kết giới cách âm trong trướng, người bên ngoài đương nhiên sẽ không nghe được chúng ta nói gì.
- Nàng biết không, nàng với Phi Nguyệt... ở một góc độ nào đó thực sự rất giống nhau.
- Ở một khía cạnh nào đó, chàng với Nhậm công tử cũng rất giống nhau.

Hắn tất nhiên hiểu ý nàng muốn nói gì. Hắn và Nhậm Đạt từng cùng nhau đi kỹ viện vài lần, mỗi lần còn vung tay tiêu tốn không ít bạc ở kỹ viện của nàng, sao nàng có thể không biết cơ chứ? Nhưng ý nàng phải chăng là muốn nói hắn không đứng đắn!?

- Không phải dân gian vẫn có câu quay đầu là bờ sao?
- Nhưng dân gian cũng có câu Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, chàng biết chứ?

Vân Lăng cúi người, đưa mặt hắn lại sát gần mặt nàng, híp mắt nói:

- Trước đây nàng từng nói nếu ta muốn đi kỹ viện sẽ bảo tú bà giảm giá cho ta, vậy sao bây giờ ta lại có cảm giác như nàng đang trách ta vì chuyện đó thế?
- Thiếp không trách chàng chuyện gì cả. Thiếp chỉ muốn nói, bản tính của chàng vốn là một phong lưu công tử, rất khó để thay đổi.

Không thể phủ nhận, hắn là một phong lưu công tử. Trước đây cũng thế, bây giờ cũng thế và sau này cũng thế.

- Vậy còn phải xem nàng có đủ bản lĩnh để quản lý ta không đã. Nếu nàng thực sự có bản lĩnh đó, ta đương nhiên sẽ không thể suốt ngày ra ngoài làm bậy nữa.
  - Chừng nào chàng còn nguyện ý giúp tiểu Hân, thiếp sẽ không phản đối bất cứ thứ gì ở chàng cả.
- Rõ ràng là hắn và nàng đang nói chuyện với nhau, sao cái tên tiểu thê đệ lại xuất hiện nữa rồi!?
- Tức là nếu ta ủng hộ tiểu Hân, nàng sẽ không quản ta?
  - Không chỉ vậy, những điều chàng muốn làm, thiếp đều sẽ cố gắng giúp chàng.
  - Kể cả việc ta nạp thiếp?
  - Phải.

Vân Lăng nghe câu trả lời không chút do dự từ nàng, đột nhiên cảm thấy có chút bất lực.

- Nhị công chúa, ta biết nàng làm tất cả những chuyện này là vì đệ đệ của nàng nhưng ít nhất khi đối mặt với ta nàng cũng phải biểu lộ chút cảm xúc cho chân thực chứ?
  - Ý chàng là gì?
- Bao lời muốn nói nhưng không biết bắt đầu từ đâu, hắn chỉ có thể nhìn nàng, thờ dài rồi chuyển chủ đề:
- Làm thế nào ta tiếp cận Thái Tử được đây?
- Quả nhiên vừa nhắc đến chính sự, nét mặt của nàng liền thay đổi, chỉ có giọng nói là vẫn bình tĩnh, nhẹ nhàng như thường ngày.
- Thích khách phải đến khi đi săn chính thức bắt đầu mới hành động. Chàng cứ đi theo sau Thái Tử là được.
  - Nếu thế thì ta cứu y kiểu gì?
  - Thích khách sẽ tấn công từ trên xuống. Thiếp đã an bài sẵn ma pháp sư gần đó, tùy thời sẽ làm yếu đi tấn công của thích khách, chàng chỉ cần bắn tên cản lại một kiếm đó là được.
  - Bắn tên!?

- Phải. Chàng chỉ cần bắn một tên duy nhất thôi. Cần được một kiếm kia, coi như chiếc mũ quan của chàng cũng giữ được một nửa rồi. Nửa còn lại, thiếp sẽ tính kế giúp chàng. Chỉ có điều, đó hẳn sẽ là một quá trình lâu dài, không thể nào đạt được trong một sớm một chiều như lần này.
- Vậy đành nhờ nàng... Cảm ơn.
- Thiếp làm những chuyện này thực ra là vì lợi ích của bản thân thiếp, chàng không cần phải cảm ơn gì cả.

- Phụ mẫu ta từng nói, nàng lấy ta đã là thiệt thòi rồi. Cho nên, ta sẽ tận lực bù đắp cho nàng. Những điều nàng muốn ta làm, chỉ cần là những việc ta có thể làm được, ta đều sẽ làm. Bù lại, hy vọng nàng có thể...

Hắn cố tình không nói tiếp để xem phản ứng của nàng.

- Chàng muốn thiếp làm gì?

Nét cười trên môi hắn chợt hiện.

Hắn lại lần nữa hôn nàng, nhưng rất nhanh đã rời ra, cười nói:

- Hy vọng nàng có thể làm tốt vai trò của một thê tử!

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 16: Đi săn (7)

Tròn bảy tiếng sau.

Vân Lăng nhìn bóng hình yếu ớt đang nhắm nghiền mắt trên nền đất lạnh, chán nản thờ dài, lẩm bẫm:

- Đúng là người tính không bằng trời tính.

Mọi chuyện diễn ra trong lần đi săn hoàn toàn nằm trong dự liệu của Đinh Mặc, từ việc cứu Thái Tử, lời khai của thích khách cho đến phản ứng của các quan viên đại thần trong triều. Chỉ duy có một việc mà nàng không ngờ tới, đó là Mã Gia* săn được quá nhiều thú!

*xuất hiện ở chương trc, là nhi tử của Thượng Thư.

Tuy mới chỉ trải qua buổi sáng mà y đã săn được đến gần trăm con, vượt xa con số khiêm tốn là năm mươi tư con mà Vân Lăng săn được. Khoảng cách năm mươi con đương nhiên rất khó để đuổi kịp, buộc hắn phải đẩy nhanh tốc độ lên.

Đúng lúc hắn bắn trúng được con thú thứ chín mươi lăm thì nghe thấy được tiếng thét thất thanh của một nữ tử nào đó nên mới phi ngựa chạy lại xem sao. Hắn còn đang ngờ ngác chưa biết giọng nói kia từ đâu vang lên thì cả người lẫn ngựa đã ngã xuống hố. Con ngựa sau cú ngã chỉ bị trật khớp, còn hắn thì lại ngã trúng một tảng đá, đau đến điếng người. Mãi đến khi hắn đi xung quanh quan sát tìm đường trèo lên thì mới phát hiện nữ tử này.

Khi hắn tìm thấy, mắt nữ tử đã nhắm nghiền, rõ ràng là ngất đi, nhưng cũng không rõ là do kinh sợ quá độ hay là bị thương mà thành.

Vân Lăng đang định tiến lên lay lay người nữ tử thì chợt nhớ ra những người đi săn lần này đều có thân phận tôn quý, thành ra không dám vọng động, chỉ có thể đứng bên người nữ tử, liên tục gọi "này".

Nữ tử này mặc một bộ khai giáp màu đồng, lộ ra vóc dáng khỏe khoắn, khác hẳn với những danh môn tiểu thư thông thường. Nước da không trắng mà hơi nâu bánh mật, mái tóc được búi gọn lên, chẳng có chút nào giống với nhi nữ nhà thế gia.

Gọi đến gần nửa chén trà mà vẫn không thấy nữ tử có động tĩnh gì, hắn mới chán nản đứng dậy, tiếp tục tìm đường trèo lên.

Mẹ nó, ai lại đào một cái hố to tổ bố thế này giữa rừng hoang cơ chứ?

Người ta làm Chiến Sĩ cấp ba đã có thể thi triển mấy bước khinh công căn bản. Còn hắn? Tu luyện đến Kiếm Sư cấp bốn mà vẫn chẳng làm được gì, ngoại trừ việc hình thể trông rắn chắc hơn trước.

- CÓ AI KHÔNG!?

Vân Lăng hét lên trong vô vọng. Giữa rừng hoang vắng về thế này, dù mọi người đều đang đi săn, xác suất gặp được một người nào đó cũng thấp đến mức khó tin.

Ấy vậy mà chưa đầy mấy giây sau, một giọng nói quen thuộc đã vang lên:

- Đã bảo con đừng đắc ý với mà không nghe. Bây giờ thì tốt rồi, thân là tam phẩm tướng quân trong triều mà đến một cái bẫy còn con cũng chẳng tránh được, còn nói gì đến chuyện đánh trận?

Vân Lăng nghe được giọng nói này thì vui mừng khôn siết, hớn hờ nói:

- Phụ thân, mau kéo con lên.

Một chiếc dây thừng nhanh chóng được thả xuống.

Hắn đang định trèo lên thì nhớ ra nữ tử vẫn đang nằm im ở góc tối kia, nói vọng lên:

- Phụ thân, dưới này có người bị ngất, con không biết là ai. ...

Lời nói của hắn còn chưa dứt, tiếng rít gió đã vang lên, một thân ảnh mạnh mẽ phi người xuống, “bịch” một tiếng tiếp đất, đứng ngay cạnh hắn.

Vân Tường đi đến bên cạnh nữ tử, nghiêng người nhìn mặt người đó.

- Bạch Ngọc!?

Vân Lăng nghe giọng nói kinh ngạc của phụ thân, hiểu kỳ tiến lại:

- Ai thế phụ thân?

- Là Bạch Ngọc tướng quân.

- Bạch Ngọc tướng quân!? Không phải chính là vị nữ tướng quân duy nhất của Đại Minh sao? Sao cô ta lại nằm ở đây?

- Lăng nhi, mau đỡ cô ta dậy.

- Sao lại là con?

- Ta là người đã thành thân, làm thế này không thích hợp cho lắm.

- Con cũng sắp thành phò mã rồi, bị đồn thổi thì không tốt đâu.

- ...

- ...

Đang lúc hắn và phụ thân còn chưa biết làm thế nào, nữ tử kia đã mở mắt, thều thào nói:

- Mã... Gia... muốn hành thích... hoàng thượng... Mau cứu giá...

Vân Lăng khó hiểu nhìn nữ tử trước mắt, hỏi:

- Hành thích sao lại chọn thời điểm này? Không phải càng ít người càng tốt à? Người nói phải không. ...phụ thân!???

Hai từ “phụ thân” còn chưa ra khỏi miệng, phụ thân hắn đã vô thanh vô tức biến mất, để mặc hắn với nữ tử kia.

- Đây, cô đứng dậy được không? Có cần ta đỡ không?

Lời vừa dứt, hắn lập tức câm nín, không dám nói gì nữa.

Mẹ nó, vừa rồi không phải là Bạch Ngọc tướng quân gì đó sao? Sao trong phút chốc đã biến lại thành Liễu Ảnh rồi!??

- Liễu Ảnh tham kiến chủ nhân.

Hắn có chút ngây ngốc nhìn nữ tử đang quỳ gối trước mặt, im lặng hồi lâu, không nói được gì.

- Chủ nhân yên tâm. Đại chuyện này qua đi, công chúa sẽ đích thân giải thích với người mọi chuyện.

Vân Lăng đột nhiên có chút nghi ngờ, những chuyện hắn trải qua từ lúc sinh ra đến bây giờ, rốt cuộc có bao nhiêu điều là thực?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ảo giác do Liễu Ảnh tạo ra quả thực rất giống thật, ngay đến của phụ thân hắn cũng bị lừa. Cũng may hắn không phải là kẻ thù của Liễu Ảnh, nếu không. ...

- Chủ nhân, công chúa nhờ thuộc hạ chuyển lời rằng ngôi vị quán quân đã chắc chắn nằm trong tay chủ nhân, cho nên, người không cần hao tâm tổn sức nữa.

- Nhanh như vậy nàng ấy đã tính toán xong cả rồi!?

Liêu Ảnh không trả lời câu hỏi của hắn, tiếp tục bẩm báo:

- Công chúa nói rằng lát nữa hoàng thượng sẽ cho phép chủ nhân đưa ra một yêu cầu với người, hy vọng chủ nhân sẽ suy nghĩ cho thật kỹ trước khi nói ra.

- Yêu cầu!? Nhưng ta có biết nên yêu cầu cái gì đâu? Nàng ấy có nói gì nữa không? À đúng rồi, người đứng lên đi, cứ quỳ mãi ở đấy làm gì? Còn nữa, không cần lúc nào cũng công chúa nói này công chúa chuyển lời nọ đâu, vào thẳng vấn đề đi.

- Công chúa nói hoàng thượng nhất định sẽ ban thưởng cho chủ nhân vàng bạc kim lượng. Chủ nhân có thể giữ lại, cũng có thể đem nó quyên góp cho bách tính ở vùng lũ lụt, một là để làm phúc cho dân chúng, hai là để củng cố chức quan của ngài. Quyết định thế nào là tùy thuộc ở người.

Sự thật đã chứng minh tất cả những điều Đinh Mẫn dự liệu đều đúng!

Mã Gia vì có ý định hành thích mà bị tru di tam tộc, Mã Thượng Thư cũng không tránh khỏi liên lụy. Vân Lăng đường đường chính chính trở thành người sẵn được nhiều thứ nhất, được ban thưởng trăm lượng hoàng kim. Hoàng thượng cũng cho phép hắn được ra một yêu cầu.

Vân Lăng nói lại y nguyên những gì Liêu Ảnh nói với hắn, quả nhiên được văn võ bá quan trong triều hết lời khen ngợi, cả Đình Hoàng cũng vậy.

Ngày đi săn kết thúc, hắn được giao trách nhiệm hộ tống nhị công chúa về phủ an toàn.

.....

Vân Lăng tay cầm chén trà nhìn đàn ca kỹ đang biểu diễn trong sảnh, thoải mái dựa lưng ra sau ghế thưởng thức.

Quả nhiên là ca kỹ của Hoàng thất, so với đàn ca kỹ đường phố thì hơn không biết bao nhiêu lần.

Không biết bao lâu trôi qua, ca múa mới kết thúc. Đinh Mẫn hạ lệnh cho mọi người đi ra ngoài, kể cả tỳ nữ thân cận của nàng, chỉ để lại Liêu Ảnh bên người.

- Chàng không có gì cần hỏi thiếp sao?

Vân Lăng nghe nàng hỏi như thế, ngượng ngừng cười, nói:

- Chuyện qua rồi thì cứ để nó qua thôi. Dù sao đối với ta đó cũng chẳng phải điều gì bất lợi, đâu nhất thiết phải hỏi bằng được? Nếu nàng muốn nàng sẽ tự nói với ta thôi mà, không phải sao?

- Chuyện cần làm bây giờ làm cùng cố địa vị cho chàng và thuyết phục quan viên ủng hộ tiểu Hàn. Đợi khi nào chàng ngồi vững vị trí tướng quân, thế lực trong triều của tiểu Hàn lớn hơn so với Thái Tử, chúng ta mới có thể ra mặt chống đối Thái Tử. Thời gian sắp tới, bè phái bên phía Thái Tử nhất định sẽ gây khó dễ cho chàng, nhưng thiếp hy vọng chàng có thể nhẫn nhịn một chút, chờ đợi thời cơ đảo ngược tình thế. Chàng yên tâm, mọi chuyện sẽ do thiếp lo liệu, chàng không cần lo lắng gì cả.

- Nàng định thuyết phục quan viên trong triều kiểu gì? Nếu ta không nhầm, đa phần nhất, nhị, tam phẩm quan viên đều là người của Thái Tử cả.

- Thế lực của Thái Tử lớn mạnh thế nào, thiếp biết rõ. Việc thuyết phục các đại thần đó ủng hộ tiểu Hàn là điều không thể. Cho nên, chúng ta chỉ có thể thuyết phục những vị quan phẩm cấp thấp hơn, để cho bọn họ một lòng một dạ phò trợ tiểu Hàn rồi nghĩ cách củng cố địa vị cho bọn họ sau.

- Nhưng như vậy chắc sẽ tốn nhiều thời gian?

- Dục tốc bất đạt*. Muốn lật ngược thế cờ này, cũng chỉ có cách như vậy mà thôi.

*dục tốc bất đạt: vội vàng thì khó mà thành công

- Nàng định để tiểu Hàn đích thân ra mặt thuyết phục bọn họ sao? Như vậy có lộ liễu quá không?

- Không, mục tiêu đầu tiên của thiếp là quan võ, không phải quan văn.

- Quan võ!?

- Phải. Chàng và phụ thân chàng đều là tướng quân quyền cao chức trọng trong triều, việc thu phục tướng lĩnh chắc sẽ dễ dàng hơn nhiều so với việc thu phục quan văn.

- Phụ thân ta mấy năm nay đều ở ngoài chiến trường, đối với các tướng quân khác trong triều cũng không mấy thân thiết, e là...

- Thế nên thiếp mới cần chàng ra mặt.

- Ta?!?!

- Vân tướng quân vốn đã nắm giữ một nửa binh quyền của Đại Minh, chỉ cần chàng có thể nắm nốt nửa phần còn lại, sau này, tính mạng, địa vị của tiểu Hàn, thiếp và cả Vân phủ đều có thể được đảm bảo!

- Vậy phải làm thế nào?

- Chàng hiện tại tuy là tướng quân nhưng chưa được giao cho phụ trách một trung đội nào cả, phần là vì chưa ra chiến trận, phần là vì chỗ binh lực còn lại đang nằm trong tay hai vị tướng quân là Trương tướng quân và Hoắc tướng quân.

- Chưa nghe danh bao giờ.

- Quan võ trong triều chỉ có Văn tướng quân là danh tiếng lẫy lừng nhất, chàng không biết ầu cũng là điều dễ hiểu. Trương tướng quân là người bên phe Thái Tử, hơn nữa còn là Ma Đạo Sĩ cấp bốn, tuyệt không dễ đối phó. Còn Hoắc tướng quân tuy quyền hành không bằng nhưng lại ở phe trung gian. Thiếp nghĩ chúng ta nên bắt đầu từ ông ta.

- Nàng cần ta làm gì thì cứ nói.

- Muốn thuyết phục được Hoắc tướng quân e không phải chuyện một sớm một chiều mà xong được. Y hiện tại đang đóng quân ở vùng biên giới phía Bắc. Cho nên trước hết, thiếp và chàng phải tìm được cách đến đó trước đã.

- Ta đưa nàng đi.

Đinh Mẫn lắc đầu, cười nói:

- Vấn đề không phải ở khoảng cách.

- Thế thì là gì?

- Thái Tử vẫn luôn muốn có được sự ủng hộ của Hoắc tướng quân, sao có thể để chúng ta dễ dàng đến đó thuyết phục ông ta chứ?

Vân Lăng cố gắng suy nghĩ, nhưng rất nhanh đã bỏ cuộc, hỏi:

- Nàng có cách gì không?

- Cách thì có, nhưng bây giờ chưa phải lúc.

- Công chúa, đầu óc của ta không thông thái được như nàng, nàng đừng nói chuyện kiểu úp úp mở mở như thế được không? Có gì nàng cứ nói thẳng ra đi.

- Tri phủ nơi Hoắc tướng quân đang đóng quân có liên hệ mật thiết với ba quan viên gồm hai tứ phẩm và một tam phẩm trong triều đình. Nếu thiếp đoán không sai, bọn họ có khả năng đang nhân cơ hội mở quốc khố cứu nạn cho bá tánh ở vùng đó mà tư lợi riêng, giấu diếm của công. Chỉ cần chàng tìm được bằng chứng ba quan viên kia có ý đồ bất chính, hoàng thượng tự khắc sẽ giao việc này cho chàng xử lý. Đến lúc đó, thiếp và chàng mới có thể hiện ngang đến nơi đó thương lượng với Hoắc tướng quân. Ba quan viên kia cũng là một trong những trụ cột trong bè cánh của Thái Tử, nếu có thể thuận lợi khiến ba người đó giao trả mũ ô sa thì chính là nhất tiễn song điêu.

Vân Lăng nghe nàng nói lưu loát một mạch kế hoạch từ đầu đến cuối, đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi.

Đây thực sự là một nữ tử sao? Liệu việc như thần, kế hoạch không một chút sai sót, hơn nữa còn có thể lấy một sự việc không liên quan gì làm bàn đạp cho chính sự.

Nhưng nếu nàng thông minh như vậy, có sao bây giờ lại mới hành động? Chẳng lẽ là vì Vân phủ sắp trở thành hậu thuẫn cho nàng?

Phụ thân nói nhị công chúa có thể quản được hần, quả nhiên không sai!

Nếu nữ tử trước mặt thực sự có ý định quản hần thì dù cho hần có chạy lên đằng trời cũng khó mà thoát được thiên la địa võng của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Nhìn thấu thời không!?

- Nàng cần ta làm gì?

- Bọn họ hiện tại vẫn đang ám binh bất động nên tạm thời chàng chưa cần làm gì cả. Đợi khi nào đến thời điểm thích hợp, thiếp sẽ nói với chàng sau.

Vân Lăng âm âm ừ ừ, đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi nàng:

- Nàng biết Phi Nguyệt đang ở đâu không?
- Thiếp nghe nói tỷ ấy đang ở ranh giới giữa đại lục phía Bắc và đại lục phía Đông, nhưng vị trí cụ thể thì thiếp không biết.
- Vậy có cách nào để liên lạc với nàng ấy không?
- Bạch Thiên Tông với Hợp Hoan phái đang xảy ra chiến sự ở vùng đó, e rằng đến con muỗi cũng không lọt vào được, nói gì đến chuyện truyền tin?
- Nàng thông minh như vậy, chẳng nhẽ lại không nghĩ ra được cách gì?
- Thiếp đầu sao cũng chỉ là một phạm nhân, khả năng có hạn, lần này chỉ e là không giúp gì được chàng rồi.
- Không sao, đợi tu vi ta có tiến triển, ta tự đi tìm nàng ấy là được.
- Thời gian không còn sớm nữa, chàng cũng quay về phủ nghỉ ngơi đi. Trong khoảng thời gian từ giờ đến ngày đại hi, chàng cố gắng đừng gây ra chuyện phong hoa ghẹo nguyệt gì nữa là được.
- Yên tâm, ta không phải dạng người đấy.
- Chàng là người thế nào, cả thiếp và chàng đều rõ. Thiếp chỉ hy vọng chàng đừng gây ra chuyện gì quá ồn ào, tránh để người khác nắm được điểm yếu thì không hay.
- Được rồi, cũng chỉ có mấy tuần nữa, ta nhìn được mà.

.....

Thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng mấy chốc ngày đại hi cũng đến.

Phủ tướng quân năm nay có hai sự kiện trọng đại, một là Vân tướng quân khai hoàn trở về, hai là Vân công tử thành hôn với nhị công chúa Đinh Mẫn.

Phủ tướng quân từ mấy ngày nay được trang trí hết sức cẩn thận, đầu đầu cũng thấy một màu đỏ rực chói. Từ cửa phủ, tường rào xung quanh cho đến đại điện, không chỗ nào là không dán chữ Hi. Đám hạ nhân mấy ngày nay người nào người nấy bận túi bụi, hết chạy chỗ này lại chạy chỗ khác, chỉ sợ có điều gì không hài lòng Vân phu nhân.

Ngày đại hi đến, phủ tướng quân ngoài bị bao vây bởi nhân dân hiếu kì, trong thì chật kín văn võ bá quan trong triều đến chia vui, tạo nên khung cảnh náo nhiệt hiếm thấy suốt mấy chục năm nay.

Vân Lăng mới từ sáng sớm đã bị dựng dậy, thay y phục rồi đứng tiếp đón các vị quan trong triều. Tần nương còn chưa xuất hiện, hẳn đã đứng đến mức mỏi nhừ chân trước cửa, miễn cưỡng cười tươi.

Lúc nhìn thấy Đinh Mẫn từ trên kiệu bước xuống, mặt mờ thấy dung nhan diễm lệ của nàng sau tấm khăn lụa đỏ, hẳn có chút ngỡ ngàng, ngây ngốc đứng đó. Mãi đến lúc bà mai lên tiếng gọi, hẳn mới hoàn hồn, cầm dải lụa, cùng nàng bước vào.

Đại hôn hôm đó còn có thêm sự xuất hiện của Đinh Hoàng cùng Bảo Phi, thành ra không khí long trọng, trang nghiêm hơn vài phần.

Ngoại trừ khoảng thời gian có sự xuất hiện của hoàng thất, phần thời gian còn lại mọi người khá vui vẻ. Đám công tử kinh thành đợt trước hay tụ tập cùng hẳn cũng đến, người một câu ta một câu, khen hẳn tốt số, chẳng làm gì cũng ngồi lên được vị trí phò mã, hưởng vinh hoa phú quý cả đời. Vân Lăng chẳng thêm so đo, dù sao cũng là khách mời, lại mang theo nhiều lễ vật trân quý đến, hẳn đương nhiên không nhỏ nhen đến mức bắt bẻ người ta.

Văn võ bá quan trong triều đến, người thì lấy lòng phụ thân hẳn, người thì thăm dò tình hình. Ngoài mặt ai nấy đều vui vẻ chúc mừng nhưng trong lòng bọn họ nghĩ gì thì ai biết được?

Vân Lăng cạ chen với hết người này với người khác, xong lại bị đám công tử kinh thành kéo lại, lấy lý do là uống mừng đêm cuối cùng hẳn độc thân.

Từ lượng của hẳn vốn không tốt, uống chưa được một bình rượu mặt đã đỏ bừng, mọi thứ bắt đầu nhìn không rõ. Cũng may mẫu thân hẳn kịp thời phát hiện, khéo léo sai hạ nhân kéo hẳn lại, lấy lý do giờ lành đã đến, diu hẳn vào tân phòng.

Ấy vậy mà trên đường đi vào tân phòng, hẳn còn bị thêm năm người nữa bắt gặp, cũng chẳng rõ là ai, mỗi người chuốc thêm một ly. Đến lúc tới được tân phòng, thần trí đã mơ màng, khó khăn lắm mới lão đạo bước được vào.

Hạ nhân lập tức đóng cửa hộ hẳn, lui ra ngoài.

Vân Lăng mơ hồ nhìn thấy một bóng người ngồi bên giường, đi đến, định vén khăn lên rồi cùng nàng uống giao bôi nhưng lại nhận ra bản thân không còn chút sức lực nào cả, mệt mỏi ngã lăn ra giường.

Thần trí dần mất tỉnh táo, sau đó mơ hồ nghe được câu nói của người nào đó:

- Xin lỗi.

Có điều, hấn cũng chẳng rõ đây là thực hay mơ nữa, chán nản chìm sâu vào giấc ngủ.

.....

Lúc hấn tỉnh dậy đã là sáng hôm sau.

Vân Lăng theo thói quen đưa tay lên day day trán, cố gắng nhớ lại những gì xảy ra trong tối hôm qua, nhòm người dậy dựa vào thành giường, dụi mắt cố nhìn rõ mọi thứ xung quanh.

- Chàng tỉnh rồi đấy à?

Ngẩng đầu nhìn nữ tử xinh đẹp nay đã là thê tử của hấn, Vân Lăng có chút thắc mắc, hỏi nàng:

- Đêm qua... giữa chúng ta chưa xảy ra chuyện gì, đúng không?

- Chàng nói xem?

- Nhìn biểu hiện của nàng, chắc chắn là chưa rồi.

Bộ hỷ phục của tân lang hấn vẫn còn đang mặc trên mình, nếu thực sự có chuyện kia rồi, đó mới là lạ.

Có lẽ do đêm qua ngủ sai tư thế, cổ hấn hiện giờ vô cùng đau, đành tiếp tục ngồi trên giường, xoay xoay cổ.

- Chàng tỉnh rồi thì tắm đi, lát nữa còn phải dâng trà cho phụ mẫu nữa.

Dứt lời, nàng liền đi ra ngoài, cũng chẳng biết là để làm gì.

Mấy tiếng sau,

Vân Lăng chán nản đi dạo trên phố, tay vẫn không ngừng ôm lấy sau cổ, bóp bóp.

Nếu ngủ sai tư thế, như bình thường cũng chỉ đau có mấy phút, càng không kể đến bây giờ hấn còn là Kiểm Sư cấp bốn, thể chất đâu có giống như người thường?

Con đau sau gáy mãi không dứt khiến hấn có chút khó chịu, đành ghé tạm vào một y quán ven đường, khám đại phu.

Trước đây mỗi lần hấn bị bệnh đều nhờ Lý quán sự mời đại phu đến, còn hấn thì chưa từng vào y quán bao giờ. Hôm nay chính là lần đầu tiên.

Vân Lăng nhìn tiểu đồng đang quay lưng lại với cửa chính, mãi mê bốc thuốc, gõ gõ xuống mặt bàn gỗ:

- Ta muốn khám đại phu.

Tiểu đồng quay lại, nhìn hấn rồi ngay lập tức đặt chỗ thuốc trên tay lên một cái ghế gần đó, đi lại hỏi hấn:

- Chẳng hay công tử bị đau ở đâu?

- Cổ.

- Công tử xin chờ một lát, tiểu nhân lập tức gọi đại phu ra ngay.

Tiểu đồng này coi như cũng có chút tận tâm, chẳng đầy một phút sau đã trở ra, đưa tay mời hấn vào trong, nói:

- Công tử mời đi lối này.

Gian trong của y quán nồng đậm mùi thuốc, nói rộng không rộng, nói chật cũng không chật, chỉ đủ kê bốn chiếc giường ở bốn góc tường với đốt một chậu thuốc ở giữa.

Đại phu là một trung niên nhân chừng ngoài ngũ tuần*, thân hình tròn trịa, mặt mày đượm buồn. Lúc Vân Lăng bước vào, lão đang chẩn bệnh cho một người khác, đoạn lại nói:

- Thân thể công tử không có gì khác thường, chẳng qua là có chút căng thẳng tinh thần. Chắc hẳn gần đây công tử gặp phải chuyện gì khó giải quyết.

- Chỉ là chút chuyện vặt vãnh thôi, không có gì đáng ngại.

- Đã như vậy, lão phu liền kê cho công tử mấy thang an thần. Công tử cố gắng bình tâm tĩnh dưỡng, hai ba ngày sau sẽ tự khắc sẽ không có việc gì nữa.

- Được như vậy thì tốt quá.

*ngoài ngũ tuần: hơn 50 tuổi.

Vân Lăng ngồi xuống một chiếc giường trống, chờ một lúc sau đã thấy đại phu đi tới trước mặt, hỏi:

- Công tử sắc mặt không được tốt cho lắm, chẳng hay bị thương ở đâu?

- Ở cổ. Không biết tại sao sáng nay dậy lại bị đau, mãi vẫn chưa hết.

- Phiên công tử bỏ tay ra để lão phu xem qua.

Hắn theo lời thả tay xuống, còn đại phu thì lấy tay chạm vào vị trí sau gáy, ấn ấn vào mấy chỗ.

- Công tử gần đây có gây lộn với ai không?

- Không.

Mấy ngày này hắn không ở Vân phủ thì là ở quán doanh, lấy đâu ra thời gian đi đánh nhau với người khác?

- Có va đập vào thứ gì không?

- Không.

- Sau gáy công tử bị tổn thương ở phần thịt mềm, rõ ràng là do bị vật gì đó đập vào. Công tử đã không nhớ được, lão phu cũng không ép nữa. Công tử chịu khó đợi ở đây một lát, lão ra ngoài lấy thuốc đắp cho ngài.

- Làm phiền lão rồi.

Vân Lăng ngẩng đầu, khó hiểu nhìn nam tử vừa được đại phu chẩn bệnh lúc nãy, kì quái hỏi:

- Huynh đài nhìn ta chăm chăm như thế là có ý gì?

Nam tử kia nhìn qua khoảng hai tám, hai chín tuổi, mặc một bộ hắc y đen tuyền từ đầu đến cuối, nhìn qua đã biết không phải loại vải tầm thường. Đã thế, bên hông còn đeo ngọc bội lưu ly, ngón áp út có thêm một chiếc nhẫn được điêu khắc tinh xảo, có chút giống với không gian giới chỉ Phi Nguyệt từng cho hắn.

- Chúng ta từng gặp qua, Vân công tử không biết có nhớ tại hạ không?

Vân Lăng nhú mày, lục lọi đống ký ức lộn xộn trước kia của mình rồi lắc đầu:

- Không nhớ.

- Chuyện qua đã lâu, chắc công tử cũng không nhớ. Lần đó tại hạ gặp công tử ở Vọng Nguyệt Lâu, còn hàn huyên uống rượu thâu đêm.

Từ lâu, kỹ viện ở kinh thành này, có nơi nào hắn chưa tới? Mỗi lần tới đều gặp không ít thiếu gia, nhị đại phú ở kinh thành, sao nhớ hết được cơ chứ.

Nam tử trước mặt đã nói như vậy, hắn cũng đành thuận nước đẩy thuyền, gật gật đầu nói:

- Có chút ấn tượng.

- Tại hạ cùng công tử tuy không thân thiết nhưng dẫu sao cũng tính là có chút quen biết. Tại hạ có lời này muốn nói, không biết công tử có muốn nghe không?

- Huynh đài mời nói.

- Nghe nói Vân công tử hôm qua mới thành thân với Đại Minh nhị công chúa là Đinh Mẫn?

- Phải.

- Thứ cho tại hạ nặng lời, công tử từ nay về sau nên cẩn thận một chút.

Đang yên đang lành bảo hắn phải cẩn thận, ý là gì?

- Tiểu đệ không hiểu rõ ý của huynh đài lắm.

Nam tử kia đột nhiên thở dài, giọng nói xa xăm, tựa như hồi tưởng về quá khứ vậy, chậm rãi nói:

- Không giấu gì công tử, tại hạ cũng là người tu tiên. Đạo gần đây nghe nói Đại Minh xuất hiện một vị tuyệt thế giai nhân có khả năng nhìn thấu quá khứ, tương lai nên mới chạy đến đây tìm thử. Trải qua gần ba năm tìm tòi cuối cùng cũng có chút tin tức. Công tử đoán xem người đó là ai?

- Là ai?

- Nhị công chúa Đinh Mẫn.

- Không thể nào. Nàng ấy vốn là phạm nhân, sao có thể làm được những chuyện nghịch thiên như vậy.

- Tin tức của tại hạ tuyệt đối không sai. Chẳng hay công tử đã nghe qua về Đoan Mộc tiền bối ở Sát Vân gia chưa?

Cái tên Đoan Mộc Nhan hần có nghe qua, chính là vị chủ thần đầu tiên nắm giữ ma pháp thời không, nhìn thấu được vạn vật trên thế gian, hiện đang ở Sát Vân gia.

Nói mới nhớ, trước đây Phi Nguyệt có nói với hần nàng nhờ Vương tiền bối xem trước tương lai. Nếu tính cả Đoan Mộc tiền bối, Đinh Mẫn thì tổng là ba người. Chẳng nhẽ trên đời lại nhiều người biết được tương lai đến thế?!

- Đã từng nghe qua.

- Đoan Mộc tiền bối gần ngàn năm trước kế vị chủ thần, từ đó đến nay chỉ thu nhận đúng hai đệ tử. Nghe nói, hai người kia cũng có khả năng nhìn được tương lai giống như ngài ấy. Trong hai người đó, một người là Vương tiền bối đã quy ẩn giang hồ lâu năm, một người còn lại thì không rõ danh tính. Nếu tại hạ đoán không sai, có lẽ nhị công chúa chính là người thứ hai đó.

Vân Lăng nghe lời của nam tử trước mặt, bán tín bán nghi không biết nên tin hay không.

- Công tử có thể không tin những gì tại hạ nói, nhưng những điều tại hạ nói đều là sự thật. Thực ra mục đích của tại hạ rất đơn giản. Tại hạ nói cho công tử những điều này là để công tử đề phòng thật kỹ trong tương lai. Nếu đến tại hạ còn biết được thông tin này, chẳng mấy chốc nữa chắc cả kinh thành, đại lục này đều sẽ biết, đến lúc đó e rằng sẽ có một cuộc chiến xảy ra để tranh giành, hòng lấy được sự giúp đỡ từ thế tử của công tử. Đổi lại, tại hạ hy vọng công tử có thể sắp xếp để tại hạ gặp mặt thiếu phu nhân một lần, thỉnh giáo một vài điều.

Hần im lặng nghe nam tử nói, không trả lời.

- Công tử nghi ngờ tại hạ cũng đúng. Những lời này, quả thực rất khó tin. Nhưng lát nữa chỉ cần công tử đem chuyện này nói thẳng với thiếu phu nhân, sự thật đương nhiên sẽ được phơi bày. Tại hạ có mấy câu muốn nhờ công tử chuyển đến thiếu phu nhân, thỉnh công tử giúp đỡ.

- Mời nói.

- Thêm một kẻ địch, đôi bên đều bất lợi. Kết bè kết đảng, tội tru di tam tộc.

- Ý là gì?

- Công tử đem những lời này nói với thiếu phu nhân, thiếu phu nhân đương nhiên sẽ hiểu ý tại hạ muốn nói gì. Nếu công tử muốn tìm tại hạ, ba ngày nữa có thể đến quán trọ gần Vọng Nguyệt lâu.

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Theo đuổi tân nương (1)

Vân Lăng sau khi được đại phu đắp thuốc, thấy con đau đã phần nào dịu bớt liền lập tức chạy về Vân phủ, không chút ái ngại kéo tay Đinh Mẫn đang sai bảo đám nô tì làm gì đó ở vườn hoa vào phòng, hỏi thẳng:

- Nàng thấy được tương lai, quá khứ?

Đinh Mẫn nghe hần hỏi xong, bình tĩnh đi đến bàn trà, rót một chén trà, vừa đưa hần vừa nói:

- Mới sáng ra chàng đã đi ra ngoài, thiếp còn chưa hỏi chàng đi đâu?

- Nàng trả lời ta trước đi đã.

- Trước khi thiếp trả lời, chàng thử kể xem chàng nghe câu chuyện bịa đặt đó ở đâu?

- Bịa đặt? Tức là nàng không có khả năng kia!?

- Chàng kể tiếp nghe, sáng nay chàng đi đâu, làm những gì?

Thấy Đinh Mẫn không có ý định trả lời, hắn cũng chẳng còn cách nào khác, một hơi uống cạn chén trà trên tay, trả lại chén không cho nàng, bắt đầu kể:

- Sáng nay ra ngoài, đang đi thì thấy đau cổ nên vào tạm một y quán nào đó nhờ đại phu khám, ai ngờ gặp được một nam tử khác cũng tới khám ở đó. Y nói nàng thấy được tương lai, quá khứ, có khả năng là đệ tử của Đoan Mộc tiến bối. Y còn bảo ta sau này phải cẩn thận, rồi nhờ ta an bài cho y gặp nàng một lần để thỉnh giáo một số việc. Trước khi rời đi còn nhờ ta chuyển lời cho nàng, bảo là thêm một kẻ địch, đôi bên đều bất lợi, rồi cái gì mà kết bè kết đảng, chu đi tam tộc.

Chén trà trên tay Đinh Mẫn rơi xuống. Hắn nhanh tay đưa tay đỡ hắn, ngạc nhiên nhìn nàng:

- Sao thế?

Từ lúc hắn gặp nàng đến nay, nàng lúc nào cũng mang một vẻ mặt duy nhất, tựa cười mà không phải cười, trông vô cùng ảm áp. Vậy mà giờ đây, trên gương mặt tương chừng ngàn năm không đổi sắc kia lại thoáng hiện nét lo sợ, tuy vậy giọng nói vẫn bình tĩnh hỏi hắn:

- Nam tử kia...về ngoài trông thế nào?

- Không có gì nổi bật, khoảng hai tám hai chín, mặc hắc y, bên hông đeo ngọc bội, áp út đeo nhẫn, rất giống với công tử thế gia.

- Hoa văn trên y phục y có gì đặc biệt không?

Vân Lăng cố nhớ lại, nhưng những gì hiện ra chỉ là một màu áo đen tuyền, bất lực nhìn nàng:

- Không nhớ.

- Y có nói y ở đâu không?

Đang định trả lời nàng, hắn đột nhiên khựng lại, nghi hoặc hỏi:

- Nàng định gặp hắn? Làm gì?

- Chàng mau nói cho tiếp biết, y hiện tại đang ở đâu?

- Không phải nàng nói nàng không có khả năng kia sao? Vậy thì có gì lại hốt hoảng như vậy?

- Y biết tiếp định tạo dựng thế lực trong triều cho Đinh Hàn, tuyệt không phải người đơn giản. Huống hồ, y có ý định ép buộc tiếp phải gặp y. Vậy nên người này, tiếp nhất định phải gặp.

- Ta đi cùng nàng.

- Chàng không cần đi cùng tiếp. Tiếp có Liêu Ảnh đi cùng, không sao đâu.

Vân Lăng cúi người, đưa mặt hắn gần vào mặt nàng, bất lực nói:

- Nhị công chúa, ta nhắc nhở nàng một chút, bây giờ nàng là Vân thiếu phu nhân, không còn là thiếu nữ nữa rồi, một mình đi gặp nam tử, còn ra thể thống gì?

Đinh Mẫn đang định nói gì đó, hắn liền lập tức chen vào:

- Nàng có nói gì cũng vô ích. Ba ngày nữa, một là đi theo ta, hai là không đi nữa, thế thôi.

Đinh Mẫn dường như đã thỏa hiệp với hắn, gật gật đầu, một lúc lâu sau lại nói:

- Mẫu thân nói gần đây chàng ngoan ngoãn chịu ở nhà, lại có tinh thần học tập nên người nhờ tiếp tìm nhạc sư ở hoàng thất về dạy cho chàng. Mẫu thân còn nói trước kia chàng vẫn không tốt, chữ nghĩa học hành cũng không đến nơi đến chốn, chữ hiểu chữ không nên bảo tiếp dạy lại cho chàng...

Vân Lăng vừa nghe đến hai từ “mẫu thân” ở đầu câu nói, lập tức đem những lời nàng vừa nói bỏ ngoài tai. Hắn chỉ chú ý đến bờ môi vẫn đang tiếp tục chuyển động của nàng.

Hắn tiện tay đặt chén trà đang cầm lên cái ghế ở phía sau, sau đó một tay vòng qua eo nàng, một tay nâng cằm nàng lên, đặt môi mình áp sát vào môi nàng.

Kỹ năng hôn này của hắn được tôi luyện từ hồi mười bốn tuổi, đến nay vừa tròn sáu năm, sớm đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh!

Một mặt hắn cật lực mút lấy môi nàng, một mặt lại hơi dùng sức khiến nàng lùi về phía sau, áp chặt nàng vào tường.

- Ư...ừm...khoan đã...

Tiếng nói áp úng của nàng dứt đoạn vang lên, nhưng hấn nào có để ý? Thậm chí, hấn còn nhân cơ hội nàng mở miệng lên tiếng mà tiến vào, nhiệt tình cùng đầu lưỡi nàng triển miên không dứt.

Đang mãi mê thưởng thức hương vị ngọt ngào ở môi nàng, phía ngoài cửa đột nhiên truyền lại tiếng gọi của Liêu Ảnh:

- Công chúa.

Đinh Mẫn nghiêng đầu, cố ý né tránh hấn, bình tĩnh lên tiếng:

- Có chuyện gì?

Vân Lăng thấy nàng quay đầu, đưa má về phía hấn, lập tức hôn lên má nàng, rồi lại tiếp tục dịch về phía môi nàng.

- Ngũ vương gia nhờ người đưa tin đến, nói người của Thái Tử đột nhiên xông đến lục soát phủ, hiện vẫn đang ở đó. Vương gia muốn hỏi ý kiến của công chúa, xem nên làm thế nào.

Nghe đến đoạn tiểu thê đệ gặp nguy, hấn cũng biết ý, thôi không làm loạn nữa.

Đinh Mẫn không hề suy nghĩ, lập tức nói:

- Lập tức đến đó.

- Ta đi với nàng.

.....

Vân Lăng hết nhìn đám người đang đập phá đồ trong phủ của tiểu thê đệ lại nhìn người được gọi là Sa tướng quân đang “hiên ngang” đứng ở giữa sảnh đại điện, lớn tiếng hô “tiếp tục soát”.

Thê tử của hấn ngược lại vẫn bình tĩnh đi đến, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Sa tướng quân tự ý điều động binh lính đến lục soát phủ vương gia, không sợ phụ hoàng ta trách tội hay sao?

- Công chúa quá lời, tiểu nhân làm sao có lá gan này được? Thái Tử gần đây đột nhiên lâm bệnh, mời đến bao nhiêu thái y cũng không chẩn ra là bệnh gì. Hoàng Hậu quần bách quá nên mới thỉnh Hoàng Thượng cho mời pháp sư. Mà pháp sư kia lại khẳng định Thái Tử bị tà thuật làm ảnh hưởng. Tà thuật muốn thi triển thì phải có tà vật. Pháp sư ngài tính ra, tà vật chính là ở phủ Ngũ vương gia. Thuộc hạ cũng chỉ là phụng mệnh Hoàng thượng đến đây thôi.

Đoạn đối thoại đằng sau giữa hai người, hấn đến một câu cũng không nghe lọt tai, chỉ chăm chăm nhìn lên chiếc bình năm ngàn năm tuổi nằm ở tít trên cao.

Vân Lăng bước đến, ngưỡng phát giác với chiều cao nổi bật của hấn cũng chỉ có cách kiễng chân lên mới với được.

Nghĩ là làm, hai chân liền kiễng lên, hai tay cũng vươn hết cỡ, cố gắng lấy được chiếc bình kia. Ai ngờ, tay hấn lại chạm vào một vật gì có bên cạnh chiếc bình. Tay hấn miễn cưỡng lắm mới chạm được vào đáy cái bình, kể ra nó cũng đặt cao đến hơn hai mét rưỡi, cũng không hiểu bình thường quét bụi cho nó kiểu gì. Hấn thấy tò mò nên mới nắm lấy vật kia xuống xem.

Vật kia thì ra lại là một tượng gỗ hình người, bên trên còn gắn theo một mảnh giấy nhỏ, đề mấy chữ cổ quái.

Hấn tuy không thông minh nhưng cũng mập mờ đoán ra đây chắc hẳn là vật mà Sa tướng quân kia đang tìm, vô thanh vô tức nhanh chóng giấu nó vào không gian giới chỉ, tiếp tục với lấy cái bình cổ trên cao. Để trên cao thì không sao, lấy xuống rồi mới thấy rõ nó là đồ giả.

Vân Lăng chán nản đặt chiếc bình vào chỗ cũ, đi tới bên cạnh Đinh Mẫn đang đứng cạnh Đinh Hàn, vỗ vỗ vai tiểu thê đệ, cười nói:

- Hôm qua có người mang tặng rượu ngon, uống một mình thì không ổn lắm, tối nay đệ rảnh thì sang Vân phủ uống cùng ta.

Đang lúc nước sôi lửa bỏng thế này hấn lại mời đi uống rượu, chẳng trách tiểu thê đệ không vui, nhử mày nhìn hấn:

- Tối nay e rằng bốn vương phái ở lại sắp xếp lại vương phủ, không tiện lắm.

- Để cho hạ nhân làm là được rồi. Cứ quyết vậy đi.

Vân Lăng ép được tiểu thê đệ đến Vân phủ xong, cúi đầu ghé sát tai Đinh Mẫn, nói nhỏ:

- Tìm được rồi, đừng lo nữa. Mau về thôi, nhờ ta bị phát hiện thì không ổn đâu.

.....

Vân phủ,

Vân Lăng thoải mái thả người ngồi xuống giường, đá đá con tiểu Bạch đang nằm ngủ dưới đất, không khách khí đuổi nó:

- Lượn đi.

Đinh Mẫn từ đầu đến cuối đi theo hấn, đến tận bây giờ mới lên tiếng:

- Chàng nói đã tìm được vật kia, có thật không thế?

Vân Lăng được nước làm tới, vỗ vỗ tay lên đùi hấn, cười nói:

- Ngồi lên đây.

Đinh Mẫn vẫn đứng tại chỗ, không nói gì.

- Ngại gì nữa? Ta với nàng cũng thành phu thê rồi còn gì?

Hấn vừa nói vừa kéo tay nàng, kéo nàng ngồi xuống lòng hấn.

- Nàng không nặng lắm nhỉ?

Thầm ước lượng cân nặng của nàng trong đầu, lại đem so sánh với Phi Nguyệt lúc trước, cuối cùng hấn mới rút ra kết luận, Đinh Mẫn nhẹ hơn Phi Nguyệt nhiều!

- Bây giờ chàng nói được rồi chứ?

Vân Lăng nhìn mỹ nhân ngồi trong lòng, hai tay ôm lấy eo nàng, thuận tay lấy ra tượng gỗ nhặt được ở vương phủ, đưa cho nàng.

Đinh Mẫn xoay đi xoay lại tượng gỗ mấy lần, sau đó lại nhìn dòng chữ được đề trên tượng gỗ, thờ dài nói:

- Cũng may là chàng tìm được, nếu không để Sa tướng quân kia tìm thấy, tiểu Hàn lần này nhất định lành ít dữ nhiều rồi.

Đinh Mẫn bận rộn xem xét tượng gỗ, còn hấn thì bận rộn soi xét cơ thể nàng.

Hai tay mặc dù chỉ đặt ở vùng eo nàng nhưng cũng máy động liên tục, hết sờ chỗ này lại chạm chỗ kia, đánh giá độ đàn hồi...

Nói đi cũng phải nói lại, đạo này hấn đã không bén mảng đến kỹ viện, tính ra cũng đã tròn một tháng hấn không động đến nữ sắc rồi. Hiện tại lại có mỹ nhân ngồi trong lòng, tâm tình sớm đã trở nên nhộn nhạo, làm sao có thể kiềm chế được?

- Mẫn nhi, hôm qua ta đã tha cho nàng, vậy bây giờ...

Hấn không ngờ được, thê tử của hấn nghe hấn nói xong câu này không những không đỏ mặt mà còn điềm tĩnh nhìn thẳng vào mắt hấn, không nhanh không chậm hỏi:

- Chàng đối với nữ nhân nào cũng như thế sao?

- Há?

- Thiếp biết chàng nghe được những lời thiếp vừa nói.

- Ta không hiểu ý nàng.

- Chàng có thể cùng bất cứ nữ nhân nào chàng gặp làm chuyện phu thê, không phải sao?

- Nàng nói thế cũng không đúng. Thực ra bọn họ đều tình nguyện hết mà.

Đinh Mẫn bỗng dưng không nói gì nữa. Vân Lăng thấy lạ, cật lực suy xét lại những lời hấn và nàng vừa nói.

Chẳng lẽ, ý nàng là...nàng không nguyện ý?

Vân Lăng híp mắt nhìn nàng. Mà nàng, vẫn giữ nét mặt ngàn năm không đổi như thường ngày nhìn hấn.

- Nương tử, có phải nàng chê ta không đủ nam tính không?

- Tình cảm giữa hai người đâu phải xuất phát từ ngoại hình.

Vân Lăng chán nản buông tay khỏi eo nàng, thả lưng “ầm” một tiếng đổ xuống giường ở đằng sau, cảm khái nói:

- Nói chuyện với nàng mệt quá. Có gì nàng cứ nói thẳng ra đi, mất công dẫn dắt để ta tự nghĩ ra làm gì?
- Nếu thiếp tự nói ra, không phải chàng sẽ mất mặt sao?
- Ở đây có mỗi hai chúng ta, có ai khác đâu?

Đinh Mẫn đứng dậy, nhìn hấn rồi nói:

- Hy vọng chàng có thể thông cảm cho thiếp.

Vân Lăng bật dậy, cười:

- Kể ra trước đây ta cũng chưa chính thức theo đuổi ai, bây giờ coi như trải nghiệm một lần vậy. Nàng yên tâm, đợi một thời gian nữa, ta nhất định khiến nàng tự nguyện lao vào vòng tay của ta.

.....

Sáng sớm hôm sau,

Vân Lăng nhân lúc phụ thân còn chưa đến quán doanh, chạy đến thư phòng của ông, hỏi:

- Phụ thân, ngày xưa người theo đuổi mẫu thân kiểu gì thế?
- Thành thân rồi, ít lằng nhằng bên ngoài đi, để lời ra tiếng vào thì không hay đâu.
- Người trả lời con đi đã.
- Đề ý tiểu thư nhà ai rồi?
- Trong kinh thành ạ.
- Ngày mai lập tức đến nhậm chức, theo ta đến quán doanh.
- Ồ?

Đang ngắt người, giọng nói quen thuộc của mẫu thân đã vang lên:

- Nó mới thành thân chưa được bao lâu huynh đã bắt nó đi cùng huynh, vậy muội bao giờ mới có cháu bé?
- Thành thân rồi mà vẫn định theo đuổi con nhà người ta, muội còn bao che cho nó!?
- Nam tử hán đại trượng phu tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường.

Hấn thấy tình hình không khả quan lắm, lập tức kéo mẫu thân ra chiếc bàn đá ngoài trời, đứng đằng sau bóp vai cho bà, tiếp tục hỏi:

- Ngày xưa phụ thân theo đuổi người kiểu gì thế?
- Cái tên đầu đất đấy chẳng nghĩ ra gì hay, cả ngày chỉ biết đứng ở cổng phủ chờ người ta.
- Ngày nào cũng đứng?
- Ủ. Mưa cũng đứng.

Không ổn, ngày nào hấn cũng ngủ cùng phòng với Đinh Mẫn, dù là nàng nằm giường, hấn nằm đất nhưng đầu sao cũng là chung phòng, còn chờ với đợi gì nữa?

- Thế phụ thân có tặng gì người không?
- Từ lúc quen nhau đến bây giờ, dịp gì phụ thân con cũng tặng ta trâm cài đầu.
- Mẫu thân, khổ cho người quá!

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 19: Theo đuổi tân nương (2)

Không thu hoạch được gì từ chỗ mẫu thân, Vân Lăng lại lượn lờ khắp phố xá, lê lét hết từ quán ăn này sang quán ăn khác, không hề có ý định bước vào tửu lâu hay kỹ viện.

Đang ngồi gọi mấy món ăn vặt ở một quán trọ nổi tiếng thì hán nghe được hai trung niên nhân ngồi nói chuyện với nhau về chuyện ở nhà của hai lão, bèn vênh tai lên nghe ngóng.

Lão mập: “Dạo này lão bà của ta không biết tại sao lại nhìn trúng mấy cây trâm của Kim bà ở đầu phố, báo hại ta gần tháng nay không được uống rượu ngon.”

Lão gầy: “Nữ nhân mà, chiều chuộng một chút có sao đâu?”

Lão béo: “Đây là do đệ không ở trong hoàn cảnh của ta đấy thôi. Giá như lão bà của ta cũng ngoan ngoãn như lão bà của đệ thì tốt biết mấy.”

Lão gầy: “Ai chả có sở thích riêng cơ chứ? Lão bà của huynh thích trâm cài, còn lão bà của ta thích may vá, nói cho cùng cũng là sở thích cá nhân thôi mà?”

Lão béo: “Làm gì có nữ nhân nào không thích trâm cài? Đệ làm thế nào để lão bà của đệ an phận thế, mau mau chia sẻ với nhân huynh.”

Càng nói đến đoạn sau, tiếng hai lão càng nhỏ lại. Hai lão ngồi ở góc, bàn ở Vân Lăng ở ngay cạnh mà hán còn phải chú tâm lắng mới nghe được những lời phía sau của hai lão.

Lão gầy: “Thật ra cũng chẳng có bí quyết gì cả. Nữ nhân muốn xinh đẹp, chẳng qua cũng là để cho chúng ta ngắm, không phải sao? Nhà đệ không khá giả được như huynh, đệ cũng biết lão bà lấy đệ là thiệt thòi nên tận lực bù đắp cho bà ấy, quan tâm bà ấy từ những điều nhỏ nhặt trong cuộc sống.”

Lão béo: “Thử nói mấy cái xem nào?”

Lão gầy: “Lúc bà ấy đi bán hàng, thấy trời lạnh đệ sẽ mang áo đến cho bà ấy, lúc tắm xong thì lau tóc hộ bà ấy, thỉnh thoảng thì vẽ lông mày, giúp bà ấy tẩy son phấn trên mặt, thấy bà ấy mang vác nặng thì ra mang hộ... Nói chung là những điều đệ có thể làm, đệ đều làm hết.”

Lão béo: “Nam tử hán đại trượng phu ai lại làm mấy việc con con ấy?”

Lão gầy: “Đệ thấy thực ra những chuyện này cũng bình thường. Bà ấy đã nguyện cả đời chỉ có một mình đệ, chẳng nhẽ chút chuyện con con ấy đệ còn không làm được nữa à?”

Lão béo đổi chủ đề, lão gầy cũng không nói gì nữa.

Vân Lăng dùng đại não suy nghĩ mất một lúc lâu mà chẳng ra được gì, vút cho tiểu nhị một nén bạc rồi lại đi dạo phố.

- Những điều có thể làm thì làm hết... cũng có lý.

Vân Lăng lang thang một lúc, chẳng biết tự bao giờ đã lạc vào Lạc phường, nơi buôn bán vải vóc, đồ trang sức, trang điểm hàng đầu kinh thành.

Đầu hán vẫn còn lẩn quẩn câu nói “điều có thể làm thì làm hết” của lão gầy lúc trước, không chút ái ngại bước vào, hơn nữa còn là vào từng cửa hàng một, không sót một quầy nào.

Vải vóc? Thượng hạng! Mỗi thứ mười lăm mét, không kể giá cả. Tám mốt ngàn lượng, thành giá!

Trâm cài đầu? Tinh xảo! Mười lăm món, một trăm hai mươi ngàn lượng, thành giá!

Dây chuyền? Bán có giới hạn chỉ có một cái duy nhất, ba trăm ngàn lượng, thành giá!

Gối đệm? Ba bộ hút khách nhất dạo gần đây, sáu hai ngàn lượng, thành giá!

Trang trí trong phòng? Mỗi thứ lấy một cái, tổng một trăm mười bảy ngàn lượng, thành giá!

Cầm, kỳ, thi, họa? Có bao nhiêu loại, hán lấy hết, bốn trăm ngàn lượng, thành giá!

Nói tóm lại, Lạc phường bán cái gì, hán mua cái đó. Kể ra, tổng số tiền hán vung tay ở đây, ít nhất cũng chạm đến con số hai ngàn lượng!

Chẳng bao lâu sau, một đồng đồ đặc linh kinh đủ mọi thứ được chuyển đến Vân phủ.

Vân Lăng đứng ở trước sảnh, phân công chỗ để mọi thứ.

- Lý quân sự, vài vóc bình thường để ở đâu thì để ở đó đi, tiện thể sai người mời mấy thợ may đến đây.
- Trang sức với đồ trang điểm để tạm trên bàn đấy đi.
- Chăn gối chọn một bộ để vào phòng ta, một bộ mang sang phòng mẫu thân, còn lại...cứ để trong kho đi.
- Đàn à? Chọn cái tốt nhất mang qua phòng bốn thiếu gia để, còn lại à...Dọn một phòng trống rồi để vào đấy.
- Giấy, nghiên về để một ít đủ dùng vào phòng bốn thiếu gia, còn lại mang sang thư phòng phụ thân.
- Đồ trang trí à? Để tạm xuống đất đi.
- Lý quân sự, kêu mấy người nữa lại đây, bốn thiếu gia muốn trang trí lại đại sảnh!

Động tĩnh lớn như thế, chẳng mấy chốc đã làm kinh động đến cả mẫu thân vốn đang đi dạo ở ngoài và cả thê tử lạnh nhạt của hắn.

Vân Lăng nhìn về mặt ngõ ngang của mẫu thân, tiện tay lựa một cái trâm cài đầu hợp với bà trong đồng đồ vừa mua, đưa cho bà, nói:

- Tặng người này. Có mấy cái nữa ở đây, người thích cái nào thì cứ lấy. Còn nữa, chăn gối ở phòng người con sai người đổi rồi. Mấy thanh đao, kiếm, trường thương, chủ thủ gì đó của phụ thân con vứt hết vào kho rồi, lát nữa rảnh con sang đó giúp người sắp xếp lại.

Ngọc Tâm vẫn chưa hết bàng hoàng nhìn đồng đồ ngổn ngang trên đại sảnh, mãi mới lên tiếng được:

- Đó đều là binh khí phụ thân con thích nhất đấy. Con làm thế không sợ bị ăn đòn à?

Hắn một mặt chỉ huy đám hạ nhân dọn dẹp phòng khách, một mặt bĩu môi nói:

- Mẫu thân từng nói không thích đồng đồ sắt đấy còn gì? Không thích thì vứt đi, để lại làm gì? Con cũng có thể từ rồi, có thể lòi con ra đánh được nữa à? Hơn nữa, con có làm gì sai đâu?

Đang định nói thêm mấy lý do nữa, mắt lại thấy đám người dọn dẹp kia không đâu vào đâu, đành lớn tiếng nói:

- Cái thanh đao Mã Mã gì đấy, tháo xuống! Phàm là binh khí, tháo xuống hết!

Lý quân sự áp a áp ứng bên cạnh, mãi mới dám mở lời:

- Thiếu...thiếu gia, đó đều là những thứ tướng quân quý nhất...

- Dọn một phòng, tổng hết vào đấy. Ê ê, cẩn thận, mấy thứ đồ cổ này, quét dọn một chút, lát nữa phải xếp lại đấy, chỉ vứt đồng sắt vụn kia thôi.

Giờ ăn trưa tới rồi lại đi. Bốn tiếng nữa lại qua đi. Đại sảnh chẳng mấy chốc đã mang diện mạo mới. Không đao kiếm, không trường thương, không mã tấu, nhìn qua ảm áp biết bao nhiêu.

Vân Lăng nhìn mẫu thân vừa đi ngắm hoa về, chỉ vào đại sảnh, hỏi:

- Mẫu thân, thấy thế nào? Đẹp hơn không?

- Đẹp! Nhưng phụ thân con chắc chắn không vui.

Lý quân sự đi bên cạnh bà cũng lắc đầu, buồn bã nói:

- Đại sảnh tướng quân phủ nhìn chẳng có chút khí khái nào cả.

Vân Lăng nhũ mày suy nghĩ một chút, cuối cùng lại sai người kê giá đỡ trường thương, lấy ra cây trường thương của Lã chiến thần hắn giấu diếm bao lâu nay, đặt lên kệ.

Lý quân sự lần nữa lên tiếng:

- Chỉ có một cây này thôi sao?

Vân Lăng xùy một tiếng, phui phui tay nói:

- Cái này ấy à, so với đồng đồ sắt vụn con vừa vứt đi kia, đảm bảo phụ thân con quý nó hơn nhiều.

Sự thật đã chứng minh hắn đúng! Phụ thân sau khi trở về thấy đại sảnh bị hắn lật tung lên, nổi giận lôi đình định lôi hắn ra dạy dỗ một trận thì nhận ra cây trường thương kia, lập tức chạy đến quan sát như bảo vật, cuối cùng thế nào lại ôm chạy về phòng, cả tối cũng không ra ngoài.

Vân Lãng dọn dẹp xong đại sảnh nhưng phòng của hần thì lại chưa dọn kịp, đành ôm nốt đồng trang sức, đồ trang điểm để ngổn ngang ở phòng khách, kệ nệ mang về phòng.

Phòng của hần, tuy nói là phòng, nhưng thật ra lại là bốn phòng nối liền với nhau. Phòng ngoài cùng là thư phòng, để sách vở, bàn trà các thứ, tất nhiên, hần chỉ dùng nơi này để tiếp phụ thân chứ không để ôn luyện kinh thư. Phòng thứ hai là phòng ngủ, để giường, thêm một cái bàn trà nữa ở sát gần cửa sổ, bây giờ thì có thêm bàn để đồ trang sức, trang điểm của Đinh Mẫn. Phòng thứ ba là phòng để y phục, cuối cùng là phòng tắm.

Cả bốn phòng rộng lớn như vậy, trước đây chỉ có mình hần ở, không nói cũng biết là phụ mẫu cưng chiều hần đến mức nào.

Vân Lãng để đồng đồ trang trí ở thư phòng, ôm đồng đồ trang sức, trang điểm cùng bộ chăn gối hạ nhân để ở gian ngoài tất cả mang vào phòng ngủ.

Tất bật tới lui treo cái này, tháo cái kia ở thư phòng một lúc, đại khái coi như hoàn chỉnh. Ngoại trừ giá sách vẫn thế, hần còn thể thêm một cây đàn, một bộ bàn cờ, treo thêm mấy bức tranh sơn thủy lên tường. Kỳ thực, hần chẳng thấy mấy bức tranh này có gì hay, chẳng qua là thấy giá chúng khá đắt, nghĩ chắc cũng có nguyên nhân sâu xa nào đó nên mới mua về.

Vân Lãng ngồi ở bàn trang điểm của Đinh Mẫn trong phòng ngủ, loay hoay một lúc vẫn không tìm ra cách mở cái hộp trên bàn để xem bên trong có cái gì.

Một bàn tay thon dài vươn tới, nhẹ nhàng mở ra nấc khóa trên hộp.

Vân Lãng nhìn lướt qua Đinh Mẫn rồi lại chăm chú vào cái hộp, lơ đãng hỏi:

- Nàng làm gì nãy giờ trong đó thế?
- Chẳng bảo thiếp mặc thử cỗ y phục chàng vừa mua về còn gì?
- À ừ, ta quên mất, vừa không?
- Hoi rộng một chút, nhưng không sao.
- Sao lại không sao? Mai ta bảo thợ đến sửa lại.

Vân Lãng nhìn mấy chiếc trâm cài đầu đã cũ trong hộp đựng của nàng, cau mày hỏi:

- Nghe nói đại công chúa có sở thích sưu tầm mấy đồ kiểu này, trâm cài không trâm thì cũng nghìn cái. Sao nàng lại ít thế?
- Mọi thứ trong cung đều do Hoàng Hậu chương quản, thứ gì cũng phải được Hoàng Hậu đồng ý mới đến lượt thiếp và mẫu phi dùng.

Vân Lãng đẩy hộp đựng về phía nàng, hỏi:

- Có cái nào cần giữ lại không?
- Thiếp vẫn dùng chúng mà. Chàng không cần lo cho thiếp.

Hần cầm chỗ trâm cài kia lên nhìn.

- Thoạt nhìn tưởng xa hoa nhưng thực chất chỉ là mấy món đồ tầm thường vẫn bán đầy ngoài đường, hơn nữa dùng cũng lâu rồi, còn giữ lại làm gì?

Cầm chỗ trâm cài kia vút sang một bên xong, hần lại thận trọng lấy từng chiếc trâm mới mua để vào ngăn bên trên, vòng cổ để ngăn bên dưới, còn khuyên tai thì lại để ở một hộp riêng.

Vân Lãng nhìn thành quả sắp xếp của mình, đóng lại hộp gỗ rồi nhìn Đinh Mẫn đang ngồi trên giường, cười nói:

- Nàng cảm động à? Có muốn hôn ta một cái để cảm ơn không?

Đinh Mẫn cười, nhưng vẫn là nụ cười thường thấy ở nàng.

- Thiếp quên không nói cho chàng biết. Lợi nhuận hàng năm của Lạc phường, thiếp đều được chia ba phần. Lần này chàng mua nhiều thứ như thế này về, cũng không biết là lời hay lỗ nữa.

Nụ cười trên mặt hần tắt ngấm.

Làm nhiều việc như vậy, cứ tưởng là nàng sẽ động lòng một chút, ai ngờ lại là múa rìu trước mặt thợ.

Hần ảo não đứng dậy, nhưng rất nhanh đã hồi phục tinh thần, tiếp tục công cuộc tu sửa phòng của mình.

Một chiếc giường nhỏ nữa được đặt ngay bên cạnh chiếc giường to dùng cũ của hần, khiêm tốn nằm vào khoảng trống giữa cái giường to dùng với bức tường bên phải. Chiếc giường bé này là sáng nay hần vừa mới mua được, vừa hay chính là chỗ ngủ sắp tới của hần. Chiếc giường này thấp hơn chiếc

giường cũ, lọt thỏm xuống. Hấn từng hy vọng, có khi nào ngủ, nàng không để ý mà lăn xuống đúng chỗ đấy không? Nếu thực sự như vậy, hẳn có thể đường đường chính chính ôm mỹ nhân mà ngủ rồi!

Xong xuôi mọi thứ đâu vào đấy, hấn phúi phúi tay, đang định ra ngoài kêu nha hoàn chuẩn bị nước tắm thì đã nghe được giọng nói của Đinh Mẫn từ thư phòng truyền đến:

- Thiếp bảo nha hoàn chuẩn bị sẵn nước tắm cho chàng rồi.

- Ừ.

Vân Lăng đi vào phòng tắm, cởi bỏ hết y phục ngâm mình trong bồn, chán nản nhìn tiểu huynh đệ bên dưới.

Người anh em, khổ cho mày rồi!

Dựa vào tình hình hiện tại, có lẽ cũng phải vài ba tháng nữa mới có thể khiến cho băng sơn thê tử kia của hấn hồi tâm chuyển ý, chẳng nhẽ từ giờ đến lúc ấy hấn phải tỉnh tâm, không chạm vào sắc giới!?

Thôi kệ, được bước nào hay bước nấy vậy.

Tắm xong, hấn lau khô người, mặc y phục chỉnh tề, vừa bước được mấy bước, đầu lại nảy ra một kế, bèn cởi hết y phục ra, để thân trần, bên dưới chỉ mặc độc nhất một chiếc quần mỏng tang, không hề mặc quần trong, cứ thế ngang nhiên đi ra ngoài.

Mà Đinh Mẫn cũng vừa lúc từ thư phòng bước vào, chứng kiến cảnh này.

Càng kỳ lạ hơn là, thê tử của hấn vẫn không đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 20: Tang sự (1)

Người dịch: cuuvy + phong

Vân Lăng có chút khó hiểu nhìn xuống dưới cơ thể mình.

Không đúng nha. Rõ ràng trông hấn cao ráo sáng sủa, cơ nào ra cơ nấy, đặc biệt là tiểu huynh đệ còn đang ẩn hiện dưới lớp quần mỏng kia. Theo lý mà nói, nàng nên đỏ mặt mới đúng chứ!?

Đinh Mẫn chỉ liếc qua hấn, trên tay cầm theo hai vật gì đó, để lên mặt bàn trà, nói:

- Đây là mặt nạ da người với ngọc bội của thiếp. Nếu chàng muốn đi kỹ viện, chỉ cần đem ngọc bội này ra cho tú bà xem, tú bà sẽ tự khắc an bài mọi thứ giữm chàng.

Hấn hiểu kỳ bước đến, cảm thấy được gọi là mặt nạ da người lên xem xét một hồi, khó hiểu hỏi:

- Mặt nạ này để làm gì?

- Tuy thiếp không cấm chàng đi những nơi đó nhưng để người ngoài biết được thì không hay lắm nên mới chuẩn bị sẵn cho chàng một cái.

Lần này thì hấn thực sự ngớ người.

Thê tử của hấn không những không muốn cùng hấn làm chuyện phu thê mà còn khuyến khích hấn đi kỹ viện, trên đời nào có việc gì nghịch lý như thế chứ?

- Phải rồi, lát nữa thiếp có chút chuyện phải đến Di Hồng Viện, nếu chàng muốn có thể đi cùng.

- Vậy ta không khách khí đâu đấy.

Đem đến, quả nhiên Đinh Mẫn đã cùng hấn đến Di Hồng Viện, hơn nữa còn có hai nữ tử đi theo. Một người đương nhiên là Liêu Ảnh, còn người kia, hấn chưa thấy bao giờ. Theo như Đinh Mẫn nói thì đó là hộ vệ riêng của nàng, tên Điệp gì đó, là một ma pháp sư. Cũng nhờ người này mà bốn người bọn họ mới có thể ra khỏi phủ an toàn, không gây ra bất kỳ động tĩnh nào cả. Tuy vậy, cả hấn và nàng đều đeo mặt nạ, tránh đem dài lắm mồm.

Ăn chơi ở Di Hồng Viện lâu như thế, đến tận ngày hôm nay hấn mới biết Di Hồng Viện còn có một cửa sau!

Hắn cùng Đình Mẫn theo lối sau vào một căn phòng nhỏ, ngồi chờ một lúc thì thấy tú bà hốt hải chạy đến, dẫn vào căn phòng bí mật ở lầu ba hồi trước. Có điều hắn chưa kịp bước vào, Liễu Ảnh đã nói thầm với tú bà mấy câu, tú bà liền kéo hắn một phòng thượng hạng, sắp xếp ngay cho hắn gặp hoa khôi mới đến.

Lâu không đến kỹ viện, tự dưng hắn lại cảm thấy có chút không quen. Có điều, cảm giác này cũng chẳng tồn tại lâu.

Hắn vừa mới nhấp miệng được xong ngụm trà thứ nhất, ba kỹ nữ đã kéo nhau đi vào, tuy ngoại hình bình thường nhưng cơ thể thì đường nào ra đường đấy, thoát nhìn vô cùng hấp dẫn.

Kỹ nữ áo đỏ ăn mặc trẻ nãi, để lộ ra cả nửa bầu ngực trong không khí, vừa vào đã ngồi xuống trước mặt hắn, mang đàn ra đánh.

Vân Lăng không nhìn được mà vờn người qua bàn đồ ăn trước mặt, thò tay vào trong lớp vải sờ lấy cặp thỏ ngọc kia.

Không tồi nha.

Cảm nhận sự đàn hồi, mềm mại chán chê rồi, hắn mới nhích tay xuống điểm nhỏ bên dưới, vân vân vờ vờ trên đầu ngón tay, cuối cùng không nhìn được nữa, lấy tay hất tung vạt áo kỹ nữ đó ra, tận mắt nhìn đôi thỏ ngọc kia.

Hai kỹ nữ áo xanh lại ngay tức khắc sà vào lòng hắn, mỗi người một bên, vừa ôm tay hắn vừa nũng nịu:

- Còn người ta nữa mà...

Vân Lăng quay đầu nhìn kỹ nữ bên phải, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ngồi dịch xuống một chút.

Kỹ nữ tuy khó hiểu nhưng vẫn làm theo, đặt mông ngồi ngang đầu gối hắn.

Hắn cũng chẳng thèm câu nệ gì cả, thò tay vào trong quần lôi tiểu huynh đệ lâu lắm chưa được gần nữa sắc ra, không nhanh không chậm lên tiếng:

- Biết làm gì rồi đấy.

Đoạn lại quay sang kỹ nữ bên trái, hai tay bắt đầu hoạt động, chu du khắp cơ thể....

Một canh giờ sau.

Vân Lăng tắm rửa xong liền thay một bộ y phục mới, đi đến căn phòng Đình Mẫn đang nói chuyện cùng tú bà. Mới bước đến cửa, hắn đã nghe thấy thanh âm từ trong vọng ra:

- Chủ nhân, thứ lỗi cho thuộc hạ nói thẳng, việc kinh doanh mấy tháng này không chỉ Di Hồng Viện mà còn các viện khác nữa đều vô cùng khó khăn, khách nhân hầu hết đã chuyển đến một kỹ viện mới mở ở phía Bắc kinh thành. Thuộc hạ tra ra được, kỹ viện đó là của Trương tướng quân mới mở ra nhưng không biết vì sao kinh doanh lại đắt khách đến thế.

Hắn bình tĩnh bước vào.

Tú bà thấy hắn bước vào, định chạy ra đuổi thì Liễu Ảnh đã kịp thời lên tiếng:

- Không sao, là người mình.

Đặt mông ngồi xuống cạnh Đình Mẫn, hắn còn không an phận vòng tay qua ôm eo nàng, cười nói:

- Nương tử, nói chuyện lâu thế vẫn chưa xong à?

Khỏi phải nói, tú bà nghe hắn nói xong liền há hốc mồm, biểu cảm như thể vừa gặp được chuyện lạ trên đời.

- Chủ... chủ... nhân, vị này là...

Đình Mẫn không gạt tay hắn ra, cũng không trả lời tú bà, chỉ trầm tư suy nghĩ.

Liêu Ảnh ngồi đằng sau đột nhiên lên tiếng:

- Chủ nhân, hay là để thuộc hạ đi một chuyến xem sao?

Dù hắn chỉ mơ màng hiểu được một phần cuộc đối thoại giữa mấy người này nhưng cũng không nhìn được mà khinh bỉ liếc Liễu Ảnh một cái, tiện tay cầm lấy một quả táo trên bàn, vừa gặm vừa nói:

- Người đi sang đấy có ích gì? Nam nhân thích gì, người biết được chắc?

Nói xong lại quay về phía tú bà, chán nản nói:

- Kinh doanh không tốt cũng phải thôi. Kỹ thuật đạo này của kỹ nữ kém quá.

Đinh Mẫn đột nhiên ngừng đầu lên nhìn hấn, không hiểu sao lại khiến hấn có chút chột dạ.

- À...ý ta không phải thế.

- Chàng cứ nói tiếp đi.

Vân Lăng nghỉ ngơi nhìn nàng một lúc, cuối cùng vẫn là không nhịn được mà nói những lời nhận xét hấn muốn nói từ rất lâu rồi:

- Kỹ nữ tuy là cơ thể cũng được nhưng mà eo uột quá, sò chỗ nào cũng như chỗ nào, cảm giác không chắc tay lắm. Còn nữa, kỹ thuật mười người như một, mấy năm nay chẳng thay đổi gì cả, có khác cũng chỉ là người này thuần thực hơn người kia thôi. Theo ta thấy, hay là để tú bà mua thêm mấy quyền xuân đồ thịnh hành gần đây về cho kỹ nữ học tập đi, tạo cảm giác mới mẻ một tý.

Đang miên man nói, ngoài cửa đột nhiên truyền lại tiếng của tiểu đồng:

- Lão đại, không hay rồi, có khách làm loạn ở phía dưới.

Tú bà nhanh chóng đứng dậy, xin phép Đinh Mẫn rồi ra ngoài.

Đinh Mẫn bỗng nhiên bảo Liêu Ảnh cùng nữ tử kia đi theo tú bà, thành ra trong phòng chỉ còn lại hấn và nàng.

- Những điều chàng vừa nói là thật à?

- Thật. Ta nói điều nàng làm gì.

- Chàng nói lại từng vấn đề một thiếp nghe xem.

- Đầu tiên ấy hả, là cơ thể quá eo uột. Ngực mông dù có nhưng không săn chắc, sò không đỡ tay lắm.

- Vậy chàng cho rằng nên làm thế nào?

- Vấn đề này thì ta chịu, cái đấy phải để tú bà nghĩ cách mới đúng chứ? Còn nữa, kỹ thuật mấy năm gần đây vẫn thế, chả có tý mới mẻ nào cả, bảo sao không giữ được khách. Còn cách giải quyết thì ta chịu.

- Chàng bây giờ còn muốn giải tòa nữa không?

- Gì cơ?

- Thiếp cần chàng đến kỹ viện mới mở của Trương tướng quân để thăm dò tình hình.

- À...cái đó, cũng không phải là không thể nhưng mà...dù gì ta cũng là trượng phu của nàng, làm thế ta sẽ thấy có lỗi với nàng.

- Thủ hạ của thiếp đa số đều là nữ tử, chỉ e khó thám thính được điều gì từ đó.

Vân Lăng làm ra vẻ suy nghĩ một hồi, cuối cùng vỗ ngực nói:

- Để ta.

- Thiếp cần biết ai là người chống lưng cho Trương tướng quân.

- Gì cơ!?

- Liêu Ảnh có điều tra qua, trong kỹ viện đó có bảy ma đạo sĩ thủ hộ. Trương tướng quân cùng lắm mới chỉ đạt đến cảnh giới kiểm sư, khó có thể mời được những cao nhân như vậy về, ắt phải có người hậu thuẫn cho y.

- Trương tướng quân không phải người bên phe Thái Tử sao, có khi nào...

- Điều này thiếp không rõ, vậy nên mới cần chàng điều tra.

- Nhưng mà dù vào kỹ viện thì ta cũng chỉ...với kỹ nữ chứ sao gặp mặt được lão bản?

- Đương nhiên chàng không thể điều tra được trong một ngày. Chuyện này muốn biết được ít nhất cũng phải tốn ba tháng.

- B...ba tháng? Ý nàng là ngày nào ta cũng đi kỹ viện đó trong ba tháng mới lấy được thông tin!? Không đúng, nàng thông minh như vậy, sao có thể

không nghĩ ra cách khác được chứ?

- Thiếp sẽ nhờ một số người quen trước kia giúp đỡ nhưng cũng không chắc có thành công hay không.

- Nhưng mà làm thế nào biết được người chống lưng cho y là ai?

- Những người khác thì thiếp không biết nhưng thiếp có biết một người đang là quản sự chính ở kỹ viện đó.

- Ai?

- Liễu San.

- Ai?

- Liễu môn chủ của Hợp Hoan phái, xếp thứ mười lăm trong tổng số sáu mươi ba môn, có thể coi là một nữ nhân xuất chúng. Năm nay hai mươi bảy tuổi, hiện đang ở kinh thành chương quản một kỹ viện, có quan hệ mật thiết với Nhậm thừa tướng.

Cái tên “Hợp Hoan phái” khiến bao nhiêu ký ức cùng Bạch Phi Nguyệt bỗng chốc ùa về.

- Tất nhiên đây chỉ là những thông tin sơ bộ mà thiếp có được. Những điều ẩn sâu trong đó thì phải nhờ chàng rồi.

- Ý nàng là muốn ta thân mật cùng cô ta?

- Phải.

- Ta không làm được, nàng tìm người khác đi.

Đề lại một câu nói như thế, hần lập tức đứng dậy, theo lối cửa sau trở về Vân phủ.

Bảo hần cùng kẻ thù của Phi Nguyệt ân ái ái? Hần không làm được! Phi Nguyệt là nữ nhân của hần, sao hần có thể tổn thương nàng như thế?

.....

Vân Lăng ngồi trong căn phòng để đồ lặt vặt bên cạnh phòng của hần, bình tĩnh ngồi xếp bằng tu luyện.

Phi Nguyệt nói nàng là Ma Thánh Sư cấp một, tức là nếu hần có thể dùng khối sức mạnh tương đương với một Ma Thánh Sư, hần sẽ có thể đến chiến trường với nàng, cùng nàng kề vai sát cánh. Như vậy thì tốt biết mấy.

Người khác tu luyện là nhờ vào thiên phú trời cho, còn hần là kẻ ăn sẵn, chỉ cần tập luyện để sử dụng khối sức mạnh của khô lâu có sẵn, kẻ ra đã là lợi hơn rất nhiều. Nếu hần còn không cố gắng, quả thật là uổng phí một cơ hội hiếm có.

Thần hải của Hòa Hệ Pháp Thánh Sư khô lâu ở trong người hần được tròn nửa tiếng thì cơn đau nhức bắt đầu xuất hiện, lan tỏa toàn thân. Lần nào hần tu luyện cũng xảy ra hiện tượng này, đa phần đều là do không chịu được nữa nên hần mới thu hồi thần hải quay về khô lâu, ít khi nào cố gắng chịu đựng được mấy phút. Thế nhưng hôm nay, hần lại quyết tâm đến mức lạ thường, dù đau đớn đến mức nào cũng chỉ cắn răng chịu đựng, ý chí kiên định không chút nào suy chuyển, dù chỉ là một chút.

Cơn đau cứ tăng lên, giảm bớt rồi lại tăng lên... Không biết trải qua bao nhiêu lần như thế, cơn đau mới hoàn toàn biến mất, còn thần hải thì tự động chuyển về cho khô lâu.

Vân Lăng mở mắt, hít một hơi sâu, lấy ra một chiếc đồng hồ cát lớn, lật ngược lại, rồi nhắm mắt, chuyển thần hải của Hòa Hệ Pháp Thánh Sư khô lâu sang người hần để thử xem hần có thể duy trì được bao lâu, sử dụng khối sức mạnh ở bậc nào.

Kết quả hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng của hần! Không những hần có thể duy trì thần hải trong người hần hai tiếng đồng hồ mà còn có thể sử dụng lượng ma pháp tương đương với một ma đạo sĩ cấp bảy!

- Không phải chứ?! Mới có một đêm mà đã được như thế này rồi?

Hần nhìn thấy bóng một nha hoàn đang đi ngang qua in trên vách cửa, quen miệng nói:

- Mau chuẩn bị nước tắm cho bản thiếu gia.

Nha hoàn kia dường như bị kinh sợ, giật mình một cái rồi lắp bắp nói:

- Thiếu... thiếu gia...

- Cái gì? Nhanh đi chuẩn bị đi.

- Dạ.

Vân Lăng đứng dậy, bỗng phát hiện chân tê rần, lão đảo mắt mới đứng vững được.

Hắn đưa mắt nhìn quanh căn phòng, ký ức thời niên thiếu không khỏi ùa về. Đây vốn là căn phòng lưu giữ những đồ hắc tử từ bé đến lớn, ngay cả cái nôi ngày xưa cũng có. Thình thoảng mẫu thân hắn lại vào đây một lần rồi cảm khái nói rằng ngày xưa hắn đáng yêu biết bao nhiêu, bây giờ lại thành cái dạng thế này, thật là đáng tiếc....

Hắn đưa mắt nhìn một thanh đoản đao nhỏ trong góc phòng, nụ cười đau thương bỗng chốc hiện trên môi.

Niên thiếu của hắn từ bé đến lớn gắn liền với thanh đoản đao này và một người tên là Hắc Tử, vốn là nhi tử của một đại phú gia trong kinh thành. Hắn quen Hắc Tử từ khi mới ba tuổi, hàng ngày đều gặp nhau do mẫu thân Hắc Tử ngày nào cũng dẫn hắn đến Vân phủ chơi, chẳng mấy chốc đã thành bạn thân thiết. Hắn với Hắc Tử chơi với nhau đến tận năm mười bốn tuổi, không có chuyện gì không kể cho nhau nghe, làm gì cũng làm cùng nhau, ngay cả lần đầu tiên đi kỹ viện cũng là cùng nhau đi. Đáng tiếc, vào năm hai đứa bọn hắn mười sáu tuổi, việc kinh doanh của gia đình Hắc Tử bỗng chốc thụt dốc không phanh, hơn nữa còn bị nghi dính dáng đến việc tạo phản, một ngày bị lục soát không biết bao nhiêu lần. Phụ thân hắn lúc nhận được tin, lập tức từ chiến trường trở về. Thế nhưng tối trước ngày phụ thân hắn quay về, Hắc gia đã gặp phải thảm họa diệt môn, toàn bộ bị giết sạch. Hắn nghe được tin này từ Lý quân sự, chạy một mạch đến nơi ở của gia đình Hắc Tử để xem. Quả nhiên, máu chảy thành sông, không một ai sống sót, không một thi thể nào còn nguyên vẹn. Hắn chạy đi tìm Hắc Tử nhưng lại bị quan nha cản lại, chỉ kịp nhặt lại thanh đoản đao mà Hắc Tử vẫn hay mang theo người bị rơi ở gần cổng vào. Sau đó mấy ngày, tang sự của gia đình Hắc Tử được phụ mẫu hắn sắp xếp ổn thỏa. Đó là lần đầu kích sâu sắc nhất với hắn từ bé đến lớn, đã kích mất đi một người bạn tri kỷ. Thậm chí đến tận bây giờ, hắn vẫn chưa thân thiết với người nào được như Hắc Tử. Những công tử phú gia hắn chơi cùng, một là nhớ mặt không nhớ tên, hai là nhớ tên không nhớ mặt, ba là nhớ cả tên cả mặt nhưng lại chẳng thân thiết nổi. Thành ra đến tận bây giờ, hắn vẫn chẳng có nổi một người bạn thân thiết nào, hàng ngày lang thang hết nơi này đến nơi khác, tối thì tụ tập cùng đám công tử kinh thành, vui chơi thâu đêm..

Mãi đến khi nha hoàn lên tiếng gọi, hắn mới sực tỉnh, ừ một tiếng rồi đi tắm.

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Tang sự (2)

Đang thoải mái nằm thư giãn trong bồn tắm, tiếng của Lý quân sự đã vọng vào:

- Thiếu gia, phu nhân đang chờ người ở đại sảnh.
- Có chuyện gì sao?
- Phu nhân dặn thiếu gia nhanh lên một chút, người có chuyện cần nói với thiếu gia.
- Ta ra ngay đây.

Vân Lăng đang lau mặt thì sờ được chỗ râu mọc lờm chớm dưới cằm, khó hiểu nhìn vào gương.

Mẹ nó, tu luyện không chỉ đẩy được tạp chất ra khỏi cơ thể mà còn khiến râu mọc nhanh hơn nữa à!?

Cạo râu, mặc y phục xong xuôi rồi, hắn mới thoải mái đi ra ngoài đại sảnh. Vừa bước vào được mấy bước, hắn đã thấy mẫu thân đang đứng trước mặt phụ thân hắn nói cái gì mà đề mấy tháng nữa hẵng tính, còn phụ thân thì vẫn ngồi ở ghế bình thản ngồi uống trà.

Mẫu thân nghe thấy tiếng bước chân của hắn thì quay người lại, ôm chầm lấy hắn, sụt sùi nói:

- Lăng nhi, mẫu thân nhớ con quá...

Vân Lăng khó hiểu đẩy bà ra, ngạc nhiên hỏi:

- Tự dưng người lại nhớ con làm gì?

Mẫu thân hắn rom róm nước mắt, đánh lên bấp tay hắn hai cái, vừa khóc vừa nói:

- Đang yên đang lành lại đi bế quan làm gì, làm ta lo lắng cho con suốt mấy tháng nay.

Bế quan? Hình như có nghe qua. Nghe nói ma pháp sư bế quan là để tập trung tu luyện, cố gắng đột phá.

Khoan đã, mấy ... mấy tháng!?

- Mẫu thân, người nói gì thế? Hôm qua không phải con...

Hắn còn chưa nói dứt câu, phụ thân hắn đã lên tiếng cắt ngang:

- Mỗi lần bế quan một tháng nửa năm là chuyện bình thường, có gì đáng ngạc nhiên đâu? Có điều, lần sau muốn bế quan thì nói trước với mọi người một tiếng, đừng để mẫu thân con lo lắng như thế nữa.

Một tháng? Nửa năm!?

Hắn không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, thất kinh hỏi mẫu thân hắn:

- Mẫu thân, con bế quan... bao lâu rồi?

- Chín tháng! Con có biết chín tháng qua mẫu thân lo lắng cho con thế nào không!?

Chín tháng... chín tháng... Thì ra để có thể sử dụng được tu vi Ma Đạo Sĩ cấp bảy cần chín tháng thời gian, chẳng trách trước đây Phi Nguyệt bảo hắn phải mấy năm nữa mới làm chủ được khô lâu kia. Càng chưa kể, hắn mới chỉ sử dụng được Hỏa Hệ khô lâu, Thủy Hệ khô lâu hắn còn chưa đụng đến.

Thông tin đến quá bất ngờ khiến hắn không biết nên phản ứng như thế nào, đứng như trời chồng một chỗ.

- Lý quản sự, mau bảo nhà ăn chuẩn bị đồ ăn, sắp tới giờ ăn trưa rồi, chuẩn bị nhiều lên chút, để thiếu gia ăn thêm bồi bổ. Còn nữa, các người lui ra hết đi, đóng cửa lại, ta có chuyện muốn nói riêng với Lăng nhi.

Đến khi hạ nhân lui ra hết, hắn vẫn đứng im ở chỗ cũ, không nhúc nhích. Hiện thực quả nhiên rất khó chấp nhận.

Ngọc Tâm kéo nhi từ ngai xuống ghế, thở dài nói:

- Lăng nhi, mẫu thân không quản chuyện con tu luyện nhưng mà con biết đấy, cấp bậc tu vi càng cao thì tuổi thọ càng cao nhưng đồng thời, muốn có con cũng càng khó. Hơn nữa, tuổi Mẫn nhi cũng không còn nhỏ, hai đứa cũng nên có một đứa đi chứ?

Hắn còn chưa kịp trả lời, phụ thân hắn đã cắt ngang:

- Hào nam nhi chí tại thiên hạ, có gì không tốt? Đợi tu vi nó cao lên, có địa vị đi đã rồi tính tiếp cũng được.

- Huynh im đi. Nó là nhi tử duy nhất của huynh đấy! Lăng nhi, nghe lời mẫu thân, mau sinh một đứa đi đã rồi thích làm gì thì làm.

Vân Lăng nghe giọng điệu hấp tấp của mẫu thân, khó hiểu nói:

- Thực ra con thấy con vẫn còn trẻ mà...

- Trẻ cái gì mà trẻ, hai mấy tuổi đầu rồi. Mẫu thân nói rồi đấy, nhanh cho ta bế cháu đi!

Phụ thân hắn ngồi bên cạnh bỗng đặt chén trà xuống, nghiêm túc nói:

- Muội đi dạo đi, ta có chuyện muốn nói cùng nó.

Đợi mẫu thân hắn phân nản thêm mấy câu rồi đi ra ngoài, phụ thân hắn mới lấy từ không gian giới chỉ ra một bức thư, bình tĩnh nói:

- Chín tháng con bế quan xảy ra khá nhiều chuyện, bây giờ ta nói từng chuyện một, con nói xem nên giải quyết thế nào.

Vân Lăng tiện tay cầm lấy quả táo trên đĩa, cắn nhồm nhoàm:

- Người nói đi.

- Thuần Pháp Công Hội yêu cầu con đến đó khảo nghiệm lại thiên phú.

- Sao con phải đến?

- Chú ý lời ăn tiếng nói của con đi. Hồi nhỏ ta từng dẫn con đến đó khảo nghiệm, lúc đó trưởng lão của Thuần Pháp nói con là phế linh căn, không cách nào tu luyện. Nhưng mấy tháng trước, không biết là ai để lộ ra tin tức con tu luyện được hỏa ma pháp, để Công Hội biết được nên mới yêu cầu con đến đó một chuyện.

- Con tu luyện được ma pháp thì có ảnh hưởng gì đến Công Hội đâu?

- Vấn đề là ở việc phế linh căn. Công Hội muốn tìm hiểu xem tại sao một người từng có phế linh căn lại tu luyện được.

- Làm sao con biết được!?

- Công Hội có lẽ đang nghi ngờ con có quan hệ với bậc cao nhân nào đó. Nếu con không đưa ra được câu trả lời thỏa đáng, e rằng khó mà tránh được rắc rối.

- Bảo là Sát Vân tiền bối chắc được chứ?

- Sát Vân tiền bối là nhân vật bậc nào, ai mà tin người lại nhận một đứa như con làm đệ tử chứ?

- Vậy cứ bịa ra một người là được rồi?

- Thuần Pháp Công Hội thế lực bành trướng khắp nơi, lại có quan hệ với không ít ma pháp sư cường đại, nhờ phát hiện con nói dối, Vân gia ta ắt không thoát khỏi một tai kiếp.

Hắn cố gắng hồi tưởng về những gì Phi Nguyệt từng nói với hắn. Làm sao nàng có thể khiến hắn tu luyện được nhỉ? Hình như có chút quan hệ với lão già tên Diên... Diên Minh. Nhưng mà Diên Minh là vong linh ma pháp sư, nói ra lão, hình như không ổn lắm.

Một cái tên bỗng chốc nảy ra trong đầu hắn.

- Phụ thân, Bạch Thiên tông có vai vế thế nào?

- Đã từng nghe tên, có điều ta không biết thế lực của nó như thế nào. Nếu ta không nhầm, Bạch Thiên tông tông chủ là Phong Hệ Ma Thần Sư Bạch Minh?

- Phải.

Trong bức thư Phi Nguyệt để lại có nhắc đến phụ thân nàng là Bạch Minh. Bức thư này hắn đã đọc đi đọc lại đến mức thuộc lòng, sao có thể quên được cái tên này cơ chứ?

- Bạch tông chủ là một trong những ma pháp sư được tôn kính bậc nhất đại lục phía Bắc, nghe nói còn có chút giao tình với Sát Vân gia. Nếu con đã là đệ tử của Sát Vân tiền bối, có lẽ trong tương lai sẽ có cơ hội gặp được Bạch tông chủ.

Hắn nghe đến đoạn “đệ tử của Sát Vân tiền bối”, giọng cười lạnh tránh. Lúc trước bản quá nên mới bịa ra cái tên này, ai ngờ phụ thân hắn vẫn còn nhớ?

- Chẳng nhẽ con định nói là do Bạch tông chủ dạy?

Vân Lăng suy tính một hồi, cuối cùng vẫn không nhận được mà nói ra sự thật:

- Thực ra con chẳng có tý quan hệ nào với Sát Vân tiền bối đâu. Ma pháp của con là do nữ nhi của Bạch tông chủ dạy.

Vân Tường cau mày.

- Mỗi lúc nói một kiểu, rốt cuộc ý con là gì?

- Ý con là, lúc trước người dạy con ma pháp là nữ nhi của Bạch tông chủ, không phải Sát Vân tiền bối gì đó.

- Thật không?

- Thật.

- Đến lúc này con vẫn còn nói dối ta?

- Dạ!?

Lúc hắn nói dối thì phụ thân tin, lúc hắn nói thật thì lại không tin!?

- Một tuần trước Sát Vân gia gửi đến một bức phong thư, nói trong tháng này sẽ đến Vân phủ.

- Dạ!?!?

Vân Tường cầm bức thư lúc nãy lấy ở không gian giới chỉ ra đưa cho hắn, gương mặt hiện lên vẻ lo lắng hiếm thấy:

- Trong thư còn nói, Sát Vân tiền bối sẽ đích thân đến đây.

- Dạ!?!?

Cuồng cuồng mở phong thư trong tay ra đọc, hắn bắt đầu cảm thấy lo sợ. Sát Vân gia là gia tộc nắm giữ đại lục phía Bắc, lại được hai vị chủ thần là vị chủ thần mang thời không ma pháp và hòa hệ ma pháp chống đỡ, không cần nói cũng biết là chính thế gia đứng đầu trên toàn bộ năm đại lục hiện nay.

Nhưng hắn thì có quan hệ gì với Sát Vân gia?

Cho dù hắn có mượn danh nghĩa của Sát Vân tiên bối dùng tạm nhưng làm sao Sát Vân tiên bối ở tít tận đại lục phía Bắc lại biết được? Hơn nữa, một đại thế gia như thế sao lại đi tìm một tên tiểu tốt như hắn để tính sổ cơ chứ?

- Phụ...phụ thân, con thực sự không biết Sát Vân tiên bối là ai, đến tuổi tác con còn không biết thì nói gì đến gặp mặt?

- Đừng giả vờ nữa. Mấy ngày này ta sẽ lo liệu mọi thứ để đón tiếp Sát Vân tiên bối. Con đừng gây ra chuyện gì là được.

- Phụ thân, con thực sự không biết Sát Vân tiên bối.

- Theo ta thấy, chỉ bằng con hãy nhân dịp này nhờ Sát Vân tiên bối đích thân ra mặt giải quyết. Có thể, Thuần Pháp Công Hội mới không dám động đến Vân gia nữa. Cùng lắm cả Vân phủ chúng ta chuyển sang đại lục phía Bắc sinh sống là được.

Vân Lăng thấy phụ thân hắn một mực khẳng định hắn có quan hệ với Sát Vân tiên bối gì đó, bối rối không biết nên làm thế nào.

- Chuyện đó cứ quyết vậy đi. Phải rồi, ba tháng trước không biết là ai dâng tấu tố cáo Ngũ vương gia kết bè kết đảng, lôi kéo triều thần trong triều đình, Nhị công chúa cũng bị liên lụy. Cũng may sau khi phủ vương gia bị niêm phong, Nhậm thừa tướng lại đưa ra được bằng chứng minh oan cho Ngũ vương gia, nhờ thế mà Ngũ vương gia mới được khôi phục địa vị như cũ.

- Kết bè kết đảng...!? Sao nghe quen tai thế nhỉ?

Vân Lăng lẩm nhẩm một hồi, cuối cùng nhớ ra cuộc đối thoại với tên hắc y nam tử ở y quán.*

*chương 17.

Lần đó nam tử hẹn gặp Đinh Mẫn ở Vọng Nguyệt lâu, có điều hắn chưa nói cho nàng nơi gặp mặt thì đã bế quan tu luyện mất gần một năm. Có lẽ, họa này của tiểu thê đệ chính là do hắn gây ra!

- Lần này coi như trong họa có phúc, may mắn thoát được một kiếp nạn.

Vân Lăng vẫn không dứt ra được chuyện liên quan đến Sát Vân gia, ấp úng nói:

- Cái đó...Sát Vân tiên bối thực sự bảo sẽ dẫn con đi?

- Trong thư không phải đã nói rõ rồi sao?

- Nhưng mà con thực sự không biết Sát Vân tiên bối là ai.

- Nếu Sát Vân tiên bối không biết con, vậy có gì Sát Vân gia lại đến đây?

- Con không biết...

Phụ thân thấy hắn một mực khẳng định đi khẳng định lại, dường như trong lòng đã nảy sinh chút nghi ngờ.

- Con không biết Sát Vân tiên bối là ai sao?

- Con thực sự không biết.

- Khẳng định?

- Khẳng định.

- Nhưng mà...

Hai người cứ thế nhìn nhau một lúc lâu, đến cuối cùng vẫn chẳng đi đến được kết luận nào.

Đang lúc hai người mãi mê suy nghĩ, Lý quân sự gõ cửa tiến vào, cung kính nói:

- Tướng quân, ngoài phủ có một nam tử xưng là người của Bạch Thiên tông nói muốn gặp thiếu gia.

Vân Lăng nghe xong lập tức đứng dậy, chạy một mạch ra tận ngoài cổng.

Nam tử trong lời Lý quân sự không ngờ lại chỉ là một thiếu niên mới chừng mười sáu, mười bảy tuổi, mặc một bộ hắc y, mặt mũi sáng sủa, đường nét có vài phần tương tự với Phi Nguyệt.

Nam tử thấy hắn chạy ra, nhìn một lúc, dường như đang cố nhớ lại một điều gì đó, ngập ngừng hỏi:

- Huynh là Vân Lăng?

- Phải, là ta. Phi Nguyệt bảo đệ đến à? Nàng ấy có đến cùng không?

Hắn đảo dác đưa mắt tìm kiếm xung quanh, hy vọng thấy được bóng hình của nàng.

Phi Nguyệt, gần một năm không gặp, nàng có khỏe không?

Thiếu niên thân sắc âm đạm, lấy ra một chiếc không gian giới chỉ, đưa cho hắn:

- Đây là vật tỷ tỷ bảo đệ đưa cho huynh.

Vân Lăng đưa tay cầm lấy không gian giới chỉ, cẩn thận quan sát hoa văn trên đó.

- Đây không phải chiếc nàng ấy hay dùng sao? Sao đột nhiên lại đưa cho ta?

Không gian giới chỉ trên tay hắn khẳng định là chiếc nàng từng đeo trong suốt mấy tháng hai người ở cạnh nhau. Nhưng nàng đã từng tặng hắn một chiếc không gian giới chỉ, sao bây giờ lại đưa thêm một cái nữa?

- Tỷ ấy nói trong ấy có một số đồ muốn đưa cho huynh.

- Cho ta?

- Đệ cũng không biết là gì. Không gian giới chỉ đó đệ không mở được.

Hắn tiện tay đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út, cười nói:

- Vào trong đã, có gì từ từ nói.

Thiếu niên giờ tay, tỏ ý từ chối, tiếp tục nói:

- Tỷ ấy nhờ đệ chuyển mấy lời cho huynh. Nói xong, đệ sẽ đi ngay.

- Nàng ấy nói gì thế?

- Tỷ ấy nói huynh hãy cố gắng sống thật tốt, đối xử tốt với Đinh Mẫn tỷ tỷ, chăm chỉ tu luyện ma pháp. Còn nữa, nếu rảnh rỗi thì đến công hội mượn sách ma pháp, tiện thể làm một vài nhiệm vụ để quen dần với việc chiến đấu.

Vân Lăng cười, vui vẻ nói:

- Ta biết rồi. Nhờ đệ chuyển lời đến Phi Nguyệt, bảo ta vẫn đợi nàng ấy.

Thiếu niên không nói gì.

- À phải rồi, Phi Nguyệt từng bảo nàng ấy phải tiến hành nghi lễ trưởng thành của gia tộc, nghi lễ đó đã xong chưa?

Thiếu niên trầm mặc một lúc lâu, giọng nói nhỏ lại, như thể nói cho chính bản thân nghe vậy:

- Không còn cơ hội nữa rồi...

- Đệ nói gì cơ? Sao lại không còn cơ hội? Nàng ấy không phải thực hiện nghi lễ đó nữa à? Sao lại thế? Vậy nàng ấy có đến gặp ta sớm hơn không?

Thiếu niên ngẩng mặt nhìn hắn, chưa xốt nói:

- Tỷ ấy chết rồi.

Trong khoảnh khắc ấy, hai tiếng “chết rồi” đã in đậm vào tâm trí hắn, một khoảnh khắc mà đến mãi sau này hắn vẫn không thể quên.

- Ch..chết rồi? Không thể nào? Nàng ấy là Ma Thánh Sư, sao có thể nói chết là chết như vậy được? Là nàng ấy bảo đệ nói với ta như vậy phải không? Có phải nàng ấy đang ở gần đây, muốn cho ta một bất ngờ không?

Hắn vẫn cười, nhưng nụ cười này lại cứng ngắc một cách đáng sợ.

- Tỷ ấy chết rồi, tang sự cũng gần xong rồi.

- Sao có thể? Nàng ấy đã hẹn sẽ gặp ở...

- Huỳnh quên tỷ ấy đi.

Thiếu niên để lại một câu nói như thế, định quay người rời đi.

- Khoan đã!

Vân Lăng xoay người, giờ tay chụp lấy vai thiếu niên.

Cổ họng hắn dường như bị thứ gì đó chặn lại, mãi mới cất lên lời:

- Đưa ta đi. Đến khi tận mắt nhìn thấy, ta mới tin những gì đệ nói.

- Bỏ tay ra.

- Đưa ta đi.

- Đây là sự tôn trọng cuối cùng ta dành cho ngươi. BỎ...TAY...RA!

Thiếu niên gần từng tiếng, gân xanh trên tay nổi lên ngày càng rõ.

- Không phải đệ nói nàng ấy chết rồi sao? Ta không tin!

- Mặc kệ ngươi có tin hay không. Sau này tốt nhất đừng tìm đến Bạch Thiên tông. Nếu không, cho dù có phải liều cả cái mạng này, ta cũng phải giết ngươi!

Thiếu niên hất tay hắn ra, trong chớp mắt đã biến mất.

Hắn không kịp phản ứng lại, đứng như trời chổng ở trước cổng.

Chết rồi? Không thể nào?

Không phải nàng từng nói lần sau gặp ta hy vọng ta không còn là một tên công tử bột yếu ớt nữa sao? Bây giờ thực lực ta đã ngang ngửa một Ma Đạo Sĩ cấp bảy, có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ đạt đến Đại Ma Đạo Sĩ, như vậy, chỉ ít cũng đủ để xưng bá một phương. Ta cố gắng tu luyện suốt mấy tháng qua là vì cái gì? Chẳng phải là để gặp nàng sao? Nhưng tại sao nàng lại bỏ ta mà đi? Còn lời hẹn của chúng ta thì sao? Phi Nguyệt, chẳng lẽ nàng đã quên rồi?

Không, nàng nhất định chưa chết. Nàng chỉ đùa thôi đúng không? Ta biết rồi, ta sẽ đi tìm nàng. Phi Nguyệt, đợi ta, ta nhất định tìm được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 22: Sát Vân Long (1)

- Lão đại, làm thế nào bây giờ? Y đã ở đây một tuần rồi, cứ nhất quyết không chịu rời đi.

- Còn làm thế nào nữa? Kéo ra!

- Y có vẻ là công tử nhà quyền thế, làm thế có ổn không?

- Công tử nhà quyền quý lại đi lưu lạc vào nơi khi ho cò gáy này làm gì?

- Nhưng mà đồng ngân lượng y đưa đủ để uống thêm một tháng nữa mới hết...

- Trả lại chỗ tiền thừa, tiền thuê vài người kéo y ra. Nhỡ có chuyện không may xảy ra, ta với ngươi không gánh nổi đâu!

- Tiểu nhân biết rồi.

Tên mập được gọi là lão đại chính trang y phục, hít một hơi sâu rồi đi ra khỏi phòng bếp, tiến đến cái bàn được kê bên cạnh cửa sổ, lấy hết dũng khí trong người, vỗ vỗ lên vai người đang nằm gục xuống bàn vì say, lên tiếng:

- Khách quan, ngài đã ở đây tròn một tuần rồi, cũng nên trở về đi thôi.

Người kia vẫn không có phản ứng gì.

Tên mập lại vỗ thêm vài cái nữa.

- Khách quan, tới giờ đóng cửa rồi.

Người trên bàn rót cuộc cũng có phản ứng, hơi nhúc nhích người, giọng lẽ nhè không rõ tiếng:

- Thêm rượu!

- Khách quan, trời đã tối rồi, không phục vụ nữa.

- Thêm r...ượu....

Nói còn chưa đầy hai câu, người đó đã lại gục xuống.

Tên gầy lúc nãy chạy đi tìm người đã dẫn theo hai nam tử quay trở lại, hốt hải nói:

- Lão đại, ta nghe nói Sát Vân gia đang tìm người.

- Tìm người? Ai thế?

- Chính là vị tiểu thiếu chủ đã mất tích hơn hai mươi năm của Sát Vân gia.

- Tiểu thiếu chủ? Sát Vân Khả không phải chính là tiểu thiếu chủ sao? Sao lại xuất hiện thêm một tiểu thiếu chủ nữa rồi!?

- Nghe nói Sát Vân Khả vốn chỉ là nghĩa tử của phu thê Sát Vân đại nhân, còn nhi tử thực sự của họ đã bị thất lạc trong cuộc chiến với Âu Dương gia hơn hai mươi năm trước, đến nay vẫn chưa tìm thấy.

- Có chuyện này sao?

- Có mà.

- Sao người biết?

- Hôm trước cả đoàn người Sát Vân gia gồm có Sát Vân tiên bối, phu thê Sát Vân đại nhân và cả tứ hộ pháp đều khởi hành đi đâu đó, đoán chừng chính là đi đón vị tiểu thiếu chủ kia quay lại.

- Thế tức là tìm được rồi còn gì? Người còn bảo tìm cái gì nữa?

- Nhưng mà khi bọn họ đến nơi, vị tiểu thiếu chủ kia không biết đã đi đâu, đến nay vẫn chưa tìm thấy.

Tên mập trầm ngâm một lúc rồi như chợt ngộ ra điều gì đó, đánh bốp một tiếng vào đầu tên gầy, câu kinh nói:

- Thế thì liên quan gì đến chúng ta? Mau làm việc của người đi!

Tên gầy xoa xoa cái đầu trọc lóc của y, vừa xoa vừa hỏi:

- Kéo y đi đâu bây giờ? Chẳng lẽ để y nằm ngoài đường!?

Tên mập đắn đo một hồi, cuối cùng quả quyết nói:

- Lôi y ra căn hẻm nhỏ phía cuối đường, vứt lại cho y thêm cái chăn là được.

- Rõ rồi lão đại.

.....

Thần trí hần nửa tỉnh nửa mê, chẳng phân biệt nổi bây giờ là ngày hay đêm. Hần chỉ biết, hần phải uống. Uống rồi mới có thể say, say rồi mới có thể trốn tránh được hiện thực tàn khốc trước mắt. Thế nên cứ vừa tỉnh được một lúc, hần lại uống, uống đến khi không gượng dậy nổi nữa.

Hần mơ hồ cảm thấy có người khiêng hần đi đâu đó, đặt hần ở một nơi ẩm ướt, lạnh lẽo. Hần muốn tỉnh dậy, đi đâu đó uống tiếp nhưng lại nhận ra bản thân chẳng còn chút sức lực nào, ngủ thiếp đi. Thật lâu sau, hần cảm giác được một vật gì đó đang cắn mạnh lấy cổ hần. Nhát cắn này có lẽ rất sâu, đủ để một người say khướt như hần trở nên tỉnh táo, ý thức được chuyện gì xảy ra xung quanh. Nhưng cũng giống như lúc trước, hần không thể cử động cơ thể theo ý mình, thậm chí còn không mở nổi mắt ra quan sát xung quanh. Tiếng ầm ầm của gạch vỡ và âm thanh đinh tai nhức óc của binh khí va vào nhau vang lên, tiếp đó, lại có một nhóm người khác đến khiêng hần đi. Nhưng lần này, bọn họ lại đặt hần ở một nơi ẩm áp.

Hần cứ thế ngủ một giấc dài, đến khi mở mắt tỉnh dậy, trời đã sáng, thật không biết hần đã ngủ qua bao ngày.

Không còn những bình rượu ngổn ngang trước mặt, cũng không còn là quán rượu lúc trước, mà trước mặt hắn đây là một gian phòng cực kỳ ảm áp.

Hắn đặt tay lên trán, cố nhớ lại những gì đã xảy ra. Thế nhưng, tất cả những gì hắn nhớ chỉ là Phi Nguyệt đã rời xa hắn.

Thân đệ đệ của Phi Nguyệt đến Vân phủ bảo hắn nàng đã chết rồi bỏ đi. Hắn không tin, phi một mạch đến Thuần Pháp Công Hội, dùng truyền tống trận ở đó đi đến đại lục phía Bắc, đi tìm suốt một ngày mới đến được Bạch Thiên Tông.

Thì ra, nàng thực sự đã chết.

Lúc hắn đến, tang sự của nàng đã kết thúc. Người của Bạch Thiên tông không cho hắn vào, cũng may nhờ có một nữ tử giúp đỡ, hắn mới có thể thuận lợi đi đến ngọn núi phía sau Bạch Thiên tông, tận mắt chứng kiến ngôi mộ được dựng lên cho nàng.

Chuyện cuối cùng hắn nhớ được chính là khi đệ đệ của nàng xuất hiện. Y xuất hiện, không nói không rằng lao đến, đòi đánh nhau một mất một còn với hắn. Động tĩnh quá lớn khiến Bạch Thiên tông tông chủ Bạch Minh - phụ thân của Phi Nguyệt cũng phải xuất đầu lộ diện. Ông ra tay ngăn nài từ lại nhưng đồng thời cũng hạ lệnh trục khách, cảnh cáo hắn không được bước chân đến Bạch Thiên tông lần thứ hai.

Những chuyện sau đó, hắn đều không nhớ được.

Quay đầu sang phải nhìn gian phòng xung quanh, hắn cố cử động người để ngồi dậy. Nhưng vừa cử động, ngực, tay và cổ lập tức truyền đến những cơn đau thấu xương, khiến hắn không nhìn được mà cắn chặt răng vào nhau. Còn chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra, một tiểu nữ hài chừng chín, mười tuổi đã chạy đến bên giường, tròn xoe mắt ngạc nhiên nhìn hắn rồi vội vàng hét lên:

- Mẫu thân, mẫu thân, ca ca tỉnh lại rồi!

Hắn đưa mắt nhìn đứa bé, nén đau, lên tiếng hỏi:

- Đây là đâu?

Đứa bé vui vẻ vỗ vỗ tay, nhìn hắn cười thật tươi, sau đó lại hào hứng nói:

- Ca ca, phụ thân, mẫu thân khó khăn lắm mới tìm được huynh đấy! Bây giờ huynh quay lại rồi, rốt cuộc muội cũng có người chơi cùng!

Con ho sặc sụa ngay sau đó khiến hắn không cách nào mở miệng. Càng ho, vị máu tanh trong miệng càng rõ.

Trong phòng không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm hai người. Hắn chỉ loáng thoáng thấy được bóng của hai người, chưa kịp mở mắt ra nhìn cho rõ, cảm giác đau đớn bỗng từ gáy lan rộng ra khắp cơ thể, cứ mỗi khắc trôi qua, cơn đau lại càng lan rộng hơn, giống như thể có ai đó đang dùng dao róc thịt hắn, đau đớn đến tận cùng. Hắn nhanh chóng mất đi ý thức, chỉ nghe được loáng thoáng giọng nói của hai người mới đến kia vang lên:

- NGƯỜI ĐẤU! Mau đi mời Nguyên lão tiền bối!

- Long nhi, Long nhi, có mẫu thân ở đây rồi, con đừng sợ, mẫu thân nhất định tìm cách cứu con!

“Long nhi? Chẳng lẽ là gọi hắn?” Đó là suy nghĩ cuối cùng trước khi hắn ngất đi.

.....

Lần thứ hai hắn tỉnh dậy, hắn vẫn nằm trong căn phòng đó. Chỉ là lúc này đây, một mỹ phụ với vẻ mặt lo lắng ngồi bên giường, vừa thấy hắn mở mắt liền dịu dàng hỏi:

- Long nhi, con thấy thế nào rồi?

Hắn cử động vai định ngồi dậy nhưng một lần nữa, cơn đau lại kéo đến.

- Đừng cử động, vết thương của con còn chưa lành đâu.

Đợi cơn đau dịu đi, hắn mới khó nhọc mở mắt, nhìn mỹ phụ trước mặt, ngơ vờ hỏi:

- Bà là...

- Long nhi, ta là mẫu thân của con, Triệu Thanh.

- Mẫu thân? Xin lỗi, bà nhận lầm người rồi.

Nói xong, hắn nghiêng rằng, nén đau ngồi dậy. Thế nhưng, cơ thể hắn như bị một luồng lực vô hình nào đó cản lại, không cách nào di chuyển.

Ánh mắt mỹ phụ đượm buồn, nhìn hắn nói:

- Long nhi, là mẫu thân không tốt. Đáng lẽ năm đó ta không nên để con lại một mình, càng không nên trao con với Khả nhi, hại con chịu khổ mất bao

năm nay.

Thần hải của hỏa hệ của khô lâu được chuyển sang người hấn, hỏa hệ ma pháp bắt đầu vận chuyển trong cơ thể, bất cứ lúc nào cũng có thể phóng thích ra ngoài hóa giải luồng lực vô hình kia.

- Long nhi, đừng cố nữa, con không hóa giải nổi ma pháp của ta đâu.

- Vị phu nhân này, ta thực sự không biết bà là ai. Bà nhận lầm người rồi. Ta không phải Long nhi mà bà nói, ta là Vân Lăng, nhi tử của đại tướng quân Đại Minh quốc. Ta rất biết ơn bà đã chăm sóc cho ta, nhưng ta phải đi rồi. Nếu có cơ hội ta nhất định quay lại báo đáp ân tình này cho bà.

Mỹ phụ thở dài.

- Con đừng cố nữa. Cho dù con có triệu hồi ra cả mười một khô lâu kia thì cũng không thể phá giải được đạo ấn này đâu.

Hắn ngậy người mất một lúc, mãi mới phản ứng lại được.

- Bà...bà... là ai? Sao lại biết ta là vong linh ma pháp sư?

- Long nhi, con nghe ta nói hết đã.

- Phu nhân, rất cảm ơn người đã giúp ta, nhưng ta phải đi rồi.

- Con muốn đi đâu? Vân Lăng thực sự đã trở về Vân phủ. Nơi đó bây giờ đã không còn là nhà của con nữa rồi!

- Bà nói gì thế? Ta không hiểu.

- Ta biết sự thật này đối với con rất khó chấp nhận, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Con không phải là Vân Lăng. Con là Sát Vân Long, là nhi tử của ta, là tiểu thiếu chủ của Sát Vân gia.

- Vị phu nhân này, ta nói rồi, ta không phải là nhi tử của bà. Nếu bà muốn tìm nhi tử, ta có thể giúp bà.

- Long nhi, con nghe ta nói, được không?

- Phu nhân, thỉnh tự trọng.

Hắn gồng người ngồi dậy, nhưng đành bất lực trước ma pháp vô hình của mỹ phụ tư xưng là “mẫu thân của hắn”.

Một lần nữa, con đau thấu xương lại xuất hiện, cũng giống như lần trước, là từ gáy lan ra. Mồ hôi lạnh thoáng chốc đổ đầy người. Hai tay nắm chặt lấy ga trải giường, cơ thể căng cứng, oằn người lên chống chịu. Lồng ngực phập phồng lên xuống, mồ hôi chẳng mấy chốc đã thấm đẫm hết y phục. Hắn gồng người chịu đựng, răng cắn vào môi đến bật máu, cơ thể không ngăn được liên tục co giật.

Mỹ phụ hốt hoảng đứng dậy, hai tay giữ chắc lấy vai hắn.

- NGƯỜI ĐẤU! Mau mời Nguyên lão tiền bối! Long nhi, con cố chịu đựng một lát. Không sao đâu, có mẫu thân ở đây, nhất định không để con xảy ra chuyện gì.

Sau đó, hắn không còn ý thức được mọi chuyện nữa.

.....

Hắn có lẽ đã hôn mê rất lâu.

Con đau kéo đến rồi lại kéo đi, cứ như thế lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Hắn cũng đã mệt mỏi với việc phải chống chịu với nó, mặc dù trong phần lớn thời gian, hắn thậm chí còn không đủ tỉnh táo để ý thức điều đó.

Cho đến một hôm, hắn cảm giác như bản thân đang chìm vào một hồ nước lạnh như băng. Hắn nhìn thấy xung quanh, nhìn thấy một màn tối đen trước mắt hắn.

Hắn tỉnh lại rồi sao? Hay đã chết rồi?

Bóng đen lạnh lẽo bao trùm lấy thân hình hắn. Thật lâu sau, một tia sáng yếu ớt xuyên qua làn nước tối om, lọt vào tầm nhìn của hắn. Tia sáng dần trở nên rõ ràng hơn, màn đen cũng nhạt đi, mau chóng bị thay thế bởi một không gian sáng chói.

Kỳ lạ là, hắn không hề thấy chói mắt.

Không biết vì sao, ở trong không gian này, hắn cảm thấy cực kì thanh thản.

Hắn cứ thế thả lỏng cơ thể, để bản thân chìm đắm trong không gian kỳ lạ ấy một lúc lâu.

- Chủ nhân, đến lúc rồi, ngài cũng nên thức tỉnh đi thôi!

- Ai, là ai đang nói chuyện với ta?

Trước mặt vẫn là không gian ấy, sáng chói một cách ảo diệu, không một bóng người.

- Chủ nhân, ta là thú sùng của ngài, Bạch Hồ đời thứ hai mươi lăm.

- Thú sùng sao? Trước nay ta chưa từng có.

- Chủ nhân, ngài là Cửu Vong Thần, là vị chủ thần cuối cùng trong số chín vị chủ thần.

- Người nhận nhầm người rồi, ta không phải là thần, ta chỉ là một người dân bình thường.

- Chủ nhân, ta mất hai trăm năm mới tìm được ngài, sao có thể nhầm lẫn được?

Mọi người dạo này làm sao thế, nhận lầm hần hết từ lần này đến lần khác, lúc thì bảo hần là tiểu thiếu chủ của Sát Vân gia, lúc thì bảo hần là Cửu Vong Thần. Hần rốt cuộc phải nhắc lại bao lần nữa, hần là Vân Lăng, là nhi tử của Vân Tường? Hần chỉ là một ma pháp sư quen ở đại lục phía Đông, tại sao mọi người cứ phải tìm đến hần để gây rắc rối?

- Chủ nhân, thần vị bỏ trống đã hai trăm năm, đến lúc ngài trở lại rồi.

Hần không nói gì, hay đúng hơn là không còn gì để nói.

- Chủ nhân, ta còn phải giải quyết một số việc, đợi ngài khỏe lại, ta sẽ đến tìm ngài. Đến lúc đó, dù ngài không muốn, ta cũng phải ép bằng được ngài kế thừa thần vị!

Không gian bỗng trở lại yên ắng như lúc trước, có vẻ như “thú sùng” đã rời đi.

Một điểm đen xuất hiện trên phong nền trắng xóa, chậm rãi lan ra xung quanh, ý thức của hần cũng theo đó dần mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Sát Vân Long (2)

Hần tỉnh lại. Nhưng lần này, hần không nhìn thấy vị nữ phụ kia đâu nữa, chỉ thấy mẫu thân hần đang ngồi bên giường, lo lắng nhìn hần.

Tâm tình hần bỗng chốc trở nên nhẹ nhõm, yếu ớt cười.

- Mẫu thân, để người lo lắng rồi.

- Lă..n...Con sao rồi? Có cảm thấy đau ở đâu không?

- Con không sao.

- Đi mà cũng không nói một tiếng, báo hại ta và phụ...lo lắng bao lâu.

Hần cảm thấy hôm nay mẫu thân hần rất kì lạ.

- Mẫu thân, người không sao chứ?

Một màn nước mỏng bao phủ mắt mẫu thân hần. Bà đưa tay áo lên lau đi giọt nước mắt, cố không để nó rơi xuống.

- Mẫ...u thân, người sao thế? Con biết lỗi rồi mà. Người đừng khóc nữa.

- Phải rồi...con tỉnh lại, ta nên vui mới đúng chứ nhỉ?

- Mẫu thân, con không sao rồi, chúng ta quay về thôi. Con không muốn ở đây.

Căn phòng này rõ ràng vẫn là căn phòng lúc hần tỉnh dậy lần trước.

Mẫu thân hắn không nói gì, tiếp tục lau đi những giọt nước mắt bên khóe mắt. Chỉ có điều, nước mắt chảy xuống ngày càng nhiều, dù bà có lau thế nào cũng không kịp.

- Mẫu thân!?

Hắn vội vàng ngồi dậy. Trước ngực lập tức truyền đến cơn đau như thể rách da rách thịt khiến hắn đau đớn “hự” lên một tiếng, đưa tay đặt lên ngực.

- Long nhi!

Giọng nói của mỹ phụ lúc trước lại vang lên.

Mỹ phụ mở cửa bước vào, vừa lúc thấy được cảnh này liền bước nhanh đến, quan tâm đặt tay lên má hắn, dịu dàng nói:

- Long nhi, không sao đâu, thương thế của con mẫu thân đã tìm ra cách chữa trị rồi.

Hắn nghiêng người, né tránh bàn tay của mỹ phụ kia.

Bàn tay của mỹ phụ rơi vào khoảng không, từ từ thu lại.

Mỹ phụ nhìn mẫu thân hắn, từ tốn nói:

- Vân phu nhân, mục đích ta mời bà đến đây, chắc bà vẫn nhớ chứ?

- Sát Vân phu nhân yên tâm, ta...ta...sẽ nói với nó.

- Vậy thì tốt, ta đợi phu nhân ở bên ngoài.

Mỹ phụ chỉ nói mấy câu như thế rồi đi ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại.

Hắn lật chăn, định xuống giường. Thế nhưng, mẫu thân lại cản hắn.

- Mẫu thân!?

Bà nhìn hắn, ánh mắt lộ rõ vẻ u buồn, âm trầm nói:

- Con nghe ta nói trước đã.

- Mẫu thân, chúng ta về phủ đã được không? Con không muốn ở đây. Về phủ rồi, con nhất định ngoan ngoan nghe lời người.

- Con nghe ta nói đã!

- Mẫu thân...

Ngọc Tâm thở dài, đặt tay hắn tay bà, ấm áp nắm chặt lấy.

- Có chuyện này con nhất định phải biết...

Hắn nghe ngữ khí kiên quyết của bà, biết không thể nào ngăn nổi, đành ngồi lặng im nghe bà nói tiếp.

- Con...không phải...là con trai ta...

Bà khó khăn lắm mới nói được trọn vẹn một câu này.

- Mẫu thân, người nói gì thế? Con không hiểu người đang nói gì? Con...con là con trai người, từ...từ trước đến nay vẫn thế, sao có thể không phải được chứ?

Hắn lắp ba lắp bắp nói, từ ngữ bắt đầu trở nên lộn xộn. Hắn chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng nói:

- Con biết rồi! Là bà ta nói với người phải không? Mẫu thân, người nhất định đừng tin những gì bà ta nói! Người đợi con một lát, con đi tìm bà ta nói chuyện cho ra nhẽ!

Hắn khó khăn lết chân xuống giường, nén đau đi về phía cửa.

- Đứng lại!

- Mẫu thân?

Trong ánh nhìn sợ hãi của hắn, bà bước đến, dìu hắn trở lại giường, cười một cách yếu ớt nói:

- Con yên tâm, cho dù có chuyện gì xảy ra, con vẫn là Lãng nhi của ta, là đứa con bé bỏng ta nuôi nấng từ nhỏ đến lớn.

- Khô..ng, không, không đúng, con là con trai người mà, phải không? Người mau nói đi, con là con trai của người! NGƯỜI NÓI ĐI!

Hắn điên cuồng hét lên, vết thương ở ngực lần nữa rỉ máu, nhưng hắn không còn tâm trí để có thể nhận ra điều đó.

- NGƯỜI TRẢ LỜI CON ĐI! Sao người lại tin lời bà ta? Sao người lại không tin con!?

- Con... bình tĩnh lại đi, đợi ta nói hết đã...

- KHÔNG! Con không muốn nghe!

- Ta...

- Mẫu thân, con không muốn nghe gì hết, chúng ta đi thôi!

Hắn lần nữa đứng dậy, kéo tay bà muốn rời đi. Thế nhưng, bà cứ lẳng lặng ngồi đó, không động dậy, từng giọt nước mắt lăn rơi xuống.

- Mẫu thân... con xin lỗi, là con không đúng, con không nên to tiếng với người. Con đưa người rời khỏi đây trước đã, được không? Trở về Vân phủ rồi, con nhất định ngồi im nghe người nói. Người muốn con làm gì, con đều sẽ làm.

Hắn quỳ một gối xuống đất, khăn khăn nhìn bà.

- Con còn coi ta là mẫu thân con không?

- Mẫu thân, người nói gì thế? Người là mẫu thân con mà, điều đó sao có thể thay đổi được?

- Con ngồi lên đi.

Hắn ngoan ngoãn ngồi lên giường, gắng gượng nở ra một nụ cười, nói:

- Người nói đùa thôi phải không? Sao người có thể tin lời bà ta nói được? Phải không?

- Hai mươi một năm trước, lúc ta và Vân Tường đang quay trở về Đại Minh thì trở dạ, đành phải dừng lại ở một tiểu trấn vùng phía Bắc của đại lục...

Hắn đưa tay lên che tay, nhắm mắt.

Hắn chỉ nghe thấy một tiếng thở dài của bà, tiếp đó, bà kéo hai tay hắn ra, bắt lực nói:

- Lãng nhi, coi như đây là lời yêu cầu của ta với con, con nhất định phải nghe ta kể hết, nhé?

Thế rồi, bà lại tiếp tục kể, kể lại câu chuyện của hơn hai mươi năm trước:

- Chúng ta dừng chân ở một quán trọ nhỏ. Ta lâm bồn, nhưng chẳng may lại bị băng huyết. Cũng may... đứa bé được sinh ra hoàn toàn khỏe mạnh. Bà đỡ tắm rửa cho nó xong thì đưa sang căn phòng bên cạnh. Lúc đó, ta vẫn chưa qua cơn nguy kịch, còn Tường ca thì lo lắng đứng ngoài cửa, căn bản là không chú ý đến nhi tử của chúng ta...

Bà kể đến đây thì nấc lên một tiếng, lấy tay áo lau nước mắt, khó khăn kể tiếp:

- Đúng lúc đó... Sát Vân phu nhân bế... bé con... đi ngang qua. Vì phu nhân phải chạy trốn kẻ địch... sợ làm liên lụy đến con nên... nên... khi nghe được tiếng trẻ con khóc... bà ấy đã lẳng lặng tiến vào, tráo đổi... tráo đổi con với... con trai ta.

- KHÔNG! Sự thật không phải thế, NGƯỜI NÓI DỐI!

Hắn như phát điên, gào lên trong vô vọng.

- Trước đó, Sát Vân phu nhân đã để trên người con bộ Sát Vân Tứ Ấn. Bốn bộ ấn đó vẫn tồn tại cho đến bây giờ. Hôm trước Sát Vân tiên bối đã đích thân kiểm tra... Bốn bộ ấn đó... quả thực nằm trên người con. Cho nên...

- KHÔNG! KHÔNG PHẢI THẾ!!!

Mỹ phụ mở cửa bước vào, không nhanh không chậm bước đến.

- Vân phu nhân, như vậy là được rồi, bà có thể rời đi. Ta sẽ sai người đưa bà trở về Vân phủ.

Ngọc Tâm buồn bã đứng dậy, nặng nề bước đi từng bước.

Hắn vội vàng nhảy xuống giường, hốt hải đuổi theo.

Mỹ phụ nhẹ nhàng giờ tay ngăn cản hắn.

Hắn cái gì cũng không để ý, hỏa hệ ma pháp bùng lên dữ dội, lấy tay gạt tay mỹ phụ.

- TRÁNH RA!

Hắn gạt được tay mỹ phụ ra nhưng luồng ma pháp vô hình đã thành công ngăn cản được hắn. Hắn nhìn theo bóng lưng người mà hắn từng gọi là mẫu thân hai mươi mấy năm, khăn giọng gào lên:

- MẪU THÂN, ĐỘI!..ĐỘI CON!!!

Ma pháp vô hình bức hắn lùi lại phía sau, ngồi xuống giường. Hắn nhìn bóng lưng bà khuất dần ở phía xa, nước mắt không ngăn được òa chảy xuống, điên cuồng gào rú:

- TRÁNH RA! TA MUỐN ĐI TÌM MẪU THÂN TA!

- MẪU THÂN, ĐỘI CON!!!

- MẪU THÂN....MẪU THÂN, NGƯỜI ĐỪNG BỎ CON! ĐỪNG BỎ CON LẠI MỘT MÌNH MÀ...

Hắn gồng người, vận hết sức lực toàn thân muốn đứng lên, chân tay không ngừng cào cấu vào không gian trước mặt.

- SẮT VÂN LONG!

Mỹ phụ tức giận quát lên.

Uy áp cường đại như mạnh lên mấy lần, ép đến mức hắn không thể cử động được nữa.

- Con nghe cho rõ đây, con là nhi tử của ta, không phải của bà ta!

- TRÁNH RA! TA PHẢI ĐI TÌM MẪU THÂN!

Mỹ phụ phát tay áo.

Hắn bị luồng ma pháp đánh lùi về phía sau, nặng nề đập lưng vào thành giường, hự một tiếng phun ra một ngụm máu lớn.

- Con đừng cho rằng ta không dám làm gì con!

Trong miệng hắn toàn vị máu tanh. Chỗ máu nóng còn lại mắc ở cổ lập tức bị hắn cắn răng nuốt xuống. Hắn nghiêng răng, gần như là rít từ trong kẽ răng ra để nói:

- TA...KHÔNG...PHẢI...CON...TRAI...BÀ...

- Sự thật sẽ vì con đau khổ mà thay đổi sao? Sự thật đau cho tàn khốc thì vẫn là sự thật! Nhớ kỹ, con là Sắt Vân Long, là con trai ta!

- TA KHÔNG PHẢI!

- Đừng thách thức giới hạn chịu đựng của ta!

Mỹ phụ giờ một ngón tay lên không trung, không hề tạo thủ thế, quét về bên phải một đường.

Chỉ là một động tác đơn giản, thế nhưng, toàn bộ đồ đạc nằm trên đường quét ấy lại vô thanh vô tức bị cắt ra làm đôi, thi nhau đổ xuống nền đất.

ẦM ẦM ẦM ẦM...

- Bà cho rằng ta sẽ sợ bà sao? Đừng mơ! Ta không phải là con trai bà, vĩnh viễn không phải! Ta là VÂN LĂNG! LÀ VÂN LĂNG!!!!

Hắn gần như mất hết ý thức, rống to. Vết thương trên ngực rách ra, máu nóng thấm đẫm, tràn cả xuống tấm đệm phía dưới. Thế nhưng, chỗ hắn cảm thấy đau đớn nhất, không phải là ngực nơi vết thương vừa vỡ ra, không phải là cổ nơi con đau đớn bắt đầu xuất hiện, mà là tim!

Tại sao? Tại sao ông trời lại đối xử với hắn như vậy? Để hắn hưởng thụ mọi thứ rồi lại tàn nhẫn cướp đi mọi thứ từ hắn!

Cướp Phi Nguyệt đi từ tay hắn còn chưa đủ sao? Sao ngay cả đến phụ mẫu hắn ông cũng không tha? Tại sao? Rốt cuộc là tại sao? Hắn đã làm gì sai sao!?

Mỹ phụ đột nhiên lo lắng bước tới, giọng nói mềm mỏng đi phần nào.

- Long nhi, con đừng cử động...

Đoạn lại hướng về phía cửa, ra lệnh:

- Mau đi mời Nguyên lão tiền bối!

Hắn ngửa mặt lên cười. Phải, là cười.

Người ta thường nói, khi đạt đến tột cùng của hạnh phúc, một người sẽ khóc, khóc vì hạnh phúc. Còn khi đạt đến tột cùng của sự đau khổ, người đó lại sẽ cười. Câu nói tưởng chừng là nghịch lý này không ngờ lại đúng trên người hắn.

Nước mắt hắn lặng lẽ chảy xuống, tiếng cười nhỏ dần, ý thức dần dần trở nên mơ hồ.

.....

- Nãi nãi, sao Long ca ca mãi không tỉnh lại vậy? Có phải vì huynh ấy không thích chơi với Ly nhi không?

- Tiểu Long thân đích trọng thương nên mới hôn mê, âu cũng là chuyện bình thường.

- Nãi nãi mau tính giúp Ly nhi đi, xem xem ca ca bao giờ có thể tỉnh lại?

- Người tính sao bằng trời tính? Mọi chuyện vẫn là để thuận theo ý trời thì hơn.

- Mọi người ai ai cũng nói người tỉnh thông thời không, sao có thể không tính ra được chuyện còn con này chứ? Người chỉ là không muốn giúp cháu thôi, phải không?

Giọng nói tiểu nữ hài đến đoạn cuối bắt đầu nghèn nghẹn, rõ ràng là chuẩn bị khóc đến nơi.

- Tiểu a đầu, rảnh rồi thì đi tìm mẫu thân cháu đi. Mẫu thân cháu đang buồn lắm đấy.

Đứa bé ‘hú’ một tiếng, bắt mẫn nói:

- Phụ thân nói thương thế của Long ca ca nặng lên là vì mẫu thân, cháu mới không thêm đi khuyên nhủ mẫu thân đó!

- Đi đi. Tiểu a đầu người ở đây chỉ làm phiền nó dưỡng thương thôi.

- Nhưng mà...thôi được rồi, cháu nghe lời nãi nãi vậy.

Tiếng bước chân huynh huych của đứa bé vang lên. Trong phòng cuối cùng chỉ còn lại hai người.

- Đã tỉnh rồi, há có phải cố gắng ngủ tiếp?

Hai mắt hắn vẫn như cũ nhắm chặt, không hề di chuyển dù chỉ là một li.

- Cháu muốn chạy trốn khỏi thực tại, muốn chìm vào giấc ngủ sâu để quên đi hiện thực tàn khốc. Nhưng rồi sau đó thì sao? Cháu có ngủ mãi được không? Có thể thay đổi được hiện thực hay không?

Hắn nhắm mắt, nhưng hai bàn tay đã nắm chặt lại dưới lớp chăn dày.

- Ta biết cháu đang rất đau khổ. Cảm giác đau đớn đó, ta hiểu rõ mà.

- Kh.ô...ng. không...ai hiểu được...đâu...

Hắn rót cuộc mờ mắt, nhìn vào khoảng không vô định trước mặt, chậm rãi lên tiếng.

- Cảm giác mất đi người mình yêu nhất, thương nhất là cảm giác thế nào, ta hiểu, bởi vì ta cũng từng mất đi một đứa con. Cháu yêu Phi Nguyệt cũng giống như ta yêu đứa con của mình vậy. Nỗi đau tê tâm phế liệt đó quả thực không dễ để vượt qua...

- Sát Vân gia quả nhiên không hổ là đại thế gia đứng đầu đại lục, đến cả chuyện này cũng không qua nổi mắt các người.

Hắn nghe thấy một tiếng cười nhẹ.

- Cháu không tò mò xem ta là ai sao?

- Điều này có quan trọng sao?

- Những điều ta biết, mọi người chưa chắc đã biết. Nhưng những điều người khác biết, ta chắc chắn sẽ biết. Ta biết, chưa chắc Sát Vân gia đã biết.

Hắn nghiêng đầu, nhìn người đang nói chuyện với hắn.

Hóa ra, người đang nói chuyện với hắn là một lão bà khoảng chừng ngoài bảy mươi tuổi, trên đầu đã lấm tấm hoa rôm. Lão bà thoạt nhìn vô cùng hiền lành thế nhưng đáng về lại mang theo sự uy nghiêm khó che giấu, khiến người nhìn không nhận được mà cảm thấy sùng bái thêm mấy phần.

- Cháu có lẽ cũng lờ mờ đoán ra rồi, phải không?

- Chủ thần...

- Phải. Ta là vị chủ thần đầu tiên trong số chín vị chủ thần, Nhất Không Thần, đồng thời cũng là nãi nãi của cháu, Đoan Mộc Nhan.

Hắn cười nhạt, yếu ớt nói:

- Chủ thần đại nhân tôn quý như vậy, tiểu bối quả thực không dám trèo cao, gọi người một tiếng nãi nãi.

- Cháu không gọi ta là nãi nãi cũng chẳng sao. Người ngoài gọi ta một tiếng thượng thần, nếu cháu muốn thì gọi như thế cũng được.

- Thượng thần nếu đã nói xong thì có thể ra về được rồi. Vết thương của tiểu bối còn chưa khỏi hẳn, cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thêm.

- Ta có một câu chuyện nhỏ này muốn kể cho cháu nghe, không biết cháu có hứng thú không?

Hắn lặng im không nói gì, nhắm mắt lại.

- Ngày xưa ở bìa rừng nọ, có một con nhím nhỏ không may bị thương, đau đớn lăn lộn trên nền đất. May mắn sao lúc đó có người thợ săn đi qua. Người thợ săn thấy con nhím đáng thương nên định tiến lại băng bó vết thương giúp nó. Có điều, con nhím kia lại không biết được điều này, xù gai nhọn lên ngăn cản người thợ săn. Hành động này của con nhím nhìn qua thì giống như đề tự bảo vệ chính mình nhưng nó nào biết, hành động này đã làm hại cả nó và người thợ săn kia. Người thợ săn thì bị gai đâm, con nhím thì lại không được chữa trị. Đến cuối cùng, hóa ra đôi bên lại cùng có hại...

Bà nói đến đây thì ngừng lại, lẳng lặng ngồi như chờ đợi một điều gì đó.

Hắn mở mắt, nhìn vào trần giường, mơ hồ nói:

- Ý của thượng thần là, tiểu bối bây giờ cũng giống như con nhím kia, xù gai để dọa người nhưng thực chất là đang hại chính mình?

- Cháu không tò mò sao? Rõ ràng cháu đang đi mượn rượu giải sầu, đến khi tỉnh lại thì lại dính trọng thương đến mức này?

Hắn im lặng.

- Ta biết cháu không muốn nghe những chuyện này. Nhưng có điều này ta buộc phải nhắc cháu: từ bỏ ý định kết liễu cuộc đời mình đi.

- Tính mạng của tiểu bối bây giờ chẳng lẽ là do Sát Vân gia quyết định hay sao?

- Người quyết định số mệnh của cháu đương nhiên là cháu. Nhưng trên đời này, đâu phải chuyện nào cháu cứ muốn là làm được? Câu chuyện trên vẫn còn một đoạn ngắn nữa, cháu muốn nghe tiếp không?

Hắn trầm mặc một lúc lâu.

- Thượng thần mời kể.

- Người thợ săn thấy con nhím quá đáng thương, không đành lòng để nó ở lại tự sinh tự diệt nên đã nghĩ ra một cách để cứu nó. Cháu đoán xem là gì?

- Mang thuốc đến để bên cạnh nó?

- Không. Người thợ săn quay về nhà, cầm theo một tấm vải, một ít thuốc với một cái kéo đến. Y cắt hết gai nhọn của con nhím rồi tỉ mỉ đắp thuốc, băng bó cho nó. Câu chuyện đến đây mới thực sự kết thúc.

Trầm mặc suy nghĩ một hồi lâu vẫn không hiểu dụng ý của bà, hắn quay đầu, tò mò hỏi:

- Ý của thượng thần là...

- Hành động cuối cùng của người thợ săn, xét về mặt nào đó, đã làm tổn thương con nhím do làm mất đi khả năng tự vệ của nó nhưng xét về mặt khác, hành động đó lại đã cứu con nhím một mạng. Đây cũng là một đạo lý cơ bản trong cuộc sống. Đôi khi, cháu sẽ phải tổn thương một ai đó để bảo vệ họ.

- Tiểu bối vẫn không hiểu.

Bà nhìn hắn, cười nhẹ nhàng, nói:

- Bây giờ là thời điểm hoa nở đẹp nhất trong ngày đấy, cháu muốn đi dạo không?

Nói rồi, bà cũng không đợi hần trả lời, đứng dậy đi ra ngoài.

- Áo choàng ở trên móc. Nếu cháu muốn thì mặc vào rồi theo ta ra ngoài đi dạo.

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Sắt Vân Long (3)

Mùa đã chuyển, trong không gian tràn ngập không khí lạnh đặc trưng của mùa đông, tuy chưa đến mức lạnh cắt da cắt thịt nhưng cũng khiến người khác phải rung mình.

Có lẽ vì đã lâu không ra ngoài, hần đột nhiên cảm thấy không khí ngoài trời thật dễ chịu, tham lam hít sâu một hơi.

Hần đi sau lưng người vừa trở thành nãi nãi của hần, bản thân nhìn những bông hoa nở rộ giữa thời tiết lạnh giá.

- Cháu không tò mò sao, lần này cháu tỉnh dậy không thấy mẫu thân cháu đâu nữa?

Hần nhớ đến hình bóng của người mỹ phụ, cười nhạt:

- Tiểu bối nào để ý được nhiều chuyện như thế?

- Nhưng chuyện của phu thê Vân tướng quân, chắc cháu để ý chứ?

- Bà ta đã làm gì họ!?

Hần nhớ đến ma pháp khủng khiếp của mỹ phụ, rồi lại nhớ đến tu vi yếu ớt của mẫu thân hần, à không, là của Vân phu nhân mới phải...

- Cháu không cần lo. Mẫu thân cháu chỉ tới Vân phủ giúp cháu thu dọn một số đồ đạc thôi.

- Vả..n phủ...

Hần lẩm bẩm hai tiếng này trong miệng, chợt nở ra một nụ cười cứng ngắc. Ngủ một giấc dậy, phụ mẫu không còn, Vân phủ cũng không còn, Vân Lăng cũng không còn. Quả nhiên là một giấc ngủ dài.

- Mẫu thân cháu vốn là thiên kim đại tiểu thư của một thế gia có tiếng ở đại lục, hơn nữa phụ thân của nó cũng có vai vế không nhỏ trong hội đồng ma pháp sư của năm đại lục, thành ra từ nhỏ đã được nuông chiều. Đứa bé này ấy hả, cái gì cũng tốt, chỉ trừ một điểm duy nhất, đó là muốn cái gì thì nhất định phải nghĩ ra trăm phương ngàn kế để đạt được cái đó.

- Thứ lỗi cho tiểu bối vô lễ, nhưng đây không phải là những điều tiểu bối muốn biết.

- Quay lại đạo lý lúc nãy ta nói, đôi khi ta phải tổn thương một người để bảo vệ người đó. Mẫu thân cháu cho rằng cháu là một đứa bé cần phải được bảo vệ, nhưng giống như con nhím kia, cháu lại từ chối sự bảo vệ đó từ mẫu thân cháu. Cháu giương gai để bảo vệ bản thân, nhưng mẫu thân cháu lại cho rằng cháu làm thế là tự hại bản thân mình, đương nhiên, mẫu thân cháu sẽ cố cắt đi những gai nhọn đó, để cháu không còn sức kháng cự, buộc phải chấp nhận sự bảo hộ từ nó.

- Gai nhọn của cháu?

- Cháu nghĩ lại xem, gai nhọn của cháu, nguyên nhân là từ đâu?

- Nguyên nhân sao...

Đoan Mộc Nhan cười, quay đầu nhìn đứa cháu bảo bối đang trầm tư suy nghĩ:

- Có lẽ chính bản thân cháu cũng không hiểu tại sao cháu lại giương gai nhọn đó lên với mẫu thân cháu, phải không?

Hần không nói gì.

- Nếu cháu đã không biết, vậy để ta nói cho cháu nghe nhé. Gai nhọn đó của cháu, thực tế không nhắm vào mẫu thân cháu. Gai nhọn đó chẳng qua chỉ là sự cứng đầu của cháu. Cháu không chịu chấp nhận thực tại, không chịu chấp nhận sự thật. Cháu vẫn muốn níu giữ lại quá khứ, níu giữ lại khung cảnh gia đình đầm ấm trước kia của cháu. Cháu muốn giữ chúng ở lại, bảo vệ chúng trước những người muốn cướp chúng đi từ cháu. Mà trong tiềm thức của

cháu, mẫu thân cháu lại nằm trong số những người đó.

- Cứng đầu? Niu giữ quá khứ? Không...không phải như thế...Những thứ đó vốn thuộc về cháu, không phải sao? Niu giữ những thứ thuộc về mình thì có gì sai chứ?

Hắn không nổi giận. Hắn chỉ cảm thấy bất lực, bất lực trước thực tại nghiệt ngã. Những giọt nước mắt không ngăn được, tiếp tục chảy xuống.

- Bất kỳ ai ở trong hoàn cảnh của cháu cũng sẽ phản ứng như vậy thôi, không ai trách cháu cả. Nhưng mẫu thân của cháu sẽ có suy nghĩ khác. Có lẽ bây giờ nó cũng đã nghĩ ra nguyên nhân tại sao cháu không chấp nhận nó.

Bà hơi ngừng lại, thờ dãi, tiếp tục nói:

- Phu thê Vân tướng quân dù đã thay mẫu thân cháu nuôi nấng cháu nên người nhưng cũng chính họ đang ngăn cản tình mẫu tử của cháu với mẫu thân cháu. Nếu ta đoán không sai, mẫu thân cháu bây giờ chắc chắn đang phân vân không biết có nên động thù với bọn họ không...

Hắn nghe được hai từ “động thù”, trong đầu như có tiếng nổ, vội vàng bước nhanh đến trước mặt Đoan Mộc Nhan, vội vàng nói:

- Ở đâu? Truyền tống trận ở đâu? Cháu phải đi tìm họ!

- Cháu đi thì có ích gì? Muốn thêm dầu vào lửa chẳng? Yên tâm, mẫu thân cháu không phải là người không biết tính toán, nó tuyệt đối sẽ không làm những chuyện vô ích đâu. Có điều, nếu cháu vẫn cứ một mực kiên quyết không chấp nhận nó, e rằng phu thê Vân gia sẽ gặp nguy hiểm đấy.

Hắn vô lực ngồi phệt xuống đất, cười một cách đau khổ.

- Bà đang uy hiếp cháu, phải không?

- Đứng trên cương vị của cháu, ta đứng là đang nói những lời uy hiếp cháu. Nhưng đứng trên cương vị của một người nãi nãi, những lời ta vừa nói, là lời cảnh tỉnh cháu. Hy vọng cháu có thể mở rộng suy nghĩ ra một chút, đừng làm những chuyện hại người hại mình nữa.

- Tại sao? Tại sao không tìm ra cháu sớm hơn? Tại sao lại để cháu sống ở đó hai mươi mấy năm, để cháu sống trong một gia đình hạnh phúc rồi bây giờ lại cướp nó đi, TẠI SAO???

- Cháu tưởng rằng bao lâu nay, phụ mẫu cháu không đi tìm cháu sao? Lúc mẫu thân cháu quay lại đón cháu, phu thê Vân tướng quân đã đi mất, không để lại chút dấu vết gì, không một ai biết họ là ai, đi về đâu. Mẫu thân cháu điên cuồng đi tìm cháu suốt mấy tháng trời nhưng không tìm được, cuối cùng vì Sát Vân gia gặp nạn mới quay lại ứng chiến. Mấy chục năm nay, hai đứa nó vẫn luôn tìm cháu.

- Còn người thì sao? Người không phải là chủ thần tinh thông thời không sao? Người đã làm gì trong suốt thời gian đó?

- Hôn mê. Ta đã hôn mê trong suốt gần ba mươi năm.

Hắn ngẩng mặt lên nhìn bà. Nét mặt của bà rất bình thản, tựa như vừa nói ra một điều gì đó rất hiển nhiên.

- Kể ra, nếu ta không gặp phải tai kiếp đó, Sát Vân gia đã không rơi vào hiểm cảnh, mẫu thân cháu cũng không cần phải chạy trốn, làm cháu lưu lạc mất bao lâu nay. Nếu cháu muốn trách thì hãy trách ta, đừng trách mẫu thân cháu. Nó cũng chỉ là lực bất tòng tâm mà thôi.

Bà ngẩng đầu nhìn sắc trời, thông thả nói:

- Trời cũng gần tối rồi, cháu nên quay lại phòng nghỉ đi. Dường thương cho tốt, khỏe lại rồi thì bảo mẫu thân cháu cháu muốn đi thăm Vân phu nhân, nó sẽ không phản đối đâu. Ta đi đây.

Hắn vẫn ngồi bệt dưới đất, đợi bà đi được một đoạn rồi mới ngẩng đầu lên, hỏi:

- Nãi nãi, nếu cháu muốn nói chuyện với người thì sao?

Bước chân của bà hơi ngừng lại, nghiêng đầu, từ tốn nói:

- Ta ở tiểu viện phía Đông, bảo nha hoàn dẫn cháu sang đó. Bất cứ lúc nào cháu muốn, ta đều có thể nói chuyện cùng cháu.

.....

Hắn quay trở lại phòng. Một nha hoàn chừng mười ba mười bốn tuổi ngay tức khắc đi theo, giúp hắn cởi áo khoác, rót trà, đóng cửa sổ... Đến tận khi hắn bảo lui ra, nha hoàn đó mới dạ một tiếng, ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Bãi trí căn phòng mới này của hắn giống hệt như căn phòng trước đây hắn từng ở trong Vân phủ, từ vị trí cái giường, cái tủ, kệ sách... tất cả mọi thứ đều y hệt. Là muốn hắn có được cảm giác như trước đây sao?

Không. Vĩnh viễn không thể.

Hắn đi ra gian phòng ngoài cùng, ngăn người khi thấy chiếc không gian giới chỉ mà Phi Nguyệt từng đeo nằm trên mặt bàn.

Phải rồi, đệ đệ của nàng từng đưa hắn thứ này. Lúc đó hắn tiện tay đeo lên tay. Có lẽ trong lúc trị thương, người của Sát Vân gia đã tháo nó ra.

Hắn cầm chiếc nhẫn lên, cẩn thận quan sát từng hoa văn trên đó, tựa như muốn ghi nhớ tất cả, dù chỉ là một chi tiết nhỏ nhất.

Thiếu niên kia cũng từng nói, Phi Nguyệt muốn đưa một vài món đồ cho hắn. Thế nhưng khi hắn truyền ma pháp của hắn vào, chiếc nhẫn lại không chút suy chuyển.

Một lần, hai lần, ba lần... vẫn không có gì xảy ra.

Đang lúc hắn chưa biết nên làm thế nào, cửa phòng đột nhiên bị mở toang ra, một thân hình nhỏ bé chạy tót vào, vui vẻ chạy tới bên bàn gỗ. Tiểu nữ hài mở to mắt nhìn hắn, vui vẻ nói:

- Long ca ca, huynh tỉnh rồi à?

Hắn nhìn đứa bé. Đây chính là đứa bé hắn nhìn thấy lần đầu tiên tỉnh dậy. Lần đó, đứa bé gọi hắn một tiếng “ca ca”, gọi... mẫu thân hắn, Triệu Thanh, một tiếng “mẫu thân”, cũng tức là, đứa bé này là thân muội muội của hắn.

Hắn đeo không gian giới chỉ lên ngón áp út, quỳ một chân xuống đất, hạ người ngồi thấp xuống, mặt đối mặt với đứa bé, nhẹ nhàng hỏi:

- Muội tên gì?

Đứa bé tuy còn nhỏ nhưng đường nét trên gương mặt trông vô cùng thanh tú, tương lai nhất định sẽ là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

- Muội là Sát Vân Uyển Như, là muội muội của huynh đó.

Hắn nhìn gương mặt có đến tám phần tương tự như Triệu Thanh của đứa bé, gượng cười:

- Ta biết muội là muội muội của ta.

Đứa bé đột nhiên nắm lấy tay hắn, nghiêng đầu, khó hiểu hỏi:

- Ca ca, huynh vừa khóc phải không? Mắt huynh đỏ hết lên kia. Mẫu thân từng nói với Khả ca ca, nam tử hán đại trượng phu không thể rơi nước mắt. Nếu để mẫu thân nhìn thấy huynh khóc, mẫu thân sẽ không thích đâu. Nhưng huynh yên tâm, bí mật này muội sẽ giữ cho huynh, không để mẫu thân biết đâu.

Hắn cười trừ, không biết nói gì hơn.

- Ca ca, muội giữ bí mật giúp huynh rồi, huynh cũng phải giúp muội một chuyện nhé?

Về mặt của đứa bé rất chân thành, nhưng lại hiện lên chút ranh mãnh, đặc ý.

- Muội muốn ta làm gì?

Có thể nói, hắn không hề bài xích tiểu muội muội mới này của hắn.

- Muội muốn đi chơi.

- Đi chơi?

- Vâng!

Đứa bé gật đầu liên tục, tiếp đó lại bĩu môi nói:

- Mẫu thân cả ngày cứ bắt muội tu luyện này tu luyện nọ, muội nghe đến phát ngán rồi. Gia gia, phụ thân dạo này lại bận việc, chẳng ai dẫn muội đi chơi cả.

- Muội nhờ ai đó đi cùng là được rồi, không phải sao?

- Không được. Mẫu thân cấm muội ra ngoài. Người còn nói, ai dám dẫn muội ra ngoài sẽ đuổi người đó khỏi phủ.

Hắn nhìn về mặt phụng phụ của Sát Vân Uyển Như, không nhịn được bật cười, xoa xoa đầu nó:

- “Huynh vừa mới trở về, muội đã muốn huynh bị đuổi sao?”

Thực tế mà nói, hắn muốn bị đuổi khỏi nơi này. Có lẽ như thế, hắn sẽ thấy nhẹ nhõm hơn. Thế nhưng, hắn phải đi đâu? Trở về Vân phủ chăng? Nơi đó liệu còn có chỗ cho hắn không? Có lẽ phụ mẫu hắn đang cùng với nhi tử thực sự của họ vui vẻ đoàn tụ, ẩm áp cùng ăn một bữa cơm...

Uyển Như lắc lắc đầu.

- Không phải. Huynh thì khác.

- Khác? Ta khác chỗ nào?

Đứa bé làm ra vẻ thần thần bí bí, ghé sát tai hắn, thì thầm:

- Huynh không biết đâu. Sáng nay, muội nghe thấy mẫu thân ra lệnh cho hạ nhân, bảo rằng nhất định phải hạ huynh thật tốt, không được xảy ra sơ xuất gì, còn nữa, không được làm trái ý huynh!

- Vậy thì...

- Nếu huynh dẫn muội ra ngoài, bọn họ đương nhiên không dám can huynh rồi! Với lại, mẫu thân thương huynh như vậy, nhất định không đành lòng trách mắng huynh!

- Thương ta?

- Ừm. Huynh không biết đâu, mấy tháng huynh hôn mê, ngày nào mẫu thân cũng túc trực bên giường huynh. Có lần chất độc phát tác, Nguyên lão tiên bối nói tính mạng của huynh ngàn cân treo sợi tóc, mẫu thân còn... còn...

Đứa bé làm ra vẻ thần thần bí bí, ngoắc ngoắc ngón tay bảo hắn dịch lại rồi ghé sát tai hắn, thì thầm to nhỏ:

- Mẫu thân còn khóc đấy!

- Bà ấy...khóc sao?

- Đương nhiên rồi. Mẫu thân khóc rất nhiều. Muội nói cho huynh biết, từ nhỏ đến giờ, muội chỉ thấy mẫu thân khóc đúng ba lần thôi. Huynh đoán xem là những lần nào?

- Ta không đoán được. Muội nói đi.

- Lần đầu tiên là khi muội năm tuổi. Lúc ấy có một ả hồ ly tinh đến Sát Vân gia, bảo là mang trong mình cốt nhục của phụ thân, đòi phụ thân nạp bà ta làm thiếp bằng được. Mẫu thân cũng vì chuyện này mà khóc.

Hắn nghe ba từ “hồ ly tinh” từ trong miệng muội muội mới chín tuổi, không nhịn được bật cười, hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó...sau đó...muội không biết. Nhưng muội không gặp bà ta thêm lần nào nữa.

Sát Vân Uyển Như gãi gãi đầu, đoạn lại chu môi bất mãn nói tiếp:

- Còn hai lần còn lại ấy hả. Một lần là khi nải nải dùng ma pháp tìm được huynh. Lần còn lại là khi huynh hôn mê. Mẫu thân khóc ba lần thì hai lần là vì huynh, người chẳng bao giờ khóc vì muội cả!

Hắn “ồ” lên một tiếng, vẫn vờ suy nghĩ lung tung.

Đứa bé đột nhiên ôm lấy cánh tay hắn, phụng phịu nói:

- Long ca ca, huynh đưa muội đi chơi đi mà. Muội ở nhà gần một tháng nay, người sắp mốc đến nơi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Sát Vân Long (4)

- Muội muốn đi đâu?

- Tiểu Hồ Trại!

- Tiểu Hồ Trại?

- Ừm. Tối nay là lễ Thất tịch. Muội nghe nói các cô nương ở đó sẽ trang điểm, ăn vận lộng lẫy, hy vọng tìm được lang quân như ý. Ngoài ra còn có rất nhiều đoàn ca kỹ đến biểu diễn, rồi cả lễ thả đèn....

Sát Vân Long nhìn tiểu muội muội thao thao bất tuyệt, không có ý định ngừng lại, bắt đầu đi ngắt lời:

- Muội muốn đi đến thế à?

- Ca...ca....

Sát Vân Uyển Như lắc lắc tay hắn, phòng má xin xỏ.

- Được rồi. Ta đi với muội là được chứ gì?

Uyển Như hô lên một tiếng, vui vẻ chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói:

- Ca ca mau đi thay đồ đi, muội đợi huynh ở ngoài!

Hắn nhìn theo bóng lưng nhỏ bé lon ton, bất giác nở một nụ cười, chậm rãi đi về phía căn phòng để y phục.

Toàn bộ y phục treo bên trong đều mới tinh, rõ ràng là chưa được sử dụng bao giờ. Hắn lấy đại một bộ màu đen, bắt đầu thay y phục.

Khi cởi áo ngoài ra, ánh mắt hắn chạm vào vết thương đang được băng bó kỹ càng trước ngực, vô vàn mối nghi ngờ bỗng xuất hiện.

Hắn nhớ khi đó, hắn đang uống rượu, rồi hình như bị chủ quán kéo ra ngoài, bị con gì đó cắn...sau đó thì có người mang hắn đi. Vậy thì vết thương này hình thành khi nào? Thậm chí lúc này Uyển Như còn nói gì đó liên quan đến độc tố trong người hắn...Tất cả những chuyện này, rốt cuộc là sao!?

Hắn thay xong thì đi ra ngoài. Còn chưa kịp nhìn xem tiểu muội muội ở đâu, một nam tử chừng hai bảy, hai tám tuổi đã tiến đến trước mặt hắn, quỳ gối, cung kính nói:

- Tiểu thiếu chủ, thuộc hạ phụng mệnh thiếu phu nhân đến đây bảo hộ sự an toàn cho ngài.

- Không cần, ta tự đi được rồi. Người cũng không cần gọi ta là tiểu thiếu chủ.

- Thiếu phu nhân căn dặn, thuộc hạ không dám trái lời, hy vọng tiểu thiếu chủ đừng làm khó thuộc hạ.

- Tránh ra, đừng đi theo ta.

Hắn đang định triệu hồi ra hai Pháp Thánh khô lâu thì chợt nhớ ra hắn vẫn chưa tìm lại được chiếc không gian giới chỉ đột trước hắn sử dụng. Bình thường do không thể ngang nhiên triệu hồi khô lâu nên hắn chỉ có thể để nó vào trong không gian giới chỉ, khi nào cần thì chuyển thần hải của khô lâu sang sử dụng, trước giờ chưa bao giờ lấy hai bộ khô lâu ra khỏi không gian nhẫn giới.

Không có khô lâu hỗ trợ, hắn chỉ là một Kiếm Sư cấp bốn, e rằng còn không đánh lại được tên hộ vệ trước mặt.

Một bóng trắng đột nhiên xuất hiện, nhanh như gió lướt đến bên cạnh hắn.

Tên hộ vệ kia tức tốc rút kiếm, chém về bóng trắng kia.

- Tiểu Bạch!?! Dừng tay!

Con đại khuyển tiểu Bạch không ngờ lại xuất hiện đúng lúc này.

Thanh kiếm đang giơ lên của tên hộ vệ khựng lại. Tiểu Bạch thừa cơ phi về phía hắn.

Sát Vân Long đưa tay xoa xoa đầu tiểu Bạch, thần thờ nói:

- Nhớ ta không?

Nó vẫy vẫy đuôi.

- Xin lỗi nhé, tiểu Bạch. Ta không thể bảo vệ được Phi Nguyệt...ta....

Hắn cười một cách bất lực. Nhưng nụ cười ấy nhanh chóng trở nên đông cứng bởi vì Tiểu Bạch vừa lên tiếng trả lời hắn!

- Chủ nhân, ta là Bạch Hồ!

Bàn tay đang xoa đầu nó của hắn khựng lại.

- Chủ nhân, ta không phải chó, ta là Bạch Hồ, là thú sủng của ngài.

- Tiểu Bạch đâu?

- Chủ nhân, ta là Tiểu Bạch, từ trước đến nay vẫn thế.

- Ngươi... không phải là thú sủng của Phi Nguyệt sao...

- Mấy năm trước ta đi tìm tung tích của ngài, đúng lúc bị Thú Thần làm bị thương, may nhờ có Bạch cô nương giúp đỡ mới có thể hồi phục nên từ đó mới nguyện ý làm thú sủng của Bạch cô nương. Thật không ngờ cũng nhờ tiền chủ nhân mà ta mới tìm được ngài.

Hắn chậm rãi thu tay lại.

Nụ cười.

Ngủ một giấc dậy, Phi Nguyệt không còn, Vân gia cũng không. Bây giờ đến con chó cũng biến thành hồ ly, thế gian rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?

- Chủ nhân, đây không phải là bản thể thật của ta... Đây... mới là bản thể thật.

Hình dạng Tiểu Bạch nhanh chóng biến đổi, thân hình cao lớn thu nhỏ lại, vóc dáng thon dài, hai tai vênh lên, nhọn hoắt, chỉ riêng có cặp mắt đỏ rực là vẫn không đổi.

Hắn nhắm mắt lại, hai hàm răng cắn chặt vào nhau.

- Cút hết đi!! Ta không phải tiểu thiếu chủ của các người, cũng không phải chủ nhân! Ta là Vân Lăng, là Vân Lăng, các người có hiểu không??

Hắn gầm lên rồi chạy đi. Hắn không biết mình phải chạy đi đâu, hắn cứ nhắm phía trước mà chạy.

Một cánh cổng, hai cánh cổng, ba cánh cổng...

Hắn không rõ hắn đã chạy bao lâu. Hắn chỉ biết, đến khi trước mặt không còn đường chạy nữa mà là một bức tường trắng xóa, hắn mới bắt lực ngồi phịch xuống, ngơ ngếch cười như một kẻ điên.

- Tiểu thiếu chủ, thiếu phu nhân đã cản dặn, người không thể đi ra ngoài, mời tiểu thiếu chủ quay trở lại.

Hắn lần nữa nhắm mắt.

Tiếng bước chân ngày càng nhiều, tiếp đó, giọng nói của hàng chục người đồng loạt vang lên:

- Tiểu thiếu chủ mời quay lại!

Hắn cứ thế ngồi im, không động đậy cũng không nói năng gì.

- Các người lui ra đi!

- Tuân lệnh thiếu phu nhân!

Hắn nghe đến ba từ “thiếu phu nhân”, hai bàn tay không nhịn được nắm chặt vào nhau.

Bà nhẹ nhàng bước đến phía sau hắn, bình tĩnh hỏi:

- Con không ở trong phòng dưỡng thương mà chạy ra đây làm gì?

Hắn không trả lời.

- Về phòng đi. Đợi con khỏe lại rồi muốn làm gì thì làm.

- Ta chỉ muốn cuộc sống của ta giống như trước kia...

- Thân phận tiểu thiếu chủ của Sát Vân gia không phải tốt hơn Vân công tử hay sao?

- Đó không phải vấn đề về thân phận... Ta chỉ muốn một cuộc sống bình thường như bao người, không được sao?

- Con muốn từ bỏ thân phận tiểu thiếu chủ?

- Phải!

- Sau đó thì sao? Con định đi đâu? Trở về Vân phủ?

- Không...đó không còn là nhà của ta nữa rồi.

- Ai nói thế?

- Nhi tử của họ đã quay lại, họ còn cần ta sao...

- Hóa ra con khúc mắc ở chuyện này? Tình cảm hơn hai mươi năm đầu có dễ phai nhòa đến thế? Cho dù con thực sự không phải là nhi tử của phu thê Vân đại kiểm sự, họ vẫn sẽ coi con là nhi tử của họ thôi.

Hắn rút cuộc ngẩng đầu lên, mù mờ nhìn vào bức tường trước mặt, nhìn hình bóng của mẫu thân thực sự in trên vách, ngỡ vực hỏi:

- Ý của bà là...

- Mặc dù ta không thích con đối xử với họ tốt hơn ta nhưng đầu sao phu thê hai người họ cũng đã nuôi nấng con suốt hai mươi mấy năm, tình cảm giữa con với họ không phải một sớm một chiều có thể thay đổi được. Ta sẽ không cấm con gặp họ, cũng không cấm con gọi họ là phụ thân, mẫu thân. Đổi lại, con hãy thích ứng dần với Sát Vân phủ đi. Cuộc sống ở đây không quá tệ như con nghĩ đâu.

- Những điều người vừa nói...là thật sao?

- Ta nói dối con làm gì?

Hắn quay đầu, ngẩng mặt nhìn mẫu thân.

Hóa ra, bà cũng không đáng sợ như hắn nghĩ.

- Thực ra ta cũng đã suy nghĩ rất nhiều, rốt cuộc nên làm thế nào với con, với phu thê hai người họ...

Bà hơi ngừng lại một lúc rồi bỗng thở dài, cười nói:

- Thôi được rồi, con quay về phòng đi.

Bà nói rồi quay người bước đi.

- Khoan...khoan đã!

- Có chuyện gì sao?

- Uyển Như nói muốn đi chơi, con...con muốn dẫn muội ấy đi...

.....

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Chẳng mấy chốc, hắn đã ở Sát Vân phủ được tròn bốn tháng. Tuy hắn vẫn chưa thích ứng được hoàn toàn với cuộc sống ở đây nhưng tâm tình đã thả lỏng hơn rất nhiều, dần dần chấp nhận “gia đình mới này”.

Phải, hắn là Sát Vân Long, là tiểu thiếu chủ của Sát Vân gia. Phụ thân hắn là Sát Vân Tuyền, thiếu chủ của Sát Vân gia. Đương nhiên, phụ thân hắn nếu tính ra năm nay cũng đã ngoài sáu mươi tuổi, nhưng đầu sao vẫn chưa kể vị gia chủ, thế nên, người ngoài vẫn gọi ông một tiếng “thiếu chủ”. Mẫu thân hắn tên Triệu Thanh, thiên kim đại tiểu thư của Triệu gia – một thế gia có tiếng ở Bắc đại lục.

Nhắc đến Sát Vân gia tất nhiên phải nhắc đến gia gia Sát Vân Kiệt cùng với nãi nãi Đoan Mộc Nhan của hắn. Hai người họ, một người thì là chủ thần nắm giữ thời không pháp tắc, một người lại nắm giữ hỏa hệ pháp tắc, cùng nhau cai quản đại lục phía Bắc. Tính ra, hai người họ chắc cũng gần ngàn tuổi rồi...Đương nhiên, do nắm giữ thần lực nên ngoại hình của hai người chỉ khoảng hơn bảy mươi một chút. Thế mới nói, trong cái thế giới này, nhìn ngoại hình thì chả biết được cái gì.

Mấy tháng này, hắn sống chẳng khác nào một tiểu hoàng đế. Ăn, uống, ngủ, nghỉ đều có người hầu hạ. Hơn nữa còn không ai dám làm phiền hắn, để mặc hắn thích làm gì thì làm, muốn ngủ lúc nào thì ngủ, muốn dậy lúc nào thì dậy,...Kể ra, cuộc sống thế này tuy có nhàm chán nhưng vẫn khá ổn.

Mẫu thân hắn ngày nào cũng đến thăm hắn vài ba lần, thỉnh thoảng đề cập đến những chuyện liên quan đến tình hình hiện tại của Sát Vân gia. Hắn vốn không thích những chuyện phức tạp như thế nên bỏ ngoài tai, một chút cũng chẳng nhớ được mẫu thân nói cái gì.

Mẫu thân đi rồi, hắn sẽ lại chạy đến chỗ nãi nãi.

Nãi nãi hắn ở tiểu viện phía Đông, là một nơi cực kỳ yên tĩnh. Xung quanh trồng không biết bao nhiêu loại thảo mộc, hoa cỏ khác nhau, lúc nào cũng thoang thoảng mùi thơm. Còn từ đường nơi nãi nãi hắn hay ngồi, không gian còn tĩnh lặng hơn gấp mấy lần bên ngoài. Theo như hắn đếm được, lời nói dài nhất của hạ nhân hầu hạ nãi nãi dám nói trong từ đường là mười một từ, chính là “Lão phu nhân, tiểu thiếu chủ đang chờ ở bên ngoài”. Ngày nào khi hắn đến đây, nãi nãi hắn cũng đang nhắm mắt, tay cầm chuỗi hạt, ngón tay đẩy đẩy mấy hạt châu trên chuỗi hạt, lầm bầm gì đó. Hắn cũng không làm phiền người, chờ người dừng lại rồi mới hỏi mấy chuyện linh tinh.

Nói xong, hắn sẽ đi ăn trưa. Chiều rảnh rồi thì đi lang thang chơi với tiểu muội muội của hắn, tất nhiên là với sự bảo hộ của Bạch Hồ và vài hộ vệ.

Lại nói, bốn tháng này, hắn mới chỉ gặp phụ thân và gia gia hắn đúng một lần. Mà lần đó còn chưa được một chén trà thời gian. Thời gian còn lại, nghe nói là hai người phải đi giải quyết nhiều chuyện.

Không gian giới chỉ chứa khô lâu hắn cũng đã hồi mẩu thân nhưng bà chỉ bảo bây giờ hắn chưa thể tu luyện, đợi khi nào vết thương hắn khỏi hắn sẽ trả lại cho hắn.

Hắn cũng mấy lần hỏi về việc tại sao hắn bị thương nhưng không ai trả lời, chỉ hứa hẹn bảo sau này sẽ biết...

Không tu luyện, không vận động, cả ngày chỉ ngủ, ăn và chơi. Bốn tháng, hắn tăng tròn mười cân, nhìn người to lừng lững, chẳng khác nào một con đại hùng.

.....

Như mọi ngày, hắn đi đến tiểu viện nơi nãi nãi Đoan Mộc Nhan đang ở. Chỉ khác là, hôm nay có rất nhiều người đang tập trung ở đây, bao gồm cả gia gia, phụ mẫu và rất nhiều người khác. Đếm sơ qua, trong từ đường đã có đến gần hai mươi người, chưa kể hạ nhân hầu hạ. Đã vậy, hắn còn không được vào bên trong, chỉ có thể ngồi ở gian phòng bên cạnh chờ.

Âm thanh thảo luận từ phía trong từ đường liên tục vang lên, thu hút sự chú ý từ hắn.

- Bảy năm nữa là tới nghi thức Kế Thừa, không biết thượng thần và chủ thần đại nhân có dự định gì không?

- Còn có thể có dự định gì nữa đây? Tiệc vui nào mà chẳng phải kết thúc? Vị trí độc tôn mà Sát Vân gia chiếm giữ gần ngàn năm nay cũng nên đổi chủ rồi!

Giọng nói đằng sau, nếu hắn không nhầm, chính là của Sát Vân Kiệt – gia chủ Sát Vân gia đương thời.

- Gia chủ, chẳng nhẽ ngài cứ để mặc Âu Dương gia lộng hành như vậy sao?

- Gia chủ, tuyệt đối không thể đầu hàng Âu Dương gia!

- Chúng thuộc hạ một lòng trung thành với chủ thần đại nhân, dẫu có chết cũng không một lời oán thán. Chỉ cần ngài lên tiếng...

- ĐỦ RỒI! Bảy năm nữa mới đến nghi thức Kế Thừa, các ngươi vội cái gì?

- Các vị trang chủ cứ bình tĩnh. Ba mươi sáu Thánh chủ đầu sao cũng chỉ có chín người được chọn để kế vị Chủ Thần. Âu Dương gia cùng lắm cũng chỉ có được một phần cơ hội. Chúng ta hà tất phải lo lắng như vậy?

Hai giọng nói cuối cùng, một là của gia gia hắn, một là của phụ thân hắn.

- Thiếu chủ! Tình hình giữa hai gia tộc thế nào, không phải ngài không biết. Chưa kể, gần đây Âu Dương gia lại có thêm một người được chọn làm Thánh chủ. Ba thánh chủ thuộc cùng một gia tộc, đây là chuyện chưa từng xảy ra trước đây, há có thể xem nhẹ được?

- Chẳng nhẽ ý trang chủ là muốn gây chiến với Âu Dương gia?

- Sát Vân gia dẫu có xuống dốc thì Âu Dương gia vẫn không phải là đối thủ của chúng ta!

- Trang chủ muốn mạng mười vạn mạng sống của Sát Vân gia ra đánh đổi hay sao?

- ĐỦ RỒI! Bản thần còn đang ở đây, các ngươi làm loạn cái gì!? Đánh hay không đánh, bản thần tự có quyết định. Lui ra đi!

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Cuộc sống ở Thất Tuyệt Liên Sơn (1)

Sát Vân Long nghe tiếng bước chân vang lên từ bên trong từ đường, đoán rằng mọi người đã đi gần hết nên đứng dậy, định đi ra ngoài rồi vào từ đường. Thế nhưng hắn vừa đứng dậy, cánh cửa của gian phòng này đã được mở ra, một tuyệt thế mỹ nữ chừng hai lăm, hai sáu tuổi bước vào, lạnh lùng lướt qua hắn, ngồi xuống ghế.

- Cô là...

Có thể đi lại ngang nhiên như vậy ở Sát Vân phủ, tất nhiên không phải ma pháp sư thông thường. Nói không chừng, mỹ nữ trước mặt này còn là một tuyệt thế cao thủ.

Nhưng chẳng để hấn phải thắc mắc lâu bởi vì phụ thân hấn ngay sau đó đã bước vào, vui vẻ nhìn tuyệt thế mỹ nữ, nói:

- Tỷ tỷ, lâu lắm không gặp, tỷ khỏe không?

Một câu “nhị tỷ” của ông thực khiến cho hấn ngỡ ngàng.

Sát Vân Long hết nhìn phụ thân hấn lại nhìn sang tuyệt thế mỹ nữ vừa bước vào, không cách nào tin được đây là cô cô của hấn, vì dù nhìn ở góc độ nào, cô cô cũng trẻ hơn phụ thân hấn vài chục tuổi.

- Vẫn tốt.

Tiếp đến, mẫu thân hấn và nãi nãi cũng lần lượt tiến vào.

- Tỷ rốt cuộc cũng quay về rồi!

- Doanh nhi...

Sát Vân Doanh lúc nhìn thấy Đoan Mộc Nhan rốt cuộc cũng chịu đứng dậy, bước đến ôm lấy bà.

- Mẫu thân, người không sao chứ?

- Không sao, không sao. Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.

Triệu Thanh thấy hấn vẫn đang đứng ngẩn ngơ ở giữa phòng, vỗ vai hấn một cái, nói:

- Ngần ra đây làm gì? Đến chào cô cô của con đi.

Hấn giật mình rồi cúi người, lúng túng nói:

- Tiểu diệt Sát Vân Long, xin ra mắt cô cô.

Sát Vân Doanh liếc mắt nhìn hấn một cái, giọng nói băng lãnh lại vang lên:

- Trúng Đoạt Mệnh Độc mà vẫn chưa chết, xem ra Thanh muội cũng hao tổn không ít tâm tư nhỉ?

“Thanh muội” đương nhiên là chỉ mẫu thân hấn – Triệu Thanh.

- Tỷ tỷ, vậy độc của Long nhi...

- Ta nói rồi. Muốn cứu nó chỉ còn cách đẩy thôi. Quyết định thế nào là ở muội.

- Thực sự không còn cách nào khác sao?

- Đoạt Mệnh độc là một trong ba tối kịch độc ở nhân gian. Nếu giải được dễ như thế, thật uổng cho hai tiếng “đoạt mệnh”!

Triệu Thanh đắn đo một hồi, cuối cùng cắn răng nói:

- Trăm sự trông cậy vào tỷ tỷ.

Sát Vân Doanh gạt đầu đồng ý, đoạn lại quay sang hấn, nói:

- Muốn làm gì thì làm đi, cuối tháng cùng cô cô đến Thất Tuyết Liên Sơn.

Hấn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, mọi người đã kéo nhau ra ngoài đi đâu đó, chỉ có mẫu thân là vẫn ở lại bên cạnh hấn.

- Về phòng đi, ta có chuyện muốn nói với con.

.....

Từ hôm cô cô trở về đến cuối tháng chỉ có đúng ba ngày. Cô cô nói hấn hoàn thành những việc muốn làm trong mấy ngày này đi, hấn lập tức nghe theo.

Ngày đầu tiên, hấn cùng mẫu thân thông qua truyền tống trận trở về Vân phủ. Lần đầu tiên sau bốn tháng, hấn gặp lại người đã nuôi nấng hấn suốt hai mươi năm, người mà bây giờ, hấn gọi một tiếng “nghĩa phụ”, “nghĩa mẫu”. Đồng thời, hấn cũng gặp được “Vân Lăng” thực sự, hay còn được gọi với cái tên Sát Vân Khả. Mà người từng là thê tử của hấn, Đinh Mẫn, giờ lại là thê tử của Vân Lăng. Theo lời mẫu thân thì ngay khi bà đón hấn trở về Sát Vân gia, bà đã ra đề nghị với Đinh Mẫn và Vân Lăng. Với Đinh Mẫn, nếu nàng chịu thành thân với Vân Lăng, Đinh Hàn chắc chắn sẽ ngồi lên được Hoàng vị.

Còn với Vân Lăng, hấn cùng Vân phủ sẽ có được sự bảo hộ tuyệt đối từ Sát Vân gia. Hai người đều đồng ý. Vậy là, một bức hưu thiếp được đưa ra từ Sát Vân gia, nói rằng nhị công chúa Đình Mẫn cùng tiểu thiếu chủ của Sát Vân gia tuy thành hôn nhưng bằng mặt không bằng lòng, trước nay chưa từng sống đúng trọn hai chữ “phu thiếp”, nay hưu thiếp âu cũng là sự giải thoát cho cả hai.

Sát Vân Long quả thật rất khâm phục khả năng của mẫu thân hấn. Vấn đề nan giải này lại được bà giải quyết êm đẹp như vậy, quả thật khiến người khác mở rộng tầm mắt.

Ngày thứ hai, hấn cùng mẫu thân đến Bạch gia thăm mộ Bạch Phi Nguyệt. Phụ thân của Phi Nguyệt từng cảm hấn đến đây, nhưng lần này hấn đến, ông lại không hề cảm can, cũng không biết là vì e ngại mẫu thân hấn hay là ông đã nghĩ thông suốt rồi.

Ngày thứ ba, hấn và mẫu thân trở lại Sát Vân gia. Đến tận lúc này, bà mới nói cho hấn toàn bộ mọi chuyện, từ việc hấn trúng độc thể nào, vết thương là từ đâu mà có...

Âu Dương gia cùng Sát Vân gia kết thù đã mấy trăm năm này. Mà mối thù không đội trời chung này lại ngày một sâu sắc. Hai bên luôn theo dõi nhất cử nhất động bên phía đối phương.

Ngày Sát Vân gia đến Vân phủ định đón hấn trở về gia tộc, Âu Dương gia cũng đã biết mọi chuyện. Đáng tiếc, hấn không ở đó. Âu Dương gia nhanh chân tìm được hấn trước, thông qua Đoạt Mệnh Xà gieo Đoạt Mệnh độc vào người hấn. Đúng lúc này thì người của Sát Vân gia cũng phát hiện ra hấn, hai bên liền xảy ra một cuộc huyết chiến. Sau cùng, viện binh từ Sát Vân gia tới, đem hấn trở về.

Đoạt Mệnh độc nguyên bản là độc tính của một loài rắn, sau khi cắn sẽ hòa chung với huyết mạch toàn thân, không thể tách ra được, vô phương cứu chữa.

Cũng may, gia gia của hấn Sát Vân Kiệt trước kia từng kết giao với một lão tiên bối được mệnh danh Thần Y họ Nguyễn. Đương nhiên, Nguyễn lão tiên bối không thể giải được Đoạt Mệnh độc mà chỉ có thể làm giảm bớt độc tính của nó bằng cách lấy bớt máu từ cơ thể hấn ra. Đoạt Mệnh độc hòa cùng máu, lấy máu ra cũng tức là lấy độc ra. Thế nhưng, máu không thể lấy ra quá nhiều. Cơ thể hấn sau khi trúng độc lại ngày càng suy yếu, vì vậy mà mỗi ngày chỉ có thể lấy ra một ít, ngày này qua ngày khác... Thế nhưng, đây rốt cuộc vẫn chỉ là phương pháp tạm thời, trong khoảng một năm thời gian ngăn chặn độc tính của Đoạt Mệnh độc.

Phụ thân hấn không còn cách nào khác nên mới đưa thư cầu cứu người tỷ tỷ đã quy ẩn từ lâu trên Thất Tuyết Liên Sơn là Sát Vân Doanh. Vốn ông cũng không đem hy vọng gì nhiều, ai ngờ cô cô của hấn lại hồi âm, nói muốn trị Đoạt Mệnh độc, bắt buộc phải tu luyện Độc Công, báí Độc Sư làm sư phụ. Phụ mẫu hấn không còn cách nào khác, đành đồng ý.

Mẫu thân hấn vốn chuẩn bị cho hấn không ít đồ đạc, toàn bộ đều nhét vào không gian giới chỉ, vậy mà cuối cùng lại bị cô cô trả lại hết, nói rằng nhập gia tùy tục, trên Thất Tuyết Liên Sơn người ta sống được thì mình cũng sống được, chỉ cho hấn mang theo đúng mười một bộ khô lâu.

Trước khi xuất phát, mẫu thân hấn bảo mỗi tháng sẽ lên thăm hấn một lần. Cô cô liền nói chỉ cần một người Sát Vân gia xuất hiện ở Thất Tuyết Liên Sơn, cô cô sẽ lập tức ném trả hấn về!

Bạch Hồ lẻo đẻo đi theo hấn, bị cô cô một chưởng đánh bay ra xa, chẳng mấy chốc đã mất dấu hai người. Thế mới nói, thú sủng của chủ thần cũng chả là gì so với vị cô cô này của hấn.

Sau đó thì sao? Hấn đành cắn răng dặn mẫu thân hàng năm nhớ đem lễ vật đến mừng sinh thần nghĩa phụ, nghĩa mẫu, thay hấn đến thăm mộ Phi Nguyệt, ...

Đang mãi mê nói chuyện, cô cô hấn đã quay lưng bước đi, hấn vội quỳ xuống, dập đầu một cái trước gia gia, nãi nãi cùng phụ mẫu hấn rồi cùng cô cô rời khỏi.

.....

Sát Vân Long nhìn chằm chằm thứ mà cô cô hấn gọi là “nơi ở của hấn”, không nhận được nuốt nuốt nước bọt, chột dạ nói:

- Cô... cô cô, đây thực sự là nơi... nơi ở của cháu... sao?

Sát Vân Doanh nhìn hấn, bình tĩnh nói:

- Không thích à?

Hấn liếc mắt nhìn khối băng lấp ló phía sau đồng cảnh cây chắn trước cửa hang, rùng mình một cái rồi lắc đầu:

- Cháu... cháu không ở được...

Hấn chợt nhớ ra điều gì đó, thắc mắc hỏi:

- Cô cô, người ở đâu vậy?

Cô cô không trả lời hấn, tiếp tục leo lên đỉnh núi. Sát Vân Long đành đi theo.

Không khí lạnh, loãng và cả con gió tuyết khiến hần khó khăn lắm mới đuổi kịp cô cô.

Trong con gió tuyết, hần mơ hồ nhìn thấy ba bóng người đang ngồi xếp bằng trên đỉnh núi.

- Trên này... còn có người sống sao?

Sắt Vân Doanh nhẹ nhàng bước lên đỉnh Tuyết Surong, tới cạnh hai người kia, ngồi xuống:

- Cháu muốn ở đây cũng được.

- Ở đây!? Giường, chăn, gối đâu ạ?....

Hần còn đang thao thao bất tuyệt, cô cô đã nhắm mắt.

- Ô, cô cô, cô cô... cháu phải làm gì bây giờ?

- Cô cô, thực sự không có chỗ nào để ở ạ?

- Cô cô, đồ đạc của cháu để lại phủ đệ hết rồi, cháu phải mặc gì bây giờ?

Hần hỏi liên tiếp mười câu, cô cô hần vẫn không trả lời, hần đành im lặng, quan sát xung quanh.

Ba người ngồi cạnh cô cô hần đều là nữ nhân. Người ngồi đằng trước nhìn có vẻ đứng tuổi, mái tóc bạc trắng, có điều da dẻ lại vẫn mịn màng, không chút nếp nhăn gây ra do tuổi tác, khiến người khác khó mà đoán được tuổi chính xác của bà. Hai người ngồi phía sau ngang hàng với cô cô hần, đường nét cực kỳ thanh tú, da dẻ trắng trẻo, mịn màng, mày ngang lá liễu, mũi cao, rõ ràng là một cặp song sinh mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Chỉ đáng tiếc, trên má mỹ nhân ngồi ngoài cùng bên phải lại có một vết sẹo lồi, kéo dài từ thái dương đến tận xương hàm, phá vỡ cấu trúc hoàn mỹ của gương mặt.

Điều ngạc nhiên nhất là, ba người họ và cả cô cô hần chỉ mặc một bộ y phục mỏng tang, giống như y phục mà thiếu nữ khuê các thường mặc vào trời hè oi ả. Đã vậy, y phục của bốn người đều chỉ có một màu duy nhất, là trắng!

Sắt Vân Long hết nhìn bốn người lại nhìn khung cảnh hoang sơ trên đỉnh núi, thở dài.

Thất Tuyết Liên Sơn, đúng như tên gọi của nó, gồm bảy đỉnh núi xếp gần nhau, trong đó có một đỉnh núi ở trung tâm, còn sáu đỉnh còn lại ở xung quanh, ôm lấy ngọn trung tâm. Mà đỉnh núi trung tâm cũng là đỉnh cao nhất, đứng ở đó có thể quan sát được cả một vùng rộng xung quanh. Thậm chí, vào những ngày lạnh giá, mây mù còn phủ kín cả Thất Tuyết Liên Sơn, cực kì hạn chế tầm nhìn.

Thất Tuyết Liên Sơn chỉ có duy nhất hai mùa, đó là mùa lạnh và mùa lạnh hơn! Ở đây, tuyết phủ quanh năm, bão tuyết xảy ra một tuần vài lần là chuyện hết sức bình thường. Chính vì thời tiết khắc nghiệt như vậy nên ở đây cực kì ít động thực vật có thể sinh sống. Hần đi suốt một đoạn đường dài mà chỉ gặp được đúng vài loại linh dược thân thấp cùng với vài con thỏ, chồn trắng....

Sắt Vân Long chán nản nhìn xung quanh, nhìn bốn người đang tĩnh tâm ngồi xếp bằng, rồi lật đật trở về “chỗ ở” được cô cô chỉ cho từ trước.

“Chỗ ở” đó thực ra chỉ là một chỗ lõm vào bên sườn ngọn núi thứ sáu, được che bởi cành cây. Bên trong chỉ có duy nhất ba thứ, đó là củi, một tảng băng lớn và hai bộ y phục trắng tinh. Có lẽ, tảng băng kia chính là giường sau này của hần.

Hần thử đặt mông ngồi lên tảng băng, giật bắn người vì cái lạnh tê tái của nó. Hần lại đưa tay với lấy bộ y phục ở một góc nhỏ, ngáy người vì chất liệu vải thô ráp nhưng lại mỏng tang của nó. Cuối cùng, hần đành nhặt lấy vài cành củi rồi lúi từ không gian giới chỉ ra bộ Hóa hệ Pháp Thánh Sư khô lâu, để nó chằm lửa.

Hần nằm xuống nền đá lạnh toát, lấy hai bộ y phục kia đắp lên người, nhìn ánh lửa bập bùng trước mặt, khó khăn lắm mới chìm được vào giấc ngủ.

Thật lâu sau, cô cô của hần mới xuất hiện, dẫn hần trở lại đỉnh núi.

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 27: Cuộc sống ở Thất Tuyết Liên Sơn (2)

Người edit: cuuvy + phong

Sắt Vân Long quì gối trên tuyết lạnh, không dám ngẩng đầu lên nhìn bốn người trước mặt, chỉ có thể lặng im nghe bọn họ đàm luận:

- Doanh nhi, đây chính là đứa nhỏ mà con nhắc tới sao?
- Dạ vâng, thừa sư phụ. Đứa bé đó chính là nhi tử của tiểu đệ Sát Vân Tuyền, tên chi có độc nhất một chữ Long.
- Sát Vân Long? Cái tên này cũng không tồi. Được rồi, Y nhi, lại xem tình trạng của nó trước đi.
- Có gì đáng xem? Trúng Đoạt Mệnh độc mà chưa chết, khẳng định đã bị trích ra không ít máu. Cách cầm cự này, ai mà chẳng biết? Đã bước một chân vào quỷ môn quan rồi, cùng lắm thì duy trì được một năm nữa.
- Vậy theo con phải làm thế nào?
- Muốn sống, cách duy nhất là luyện Độc Công. Nhưng đệ tử đã từng nói sẽ không nhận đệ tử nữa. Mà Độc Công, không thể truyền cho ngoại nhân.
- Ta thấy đứa nhỏ này cũng không tồi, con thử suy nghĩ lại xem?
- Một Kiếm Sư cấp bốn còn con, đệ tử còn chẳng thêm dề vào mắt.
- Tỷ tỷ, lần này tỷ sai rồi. Đứa bé đó là một vong linh ma pháp sư. Hơn nữa còn là một trong bốn vong linh ma pháp sư trong truyền thuyết – Cửu Vong Tử Thánh Chủ.
- Thánh Chủ thì sao? Muội cũng từng là Thánh Chủ còn gì? Cuối cùng thì sao?
- Thần lực có linh tính, ắt sẽ tìm được chủ nhân thích hợp của nó, đâu phải cứ cưỡng cầu là được?
- Nói tóm lại, ta không nhận đệ tử nữa. Thăng nhóc này, hai muội muốn làm gì thì làm.
- Sư tỷ khoan hãy quyết định. Muội có mấy điều muốn nói với tỷ. Nghe xong, tỷ quyết định cũng chưa muộn.
- Sư muội mời nói.
- Thánh Chủ thuộc Cửu Vong Thần xưa nay đều có Thuận Thiên chi thể, cực kì thích hợp cho việc hấp thu thiên địa linh khí. Đứa bé này trúng Đoạt Mệnh độc, được Nguyên lão tiền bối trích bớt máu huyết toàn thân, lại uống thêm hai mươi loại thảo dược khác nhau. Mới vậy thôi mà đã ngăn chặn được Đoạt Mệnh độc phát tác trong bốn tháng...
- Ý sư muội là, thể chất của đứa nhỏ này thích hợp luyện Độc Công của ta?
- Độc Công của sư tỷ là một trong bảy môn tuyệt kỹ duy nhất trong thiên hạ chỉ dựa vào thể chất, không phải sao?
- Phù hợp thì có ích gì? Từ Độc Nhị Vương cũng phù hợp đấy thôi?
- Sư tỷ có biết tại sao muội từng ngăn cản tỷ nhận hai đứa nó làm đồ đệ không?
- Muội nói xem.
- Là tâm cơ.
- Tâm cơ?
- Phải. Tỷ nhận hai đứa nó làm đồ đệ, một là vì thể chất của hai đứa nó hoàn toàn phù hợp với Độc Công, hai là vì tâm cơ. Người có tâm cơ đương nhiên sẽ dễ dàng phát huy được nét tinh tú của Độc Công, điều này muội không phù hợp. Thế nhưng, sư tỷ cũng quên mất rằng, những đứa trẻ mưu mô luôn là những đứa trẻ không nghe lời. Điều này có lẽ sư tỷ cũng đã nhận ra, chỉ là tỷ không muốn thừa nhận mà thôi.
- Muội muốn nói đứa bé này không có tâm cơ, cho nên nếu ta nhận nó làm đệ tử, ít nhất sẽ không lo bị nó phản bội sao? Nực cười! Dẫu Từ Độc Nhị Vương đã khi sư diệt tổ nhưng ít nhất chúng cũng khiến Độc Công giương danh thiên hạ!
- Nhưng trong mắt người đời, họ lại chỉ thấy Độc Sư là một sư phụ bất tài, bị chính đệ tử của mình đánh bại!
- SÁT VÂN DOANH! Đề ý thân phận của muội đi!
- Muội chưa nói điều gì sai cả. Từ Độc Nhị Vương đã phản bội tỷ, tỷ cho rằng chúng vẫn sẽ nghe lời đi trả thù giúp tỷ ư? Huyết hải thâm thù chưa trả, tỷ cam lòng sao?
- Cam lòng? Ta sao có thể cam lòng!?
- Hay tỷ muốn nhờ người khác báo thù giùm tỷ? Đề Yển sư tỷ chẳng?
- Doanh Doanh, muội thừa biết tại sao ta tu luyện Độc Công, có gì phải cố tình nói khích ta!?

- Sư tỷ vẫn còn nhớ nguyên nhân tỷ tu luyện Độc Công sao?

- Trước giờ Liễu Y ta chưa từng quên.

- Vậy có gì tỷ lại từ chối nhận nó làm đồ đệ?

Hắn nghe bốn giọng nói thay nhau vang lên, lơ mơ đoán được thân phận của ba người còn lại.

Người lên tiếng đầu tiên là sư phụ của cô cô hắn, cũng là sư phụ của hai mỹ nhân còn lại.

Người kiên quyết không chịu nhận hắn làm đệ tử chính là Độc Sư đại danh鼎鼎, tên Liễu Y.

Muội muội song sinh của Độc Sư Liễu Y có lẽ tên Liễu Yến, nghe nói từng là Thánh Chủ...

Thánh Chủ... Hình như cái danh hiệu này hắn từng nghe mấy trại chủ và phụ thân hắn nói qua, có chút quan hệ gì đó với nghi thức Kế Thừa...

Đang mải mê suy nghĩ, giọng nói của cô cô hắn lại vang lên:

- Long nhi, ngừng đầu lên.

Hắn theo lời cô cô ngừng đầu, nhưng lại ngập ngừng không dám nhìn thẳng vào bốn người họ.

- Cháu nói thử xem, cháu biết gì về Độc Sư?

Vẫn là cô cô hắn nói.

Sát Vân Long đỏ đầy mồ hôi lạnh sau lưng.

Trước đây đến đại quan triều đình hắn còn chẳng phân biệt được ai với ai, nói gì đến những ma pháp sư, chiến sĩ nổi danh? May ra hỏi người chết rồi thì hắn còn biết! Vì hắn có sở thích sưu tầm đồ cổ mà!

- À... Độc Sư... dùng độc....

- Gì nữa?

- Trị được... Đoạt Mệnh độc... và... và... và...

Hắn còn đang ấp úng không biết nói gì, mỹ nhân bên mặt có vết sẹo đã lên tiếng, cắt lời hắn:

- Đến mấy điều cơ bản còn không nói được, hy vọng gì nữa?

Song sinh mỹ nhân lên tiếng:

- Không nói được mới là tốt.

- Muội nói gì vậy?

Mỹ nhân mặt sẹo nhíu mày, tỏ vẻ không tán đồng.

- Chính vì chưa biết gì nên mới dễ uốn. Tỷ nói xem có phải không?

- Từ Độc Nhị Vương trước kia cũng nghe lời ta còn gì?

- Nhưng chúng đâu có thật tâm nghe lời tỷ? Chúng nghe lời tỷ chỉ vì muốn moi được tâm pháp từ tỷ còn gì?

- Ta cũng đâu biết được thẳng thóc này nghĩ gì? Biết đầu sau này nó cũng giống hai tên khi sư diệt tổ kia thì sao?

- Muội thấy đứa bé này là đơn thuần thực sự đấy. Tuy là Kiếm Sư nhưng ma pháp của cơ thể lại lưu chuyển ở dạng đơn thuần nhất, chứng tỏ chưa từng luyện qua võ kỹ nào. Hay nói cách khác, đứa bé này vốn không muốn so bì hơn kém với người khác, càng không muốn đánh nhau với mọi người.

- Như vậy lại càng không được. Không có chí cầu tiến, không nhẫn tâm làm hại người khác thì sao học được Độc Công?

- Tỷ không thử sao biết? Nó tuy không có tâm cơ như hai đồ đệ trước của tỷ nhưng lại có Thuận Thiên Chi Thể, cũng coi như là bù đắp vào khuyết điểm, biết đâu lại có thể đánh bại hai đứa kia, thậm chí là báo thù giùm tỷ?

Mỹ nhân có vết sẹo trầm lặng hồi lâu.

Cô cô đột nhiên đưa mắt ra hiệu với hắn, hướng về phía mỹ nhân có vết sẹo.

Hắn ngớ người, không hiểu cô cô muốn nói gì.

Mỹ nhân có vết sẹo đột nhiên thở dài, chán nản nói:

- Ra hiệu cái gì? Có ra hiệu mười năm nữa nó chưa chắc đã hiểu!

Cô cô hắn thu hồi ánh mắt, bình tĩnh nói:

- Sư tỷ thấy rõ rồi chứ? Muội cũng chỉ là muốn khẳng định thêm lời nói của Yến sư tỷ mà thôi.

- Được rồi, được rồi, đơn thuần thì đơn thuần! Nhưng ta phải nói trước, nếu nó dám phản bội ta như hai thằng nhóc kia, ta quyết không tha cho nó!

- Sư tỷ yên tâm. Điều này muội có thể bảo đảm!

Song sinh mỹ nhân dường như vừa phát hiện ra điều gì đó, nhìn hắn hỏi:

- Ngươi có quan hệ thế nào với Diên Minh?

Hắn ngây người, cố lục lọi trong kí ức xem đã từng gặp qua người nào tên Diên Minh chưa.

- Diên Minh...!? À...Phải rồi! Lão ta là người đã cho tiểu bối hai khô lâu Pháp Thánh!

- Ngươi có bái lão làm sư phụ không?

- Không có!

- Bây giờ lão ở đâu?

- Lão chết rồi.

Song sinh mỹ nhân gật đầu, tỏ ý hài lòng:

- Như vậy được rồi. Nếu ngươi thực sự là đệ tử của lão, ta không thể nào nhận ngươi là đồ đệ được.

“Đồ đệ”? Chẳng lẽ song sinh mỹ nhân này cũng muốn thu hắn làm đồ đệ?

Hắn còn đang mù mờ không hiểu sự tình ra sao, cô cô hắn đã nhanh chóng lên tiếng:

- Long nhi, mau dập đầu bái sư.

Sắt Vân Long theo lời dập đầu chín cái.

- Đệ tử Sắt Vân Long bái kiến hai vị sư phụ!

Mỹ nhân có vết sẹo “hừ” một tiếng, còn song sinh mỹ nhân lại cười nhẹ.

Sắt Vân Doanh vội nhắc:

- Mau bái kiến thái sư thúc tổ!

- Đệ tử Sắt Vân Long bái kiến thái sư thúc tổ!

- Hào hài tử, đứng dậy đi.

Hắn và mỹ nhân có vết sẹo cùng lúc đứng dậy.

- Đi theo ta!

Cô cô hắn cũng gật đầu:

- Đi theo đại sư phụ của cháu đi.

- Dạ.

.....

Hai canh giờ sau, trên đỉnh núi thứ ba.

- Nói lại xem.
- Cơ thể người có hai mươi đường kinh mạch gồm mười hai đường chính kinh và tám kỳ kinh bát mạch.
- Kỳ kinh bát mạch gồm những mạch nào?
- Nhâm mạch, đốc mạch, trùng mạch, đái mạch, âm khiếu mạch, dương khiếu, âm duy và... và....
- Dương duy! Học có mấy cái kinh mạch cơ bản cũng không xong thì còn làm ăn được gì?
- Đại sư phụ, người cứ bình tĩnh đã...
- Bình tĩnh cái gì mà bình tĩnh? Với tốc độ này, năm năm nữa nguoi cũng chẳng bắt mạch nổi cho người khác, nói gì đến học Độc Công!?
- Bắt mạch? Sao tu luyện Độc Công lại phải học bắt mạch thế sư phụ?
- Nguoi thì biết cái gì? Độc Công chỉ có hai điểm cơ bản. Một là cải tạo cơ thể, bách độc bất xâm, hai là hạ độc người khác. Hạ độc xong mà chữa trị được thì còn nói làm gì? Thế nên mới phải học y thuật trước, suy ngược lại để biết điểm yếu của độc được mình sử dụng mà phối hợp các loại độc được với nhau, có như vậy mới nắm chắc phần thắng được!
- Thì ra là vậy... Thế phần cải tạo cơ thể thì phải làm sao?
- Ta vừa đưa cho nguoi bốn cái bình còn gì? Mỗi lần uống bốn viên, một viên từ mỗi lọ
- Cách bao lâu thì uống một lần thế sư phụ?
- Thích uống lúc nào thì uống. Uống càng nhiều hiệu quả càng cao, càng nhanh luyện thành chứ sao.

Sắt Vân Long hồ hời lấy ra bốn viên từ mỗi lọ, nuốt từng viên một.

Viên màu đỏ đầu tiên có vị tanh nồng, viên thứ hai màu vàng có vị chua, chát, viên thứ ba màu tím có vị cay xè và viên cuối cùng màu đen có vị đắng ngắt. Mỗi viên một loại hương vị khác nhau nhưng tựu chung đều rất khó uống. Hắn khó khăn lắm mới nuốt được bốn viên thuốc xuống, nhăn nhó mặt mày vì dư vị đọng lại.

- Sư phụ, thực sự phải uống mấy thứ này à?
- Người ta muốn uống còn không được, nguoi còn chê nữa à?
- Đệ tử không có ý đó, chỉ là... thuốc này khó uống quá!
- Muốn ăn sơn hào hải vị thì về Sắt Vân phủ! Hôm nay đến đây thôi, về ôn kỹ lại là được.

Đại sư phụ nói rồi liền quay đầu đi thẳng, mặc cho hắn gọi với thế nào cũng nhất định không quay lại.

Đang đứng ngẩn nguoi không biết làm gì tiếp theo thì cô cô hắn đã xuất hiện, nói:

- Yến sư tỷ đang chờ con ở đỉnh núi thứ tư.

Thế là hắn lại lật đật trèo xuống sườn núi, di chuyển sang sườn ngọn núi thứ tư rồi lại trèo lên đỉnh.

- Nhị sư phụ, người tìm con à?

Rõ ràng đại sư phụ cùng nhị sư phụ là một cặp sinh đôi, có gì tính cách lại khác nhau đến thế?

- Tỷ tỷ dạy con được những gì rồi?
- Cũng không có gì nhiều ạ. Đệ tử mới chỉ học thuộc được các kinh mạch trên cơ thể thôi.
- Vậy là được rồi. Con triệu hồi mấy bộ khô lâu của con ra đây.

Hắn theo lời lôi mấy bộ khô lâu từ không gian giới chỉ ra.

Liều Yến bật cười, từ tốn nói:

- Sau này đừng để khô lâu vào không gian nhẫn giới, dễ bị người khác phát hiện lắm. Tạo vài cái ẩn chú trên khô lâu rồi sau này triệu hồi ra là được.
- Để trong không gian nhẫn giới cũng bị phát hiện sao sư phụ?

- Thực ra chỉ có vong linh ma pháp sư mới phát hiện được thôi, nhưng đầu sao cẩn thận vẫn hơn.
- Sư phụ, ẩn chủ là thế nào thế?
- Để ta dạy con vài đạo ẩn cơ bản nhé.

Trên đỉnh núi thứ tư, giọng nói ầm ập của nữ nhân liên tục vang lên, giảng giải hết từ vấn đề này sang vấn đề khác. Mà người đang nghe kia lại cực kì chú tâm, không để ý đến bất cứ vấn đề gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Cuộc sống ở Thất Tuyệt Liên Sơn (3)

- Nghi thức Kế Thừa diễn ra một ngàn năm một lần, khi đó, chín chủ thần đương thời sẽ cùng lúc từ bỏ thân lực, truyền lại cho thế hệ sau. Thánh Chủ là những người có cơ hội được kế thừa thân lực. Mỗi thần vị có bốn Thánh Chủ nhưng chỉ có một Thánh Chủ duy nhất được thừa kế thân lực, trở thành Chủ Thần chân chính, ba người còn lại trở thành tam hộ vệ, phò tá Chủ Thần.

- Nhị sư phụ, người từng là Thánh Chủ phải không?
- Phải, vì sư từng là Thánh Chủ.

Sắt Vân Long khó tin nhìn nhị sư phụ Liễu Yến của hắn, nghi ngờ hỏi:

- Vậy người cũng hơn ngàn tuổi rồi?
- Ừ.

Hắn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

- Chuyện này có gì phải ngạc nhiên đâu? Doanh Doanh chẳng phải cũng mấy trăm tuổi rồi đấy ư?
- Cô cô của đệ tử đã mấy trăm tuổi?
- Doanh Doanh là nữ nhi của hai vị Chủ Thần. Hai người họ đã hơn ngàn tuổi, Doanh Doanh mới mấy trăm tuổi, có gì khó hiểu sao?
- Vậy thái sư thúc tổ...
- Sư phụ ấy hả, hình như cũng gần ba ngàn tuổi rồi.
- Ba...ba ngàn!?!?
- Con không biết sao? Thái sư thúc tổ của con chính là người đầu tiên trong lịch sử được thân lực lựa chọn hai lần liên tiếp.
- Thái sư thúc tổ là vị chủ thần nào thế sư phụ?
- Thứ bảy.
- Chính là vị chủ thần sở hữu ma pháp hắc ám— quang minh, phán quyết sự sống— cái chết sao?

Liễu Yến cười, từ tốn nói:

- Cũng không hẳn là phán quyết. Sinh mệnh của con người là do họ quyết định, đầu thế nào do một câu nói của người khác mà thay đổi? Cho dù người đó có là Chủ Thần đi nữa.
- Vậy thân lực của thái sư thúc tổ là sao thế sư phụ?
- Quang minh ma pháp là dạng ma pháp chữa trị, còn hắc ám ma pháp là dạng ma pháp thiên về công kích trong đêm. Giết người hay cứu người, chẳng qua chỉ là một ý niệm của Chủ Thần nắm giữ thân lực. Nếu Chủ Thần mang ác tâm, thân lực sẽ được sử dụng để giết người. Còn nếu Chủ Thần mang thiện tâm, thân lực sẽ được sử dụng để cứu người.
- Thái sư thúc tổ...

- Một nửa giết người, một nửa cứu người.
- Thế nghĩa là sao ạ?
- Nửa đời đầu đi ám toán người khác, nửa đời còn lại hành y cứu người.

Hắn “ồ” lên một tiếng.

- Vậy y thuật của đại sư phụ là do thái sư thúc tổ dạy sao sư phụ?
- Y thuật của tỷ tỷ trước kia là do tiên phụ dạy. Sau này khi bá sư, sư phụ liền chỉ dạy thêm vài điều.
- Nhưng sao ba người cùng cô cô con lại lên nơi âm u lạnh lẽo này thế? Sống ở kinh thành không tốt hơn à?

Liễu Yến như hồi tưởng điều gì đó, cười nói:

- Thế gian hiểm ác, càng là nơi phồn hoa càng nguy hiểm.

Sắt Vân Long chú ý giọng điệu của nhị sư phụ, ngập ngừng hỏi:

- Người... đã gặp phải... chuyện gì chẳng?
- Đại sư phụ con thì có, nhưng ta thì không. Ta chỉ là không muốn sống ở nơi có quá nhiều người thôi.
- Đại sư phụ...

Hắn chưa kịp hỏi tiếp, bà đã cắt lời hắn:

- Để tỷ tỷ trực tiếp nói với con thì hơn. Dầu sao sắp tới con cũng phải học thuộc tôn tính đại danh của vài ngàn cường giả, đến lúc đó tỷ tỷ ắt sẽ nói qua một chút.
- Vài... vài ngàn!?
- Ừ. Thế gian có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Không có kiến thức thì sao tồn tại được trong cái thế giới này?
- Đệ tử hiểu rồi, sư phụ.
- Hiểu được là tốt. Được rồi, quay lại việc chính nào. Diên Minh đã dạy con những gì rồi?

Hắn vội vàng xua tay:

- Lão ta chưa dạy gì đệ tử cả. Đệ tử cũng chưa báỉ lão ta là thầy.

Liễu Yến cười.

- Ta không nghi ngờ con. Ta chỉ muốn xem con biết gì về tu luyện vong linh ma pháp mà thôi.
- À. Đệ tử biết dùng cơ thể làm vật dẫn giúp khô lâu hấp thụ linh khí, dùng thần hải của khô lâu...
- Hết rồi?
- Đệ tử chỉ biết mấy điều đó.
- Con cảm thấy ưu thế của vong linh ma pháp sư là gì?

Hắn trầm tư suy nghĩ một lúc, ngập ngừng nói:

- Chắc là có thể sử dụng nhiều loại ma pháp khác nhau?
- Không.
- Ý đông hiệp yếu?

Nhị sư phụ lắc đầu, từ tốn giảng giải:

- Ma pháp sư, chiến sĩ khi bị thương sẽ ảnh hưởng đến khả năng vận chuyển ma pháp trong cơ thể cũng như sử dụng võ kỹ. Nhưng khô lâu thì không có ý thức, không cảm nhận được đau đớn, cho nên dầu cho bị thương, đối với chúng chẳng có chút ảnh hưởng nào, trừ khi thần hải bị phá hủy. Hơn cả là,

chúng chỉ làm theo lệnh một người duy nhất, là chủ nhân của chúng. Muốn trở thành một vong linh mà pháp sư chân chính, con nhất định phải tận dụng được hai ưu điểm này của khô lâu!

- Không có ý thức...chỉ nghe lệnh chủ nhân...

Hắn lẩm bẩm

- Xưa kia Cửu Vong Thần đầu tiên chế tạo ra tám khô lâu đặc biệt có khả năng tăng cấp, sau này chia ra truyền cho bốn Thánh Chủ đời hai, mỗi người hai bộ khô lâu. Theo lời ông, khô lâu này chỉ được phép truyền cho Thánh Chủ. Thế nhưng, trải qua mấy ngàn năm, năm bộ khô lâu đã thất lạc, mãi đến lần nghi thức Kế Thừa ngàn năm trước mới tìm lại được một bộ, còn bốn bộ thời gian hệ, không gian hệ, hắc ám hệ và phong hệ vẫn lưu lạc trong nhân gian. Bốn bộ còn lại là hỏa, thủy, thổ, quang minh ngàn năm trước do ba trong bốn Thánh Chủ đời trước là ta, Diên Minh và Cửu Vong Thần Vũ Ưng nắm giữ. Diên Minh giữ hai bộ hỏa và thủy, ta giữ bộ quang minh và Vũ Ưng giữ bộ thổ. Thông thường, khi khô lâu đổi chủ, toàn bộ tu vi tích lũy được dưới thời chủ nhân trước kia sẽ biến mất. Con có thể trong thời gian ngắn như vậy nâng được khô lâu lên Pháp Thánh, điều này quả thực không dễ dàng.

Sát Vân Long ngây người.

- Sư phụ, từ lúc lão ta đưa đệ tử hai bộ khô lâu này, hai bộ đó đã có tu vi Pháp Thánh rồi.

- Con nói gì? Hai bộ khô lâu Diên Minh truyền cho con kia lại không hề mất tu vi!?

- Phải, sư phụ.

- Con triệu hồi hai bộ khô lâu đó ra đây.

Hắn y lời bà triệu hồi ra hai bộ khô lâu.

Liễu Yến nhìn chăm chăm hai viên thần hải một đỏ một xanh bên trong khô lâu, trầm ngâm một lúc lâu, rồi bỗng cười nhạt:

- Diên Minh, ta biết ngươi vẫn chưa chết. Suýt nữa để ngươi đắc thủ rồi. Có điều, bây giờ đứa nhỏ này đã là đệ tử của ta. Ngươi đừng hi vọng lợi dụng được nó giúp ngươi trả thù! Ta cho ngươi nửa canh giờ thời gian, nếu hai bộ khô lâu này vẫn còn ở Thất Liên Tuyết Sơn, đừng trách ta không khách khí!

Ánh sáng của hai viên thần hải bỗng rực sáng lên một cách đột ngột, chói mắt mà diêm lệ. Tiếp đó, một giọng nói từ bộ hỏa hệ khô lâu vang lên:

- Hahahahaaaa, kế hoạch ta chuẩn bị kỹ lưỡng không ngờ lại bị ngươi vạch trần dễ dàng đến thế. Lần này, Diên Minh ta thua tâm phục khẩu phục!

- Tại sao ngươi lại phải lợi dụng một đứa trẻ chưa biết gì như nó?

- GIẾT VŨ ƯNG!

Hắn nghe được cái tên Vũ Ưng, giật mình nói:

- Sư phụ, đệ tử nhớ rồi, trước khi chết lão có bảo đệ tử nhất định phải giết Vũ Ưng giùm lão!

Không chỉ là giết Vũ Ưng, lão còn từng gọi ra tên hắn – Sát Vân Long. Thì ra, lão mới là người đầu tiên phát hiện ra thân phận của hắn.

- Vũ Ưng đã là Cửu Vong Thần, đến ngươi còn đánh không lại lão ta, có gì lại đặt hy vọng này lên một đứa trẻ?

- Ngươi thì biết cái gì!? Thăng nhải đó là Thánh Chủ, đến khi cử hành nghi lễ Kế Thừa sẽ có cơ hội tiếp cận Vũ Ưng!

- Đến ta còn nhìn ra là ngươi chưa chết, ngươi còn đòi lừa được Vũ Ưng?

- Hahaahaha...Nếu không phải thăng nhải kia nói ra việc khô lâu không mất tu vi, ngươi làm sao phát hiện được!? Nhưng chuyện đã ra nông nổi này rồi, ta đành phải thương lượng với ngươi vậy.

- Ta không có hứng thú. Đem khô lâu của ngươi ra khỏi đây đi.

- Chỉ cần Liễu Yến ngươi đồng ý giúp ta giết Vũ Ưng, hai bộ khô lâu này, Diên Minh ta sẽ hai tay dâng tặng ngươi!

- Ta đếm đến ba. Một...hai...

Liễu Yến còn chưa nói hết, giọng nói Diên Minh đã vang lên cắt ngang:

- Tin tức của tiểu Phi Phi thì sao?

- NGƯỜI NÓI GÌ!??

Sắc mặt của Liễu Yến đại biến, hốt hoảng cất lời.

- Kế hoạch của ta vẫn như cũ, để thằng nhóc này giết Vũ Ứng ở nghi lễ Kế Thừa. Ngươi yểm trợ cho nó. Để thể hiện thành ý, bây giờ ta lập tức hủy bỏ quan hệ chủ nhân với hai bộ khô lâu này, tặng nó cho ngươi. Muốn giữ, muốn bỏ, tùy ngươi. Sau khi Vũ Ứng chết, ta sẽ nói tin tức của tiểu Phi Phi cho ngươi, coi như là hậu lễ vì đã giúp ta!

- Không thể nào! Làm sao ngươi biết được!?

- Nam tử hán đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh! Lời Diên Minh ta nói ra nhất định sẽ làm được. Lần thương lượng này, đối với cả ngươi và thằng nhãi kia đều không có gì nguy hại. Chỉ là giết một người mà thôi, có gì ghê gớm đâu?

- Làm sao ta tin được lời ngươi nói?

- Các ngươi lạc mất nó mấy chục năm nay, đến một chút hành tung của người bắt nó đi cũng không tìm được. Muốn tìm đứa bé đó, hy vọng duy nhất của các người là ta! Suy nghĩ kỹ đi!

Hai tay Liễu Yên bỗng nhiên nắm chặt lại.

- Tại sao ngươi cứ nhất định phải giết Vũ Ứng? Trận chiến năm đó có ai là không chịu tổn thất?

- Nực cười. Hắn nhân cơ hội đó ám hại thế tử ta, giết con ta. Thù này không báo, ta còn là con người sao?

- Ngươi muốn báo thù, ta có thể hiểu được. Nhưng đầu sao ngươi cũng là nhất đại tông sư một phương, có gì lại phải dựa dẫm vào một đứa bé để trả thù?

- Vũ Ứng tên tiểu nhân đó nhân cơ hội ta không để ý ám toán gia đình ta, sao ta phải quân tử với hắn?

- Nhưng đứa bé đó không hề liên quan đến chuyện này!

- Nó không liên quan, nhưng không có nó, ta không thể trả thù được! Khô lâu của Vũ Ứng đã đột phá Pháp Thần, thổ hệ lại thiên về phòng thủ, cho dù ta có dùng tận sở học cả đời cũng không thể phá được tầng phòng thủ kiên cố đó! Nghi thức Kế Thừa diễn ra, chủ thần từ bỏ thần lực, đó là lúc hắn ta suy yếu nhất, nhưng xung quanh lại có rào cản ngăn ma pháp sư khác tiến lại. Cho nên, muốn tấn công được hắn ta, chỉ có thể là Thánh Chủ!

- Hòa thủy khô lâu chắc chắn vẫn mạng theo khí tức của ngươi, nhờ bị phát hiện thì sao?

- Ban đầu ta định mạo hiểm một phen, nhưng xem ra chuyện này không đơn giản đến thế. Nếu bây giờ ngươi và thằng nhóc này đã chịu giúp ta, vậy thì kế hoạch đương nhiên sẽ thay đổi. Ta tặng thằng nhóc này khô lâu, để nó tu luyện, rồi dùng khô lâu giết chết Vũ Ứng. Về phần ngươi, ngươi hiểu rõ về khô lâu hơn ta, cũng hiểu rõ về cách khai thác sức mạnh của khô lâu hơn, nên ta hi vọng, ngươi có thể dốc lòng dạy dỗ nó. Bù lại, ngay khi kế hoạch thành công, ta sẽ nói cho ngươi tin tức của đứa nhỏ năm xưa, thế nào?

Sắt Vân Long nghe cuộc đối thoại của hai người, mờ mịt nhìn Liễu Yên. Mà nhị sư phụ của hắn cũng trầm ngâm nhìn chằm chằm hắn, thờ dãi hỏi:

- Long nhi, vì sư biết sự việc này không hề liên quan đến con. . .

Hắn thấy bà có vẻ khó mở lời, vội vàng nói:

- Sư phụ, người đã nhận con làm đệ tử, cho nên chỉ cần người muốn, đệ tử sẽ làm bất cứ việc gì vì người!

Liễu Yên nở nụ cười một cách gượng gạo:

- Cảm ơn con.

Đoạn, bà lại nhìn khô lâu kia, gật đầu:

- Quyết định vậy đi.

- Được. Vậy ba ngày nữa ta sẽ giải trừ quan hệ chủ nhân với khô lâu. Trong thời gian ba ngày này, ta cần làm một số việc quan trọng. Ngươi tạm thời cứ dạy cho nó vài điều cơ bản trước đi.

- Được!

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Cuộc sống ở Thất Tuyệt Liên Sơn (4)

Trên đỉnh núi thứ ba ngày hôm sau.

- Nói lại, đọc to lên!

- Cơ thể người có... h...hai mươi... đường... kinh mạch gồm mười...hai đường... chính kinh... và tám kỳ kinh bát mạch... là nhâm mạch,... đốc mạch, trùng mạch..., đài mạch, âm... khiêu... mạch, dương... khiêu, âm duy và dương... duy!

- Đọc lại!

- Cơ... cơ... thể... Sur... sur phụ, hôm nay lạnh... quá, để... để hôm khác...

- ĐỌC LẠI!

- Như... ng... từ... lạnh...

- ĐỌC LẠI!

- Hắt xì!

Sắt Vân Long hắt xì đến mức gập cả người lại, cảm giác như thể lực phủ ngũ tạng vừa bắn hết ra ngoài. Vừa ngừng lại, hai hàm răng lại không tự chủ được va đập vào nhau, dù cố thể nào cũng không dừng lại được.

- Nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, chút lạnh còn con này đã tính là gì?

- Để... từ... không... cần làm... nam tử hán!

- Mới thế này đã không chịu được, sau này ngươi làm sao vượt qua Cửu Môn!?

Phân nhánh thứ nhất của Độc Công là cải tổ cơ thể, bách độc bất xâm. Theo như công pháp, muốn đạt được thể trạng như thế, người tu luyện phải vượt qua được chín công gọi là Cửu Môn. Vượt qua chín công coi như luyện thành phân nhánh thứ nhất, cơ thể chống mọi loại độc trên thế gian.

Thế nhưng, ngay cả người sáng tạo ra Độc Công cũng mới chỉ vượt qua Đề Ngũ Môn, tức là công thứ năm trong số tổng chín công. Những công còn lại y chưa hề vượt qua, chỉ dựa vào sở học, kinh nghiệm cả đời mà viết ra công pháp các tầng trên.

Còn đại sư phụ hán Liễu Y, năm nay đã gần ngàn tuổi, tu luyện Độc Công gần ba mươi năm. Nghe nhị sư phụ nói, đại sư phụ hán đã từng lập lời thề sẽ không rời khỏi Thất Tuyệt Liên Sơn cho đến khi chết, còn nguyên nhân tại sao thì nhị sư phụ không nói.

- Đến người còn không vượt qua được cả chín công, làm sao đề tử vượt qua được chứ!?

- Ta không làm được đâu có nghĩa là con cũng không làm được? Ta nói trước cho con biết, muốn giải trừ tận gốc Đoạt Mệnh Độc, ít nhất cũng phải vượt qua Đề Ngũ Môn! Con có thời hạn mười năm. Sau mười năm, nếu Độc Công của con không thể đột phá, chết là cái chắc!

- Thực ra chết cũng chẳng sao, dù sao kiếp này đề tử sống cũng chẳng có mục đích gì.

Trước đây lúc còn ở Vân phủ hán sống vô tư lự, vốn không cần lo chuyện cơm ăn áo mặc. Bản thân hán lại thích chơi bời, lêu lổng, cả ngày chỉ đi gây chuyện với người khác, chẳng chút để ý đến công danh lợi lộc. Đến khi gặp Phi Nguyệt, hán mới thấy cuộc sống của mình có chút thay đổi. Nàng rời đi, nàng nói nàng muốn hán thay đổi, hán liền thay đổi. Hán cố gắng từng chút, từng chút một để trở thành người mà nàng có thể dựa vào. Thế rồi, hán lại được Đình Hoàng ban hôn. Hoàng mệnh khó tránh, mà hán cũng không muốn làm phật ý phụ mẫu. Thành hôn rồi, hán lại nhận được tin Phi Nguyệt đã chết. Sau đó, thân phận hán trong phút chốc lại trở thành tiểu thiếu chủ Sắt Vân gia. Phi Nguyệt không còn, Vân phủ cũng không còn, hán cứ thế sống một cuộc sống vô nghĩa ở Sắt Vân phủ, ai nói gì thì làm vậy.

Đại sư phụ dường như không bị bất ngờ trước câu nói này của hán, thông dong ngồi xuống nền tuyết bên cạnh hán, nói:

- Vậy bây giờ tự đặt cho mình một mục đích đi.

Hán ngẩn người nhìn bà.

- Đầu phải ai sống trên đời cũng vì điều gì đó? Họ chỉ sống vì họ muốn sống, thế thôi. Thế nhưng, mỗi người lại có một hoàn cảnh riêng. Nhưng dẫu thế nào, một khi đã dấn thân vào thế giới ma pháp thì không thể quay đầu được nữa. Con muốn rút lui, nhưng người khác có để con toại nguyện không? Chỉ có trở thành cường giả, con mới làm được những điều mình muốn!

- Đề tử cũng không luyện tiếu gì cuộc sống hiện tại.

- Sao ta lại nhận một đứa đề tử như ngươi nhỉ!?

Hán trầm ngâm, đột nhiên hỏi ngược lại bà:

- Sư phụ, mục đích sống của người là gì?

- Ta à?

Bà ngửa mặt lên trời một lúc lâu, rồi đột nhiên nở một nụ cười ảm áp:

- Tìm lại hài tử của ta.

Hắn ngạc nhiên nhìn bà.

- Có gì đáng ngạc nhiên sao? Kẻ yếu bị ức hiếp, đây là điều hiển nhiên. Chỉ trách bản thân ta quá mức nhu nhược, ngay cả hài tử của mình cũng không bảo vệ được.

- Sư phụ, hài tử của người là nam hay nữ?

- Là một nữ hài tử. Lần cuối cùng ta nhìn thấy nó, nó mới ba ngày tuổi.

Bà cúi mặt, ánh mắt nhìn vào vô định, nét mặt đượm buồn.

- Vậy sao người không đi tìm tỷ ấy mà lại ở lại nơi đây?

Liễu Y nhìn hần hồi lâu, thờ dãi.

- Nói cho con biết cũng chẳng sao. Nhưng trước tiên, ta muốn con hứa với ta một chuyện.

- Chuyện gì vậy sư phụ?

- Sau khi có được tin tức của nó từ Diên Minh, con nhất định phải giúp ta tìm lại nó, được không?

Thì ra, tiểu Phi Phi mà Diên Minh nhắc đến trước đó lại chính là hài tử của đại sư phụ hần Liễu Y. Hèn gì nhị sư phụ hần lại đáp ứng cuộc thương lượng với Diên Minh.

- Được, con hứa với người.

Bà chống hai tay ra sau lưng, trông như hồi tưởng về quá khứ, chậm rãi kể:

- Người ta tu luyện ma pháp một là để có được quyền lực, địa vị, hai là muốn kéo dài thọ mệnh. Ta cũng vậy. Còn nhớ năm đó phụ mẫu ta mất vì bệnh dịch, ta và Y nhi lưu lạc đến chốn kinh thành xa hoa, không ngờ lại lọt vào nhãn quang của một ma pháp sư. Ông đưa bọn ta về môn phái, định nhận bọn ta làm đệ tử, nhưng bái sư chưa thành thì môn phái đó đã bị đệ nhất sát thủ thời bấy giờ đồ sát.

- Đệ nhất sát thủ đó...chính là thái sư thúc tổ sao?

Nhị sư phụ từng nói, thái sư thúc tổ trước kia giết người không chớp mắt, là một đẳng cấp sát thủ.

- Phải. Không hiểu vì sao lúc đó thiện tính trong sư phụ lại trỗi dậy, không những tha mạng cho hai đứa trẻ là ta và Y nhi mà còn nhận bọn ta làm đệ tử, truyền dạy ma pháp. Mãi sau này ta mới biết, thì ra là sư phụ nhận ra Y nhi có Thần Hư chi thể, lại thấy bọn ta gắn kết với nhau nên mới thu nhận cả hai. Sư phụ thời đó vẫn là sát thủ, hàng ngày giết không biết bao nhiêu cường giả, tất cả đều đem cho Y nhi tế luyện khô lâu. Đợi Y nhi có được hắc ám quang minh khô lâu, người lại truyền cho Y nhi toàn bộ sở học cả đời của người. Còn ta, ta tuy không có Thần Hư Chi Thể nhưng lại may mắn có được thiên phú về hắc ám ma pháp nên vẫn được sư phụ truyền dạy ma pháp và một ít y thuật. Dẫu vậy, ta cũng chỉ là phạm lĩnh căn, vĩnh viễn không thể so sánh được với người khác, trải qua gần chục năm dưới sự dạy dỗ của sư phụ cũng chỉ dừng lại ở Đại Ma Pháp Sư cấp bảy. Ta chán nản, bỏ đi du ngoạn, không ngờ lại gặp được cơ duyên ăn được Vạn Thọ đan, kéo dài tuổi thọ đến mấy ngàn năm. Lúc đó ta nghĩ, ông trời không cho ta thiên phú nhưng lại cho ta thời gian nên lại quay lại, dốc sức tu luyện. Đến tám năm sau thì Y nhi tham gia nghị lễ Kế Thừa, đáng tiếc là nó không được kế thừa thần lực mà chỉ có thể trở thành tam hộ vệ. Sư phụ lần nữa trở thành Thất Song Thần, cùng các Chủ Thần lúc bấy giờ bắt đầu phân chia lại lãnh địa. Còn ta và Y nhi cùng nhau ngao du tứ hải. Y nhi tuy không có Vạn Thọ đan nhưng lại là Thánh Chủ, thọ mệnh hơn ngàn năm. Ta cùng nó đi đây đi đó suốt mấy trăm năm, trải qua không biết bao nhiêu chuyện. Về sau, đúng là ai cũng không ngờ một nữ nhân đã mấy trăm tuổi như ta lại mê luyện Âm Dương Chính Phong – hậu nhân của Âm Dương gia. Ban đầu, hần không nói cho ta biết hần là ai, ta cũng không nói cho hần biết ta là ai. Hai người chúng ta cứ thế ở bên nhau hai năm. Đến lúc ta có mang, hần mới nói cho ta thân phận thực của hần, rằng hần đã có phu nhân, rồi bỏ mặc ta, chạy trốn. Hần đi, nhưng phu nhân của hần lại đến tìm ta, sống chết đòi giết đứa bé trong bụng ta. Sư phụ lúc đó đã bật vô âm tín, Y nhi có việc phải giải quyết nên ta chỉ có một mình, vật vã chống chọi với thiên binh vạn mã từ Âm Dương gia! Ngày ta sinh đứa bé, ả đàn bà đó không hiểu tại sao lại biết được nơi ở của ta, đến tận nơi truy lùng, cướp đứa bé từ tay ta. Y nhi lúc đó đột nhiên xuất hiện, cứu được ta một mạng nhưng không thể cướp lại đứa bé. ả không giết được ta, lại biết ta là đệ tử của Thất Song Thần, sợ uy danh của sư phụ nên hạ nước, yêu cầu ta phải lên Thất Liên Tuyết Sơn, cả đời vĩnh viễn không được rời khỏi đây nửa bước, nếu không, ả sẽ giết hài tử của ta. ả rời khỏi, còn ta và Y nhi đến ngọn núi này. Ta nhớ tới cuốn công pháp Độc Công có được trong sơn động ngày trước vô tình nhặt được, vì muốn bảo thù nên đã tu luyện nó. Ta tu luyện Độc Công mười năm thì vượt qua Đệ Tử Môn. Sau này, ta lại nhận hai đứa trẻ họ Lý có thể chất tốt làm đồ đệ, truyền Độc Công cho chúng, hy vọng sau này chúng có thể giúp ta trả thù, đồng thời tìm lại nữ nhi của ta. Hai huynh đệ nó dùng bảy năm thời gian, tu luyện Độc Công vượt qua cả ta là Độc Sư, chạm đến Đệ Ngũ Môn trong truyền thuyết. Đáng tiếc, vượt cấp thất bại, bị công pháp phản phệ, cả hai đứa nó cùng lúc rơi vào cảnh sống dở chết dở, buộc phải dựa vào tinh huyết của người khác để duy trì sự sống. Mà ở trên Thất Liên Tuyết Sơn, ngoài sư phụ là ta ra cũng chỉ còn thái sư thúc tổ Dương Hoa cùng hai sư thúc là Liễu Y và Sát Vân Doanh. Thái sư thúc tổ Dương Hoa là Thất Song Thần, tuy giờ đã quy ẩn nhưng năm xưa đã từng giết qua không ít người, chưa một lần thất bại. Sư thúc Liễu Y là Thánh Chủ đời thứ hai mươi tư, trên tay nắm giữ không dưới mười khô lâu có tu vi Pháp Thần, tuyệt không thể động vào. Còn có sư thúc Sát

Vân là nữ nhi duy nhất của Nhất Thông Thần Đoan Mộc Nhan và Lục Hỏa Thần Sát Vân Kiệt, cho bọn chúng mười mạng chúng cũng không dám động vào. Vậy nên, huynh đệ nó cuối cùng chọn hạ độc thủ ta là sư phụ của chúng, hút tinh huyết của ta suốt một ngày liền. Lúc sư phụ phát hiện ra ta, hai đứa nó đã rời khỏi, mà ta lại rơi vào cảnh thập tử nhất sinh, may mắn nên mới sống sót. Huynh đệ Lý gia sau khi rời khỏi Thất Tuyệt Liên Sơn liền tự xưng Tử Độc Nhị Vương, đi khắp nơi bắt người sống để hút tinh huyết, sau lại hành hạ người ta đến chết, chẳng mấy chốc đã thành đối tượng bị truy lùng khắp cả đại lục. Các ma pháp sư, chiến sĩ thay nhau nhận nhiệm vụ giết Tử Độc Nhị Vương nhưng chẳng một ai thành công, tất cả đều bị hai huynh đệ nó hành hạ bằng độc đến chết. Từ đó, cái tên Tử Độc Nhị Vương và Độc Công cùng lúc vang danh thiên hạ.

Bà kể xong thì thở dài lần nữa, cười khổ nói:

- Vậy nên, thù của ta vẫn chưa báo được mà nữ nhi thì cũng chẳng thấy.

Hắn nghe đại sư phụ kể chuyện, không nhịn được lẩm bầm

- Lại là Âu Dương gia...

Âu Dương gia chính là đầu sỏ hạ Đoạt Mệnh Độc vào người hắn, sao hắn quên được cơ chứ?

- Vì sư quên mất, Âu Dương gia cũng có thù với Sát Vân gia của ngươi. Chắc là ngươi ghét họ từ bé rồi nhỉ? Cũng đỡ mất công ta khiến ngươi ghét chúng.

- Thực ra đệ tử từ bé không sống ở Sát Vân gia, cho nên...

- Ngươi không phải là tiểu thiếu chủ Sát Vân gia sao, sao lại không sống ở Sát Vân gia!?

- Thực ra, chuyện là thế này...

Thế là, Sát Vân Long lại ngồi kể cho sư phụ nghe về cuộc đời hắn.

Hắn đem đầu đuôi câu chuyện kể lại xong, ngạc nhiên hỏi:

- Cô cô đệ tử không nói cho người chuyện này sao?

- Doanh Doanh ấy hả? Nó đi theo sư phụ từ lúc mới có hai, ba tuổi, trước nay rất ít khi trở về Sát Vân phủ, có khi đến nó cũng chẳng biết chuyện này.

- Ngay từ lúc ba tuổi cô cô đệ tử đã đi theo thái sư thúc tồ!?

- Ừ. Nghe sư phụ kể năm xưa có một tuyệt thế cao thủ đột nhiên xuất hiện, đánh bị thương cả Bát Thú Thần, khiến người đời kinh hãi. Các vị chủ thần đã quyết định tụ họp lại, cùng nhau đàm luận cách giải quyết chuyện này. Lúc đó Nhất Thông Thần lại đem theo Doanh Doanh mới ba tuổi cùng đến. Doanh Doanh vừa nhìn thấy sư phụ liền chạy theo, nhất quyết không rời, sư phụ thấy thế liền nhận nó làm đệ tử, mà Nhất Thông Thần cũng yên tâm giao nó cho sư phụ. Thế là Doanh Doanh đi theo sư phụ từ đó.

- Vậy cô cô đệ tử tu luyện dạng ma pháp gì vậy? Hắc ám hay quang minh?

- Nó á? Băng hệ.

- Ờ?

- Kể cũng lạ, người ta trước nay đa phần chỉ nhận đệ tử có cùng thiên phú ma pháp với mình, rõ ràng sư phụ biết Doanh Doanh không có thiên phú về hắc ám, quang minh nhưng vẫn nhận nó làm đệ tử, hơn nữa còn tốn không ít công sức thu thập các loại băng hệ công pháp khác nhau. Hay, thật không hiểu lão nhân gia người nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 30: Cuộc sống ở Thất Tuyệt Liên Sơn (5)

Tối đến,

Sát Vân Long ngồi trong hang động bên sườn núi, tay cầm thanh que gỗ xiên một con gà, hơ trên lửa. Vừa hơ, hắn vừa không nhịn được mà rung đùi, co ro người lại bên đống lửa.

Thất Tuyệt Liên Sơn quả nhiên rất lạnh, lạnh hơn nhiều so với hắn tưởng tượng. Cái lạnh có thể khiến một Kiếm Sư cấp bốn khốn đốn như thế, chắc cũng chỉ có ở mỗi đỉnh núi này.

Hắn nhìn con gà nướng chỗ hồng hồng chưa chín, chỗ lại đen nhem vì cháy, không nhìn được liên tục thờ dài. Hắn từ bé đến lớn sống trong cảnh vinh hoa phú quý, có bao giờ phải tự tay làm đồ ăn? Hôm nay là lần đầu tiên hắn tự tay đi bắt gà, lại tự tay vặt lông, cắt tiết,...

Sát Vân Long nhìn con gà xộc xệch xiên trên que, nhìn không được xé lấy phần thịt nhìn bắt mắt nhất, nhét hết vào mồm, nhai nhồm nhoàm.

- Nhạt quá....

Thế nhưng bụng đã bỏ đói hai ngày, ngoài con gà này ra hắn còn có thể ăn gì khác? Thế là, con gà dầu nhạt thếch, chẳng ngon lành gì vẫn nhanh chóng biến mất.

Lúc chiều hắn có hỏi nhị sư phụ thường ngày mọi người ăn gì, kết quả nhận được câu hỏi ma pháp sư cần gì ăn uống của sư phụ. Điều này cũng có nghĩa là, nếu hắn muốn ăn thì tự đi mà làm, chẳng nhẽ bắt người khác nấu cho hắn ăn!? Trên Thất Tuyệt Liên Sơn này ngoài hắn đúng là có bốn nữ nhân, thế nhưng...bốn người này người nào người nấy thân phận cao quý, không phải Chủ Thần thì cũng là nữ nhi của Chủ Thần, Thánh Chủ rồi Độc Sư nổi tiếng thiên hạ, hắn sao dám nhờ họ!?

Ngày hôm sau, hắn nhân thời gian rảnh sau khi tu luyện cùng nhị sư phụ chạy xuống một tiểu trấn nhỏ cách Thất Tuyệt Liên Sơn khoảng hơn hai mươi cây số mua một vài gia vị cần thiết và hai cái chén. Do lúc trước không đem theo ngân lượng cùng đi, hắn đành bán miếng ngọc bội đợt trước mẫu thân đưa hắn, hy vọng sau này lúc hắn mang ngân lượng đến chuộc, ngọc bội vẫn còn ở đó.

Lão già Diên Minh y như lời hứa giải trừ khế ước với khô lâu, đem tặng hai khô lâu đó lại cho nhị sư phụ, nhị sư phụ liền hướng dẫn hắn cách lập khế ước với khô lâu. Thế là, hắn trở thành chủ nhân của hai vong linh khô lâu trong truyền thuyết. Chỉ có một điểm khiến hắn không vui, đó là hai vong linh khô lâu đã mất hết tu vi, giờ chỉ là hai bộ xương không hơn không kém. Nhị sư phụ nghe hắn nói thế thì cười, nói sở dĩ mỗi lần khô lâu đổi chủ đều mất đi tu vi là vì nếu khô lâu vẫn giữ nguyên sức mạnh từ chủ nhân trước, chủ nhân mới sẽ rất khó điều khiển, khai thác được hết sức mạnh khô lâu, phần vì sức mạnh của khô lâu quá lớn, phần vì sức mạnh đó vốn không phải do người đó “ban” cho khô lâu. Thế nên, khô lâu mất đi tu vi cũng chẳng phải điều gì bất lợi.

Hắn vẫn phải dùng bản thân làm vật dẫn, giúp khô lâu hấp thụ linh khí. Nhưng không giống như đợt trước, nhị sư phụ hàng ngày đều dạy hắn công pháp, võ kỹ, để hắn học đến khi nhuần nhuyễn mới chịu chuyển sang công pháp, võ kỹ khác. Người còn kể cho hắn nghe không ít các cuộc chiến kinh thiên động địa giữa các cao thủ tiền thời được sử sách ghi lại, đương nhiên phần lớn đều có liên quan đến vong linh ma pháp sư.

Khi hắn hỏi nhị sư phụ rằng tại sao khi hồi bé khi hắn khảo nghiệm ma pháp lại bị cho mà phé linh căn, phé thể chất, nhị sư phụ nói Thần Hư chi thể là một dạng cơ thể đặc biệt mà chủ thể không thể ngưng kết được thần hải, do đó không tích lũy được ma pháp, nên được gọi là “phé linh căn”, còn về phần thể chất, người sở hữu Thần Hư chi thể khi bé cực kỳ yếu đuối, dần dà qua thời gian mới trở nên khỏe mạnh, thể chất tốt hơn người thường.

Khi hắn hỏi nhị sư phụ làm cách nào mới tận dụng được hết ưu thế của khô lâu, người nói hắn phải tăng cường thực chiến, tăng cường linh hồn lực để có thể kiểm soát được toàn bộ cử chỉ, hành vi của khô lâu. Người còn nói, khô lâu càng nhiều chưa chắc đã là ưu thế, bởi vì muốn điều khiển được thành thạo, nhuần nhuyễn một khô lâu là điều không hề dễ dàng, vậy nên, muốn điều khiển nhiều khô lâu một lúc, tinh thần phải đủ tập trung, đủ linh hoạt, đủ thành thạo...Thế là từ hôm đó, ngày nào nhị sư phụ cũng đối chiến cùng hắn, đánh đến khi hắn không đứng dậy được nữa mới thôi.

Hắn có đủ các khô lâu gồm các hệ hỏa, thủy, phong, thổ, hắc ám, quang minh, băng, lôi hệ, tinh thần hệ nhưng hắn chỉ tu luyện bốn loại là hỏa, thủy, quang minh và hắc ám. Còn các khô lâu còn lại, nhị sư phụ bảo hắn hủy đi. Thế nhưng, mấy bộ khô lâu này là món quà cuối cùng mà Phi Nguyệt tặng hắn, hắn sao có thể vứt đi được? Cuối cùng, hắn chọn lưu lại, cất trong không gian nhẫn giới làm vật kỉ niệm. Người ta tu luyện một loại ma pháp đã không dễ dàng, hắn lại tu luyện cả bốn loại, đương nhiên khó khăn chồng chất khó khăn. Công pháp và võ kỹ thông thường chỉ chuyên dùng cho một loại ma pháp, cũng tức là nếu tu luyện bốn loại ma pháp, hắn phải học gấp bốn lần số công pháp, võ kỹ mà ma pháp sư, chiến sĩ thông thường phải học. Đối với một kẻ lười biếng như hắn, điều này quả thực là cực hình. Cực hình thì cực hình, nhưng hắn vẫn cố gắng học hết. Nhị sư phụ cũng không thúc giục hắn, bình tĩnh giảng giải, để hắn luyện tập đến khi thành thạo mới thôi.

Còn về Độc Công, hắn phải chịu không ít khổ khổ khi tu luyện môn công pháp này. Độc Công, như tên gọi của nó, là công pháp tu luyện các loại độc. Nói là công pháp cũng không hẳn đúng vì Độc Công nói đúng ra là cách dùng độc, hạ độc người khác phụ thuộc vào ma pháp. Thế nào gọi là phụ thuộc vào ma pháp? Chính là khi chiến đấu, ma pháp sư thông thường dùng ma pháp đánh nhau, mà Độc Công thì lại nhân cơ hội hạ độc đối thủ trong khi đối chiến, mà trong phần lớn các cách, độc lại được hạ trong chính công kích ma pháp! Đại sư phụ nói, ma pháp sư học Độc Công, cấp bậc tu vi có thể không cao, công kích có thể không mạnh mẽ, nhưng hạ độc thì phải đạt đến cảnh giới “thần không biết, quỷ không hay”! Đau khổ nhất là, đại sư phụ vì muốn hắn hiểu rõ điều này nên đã đích thân ra tay, mỗi ngày dùng một cách nào đó hạ độc hắn trong lúc đối chiến. Độc mà người sử dụng tuy không phải là dạng chí độc nhưng cũng khiến hắn chịu không ít khổ cực. Theo lời đại sư phụ, người làm thế là vì muốn hắn “biết điều mà cố gắng”.

Phân nhánh hạ độc là như vậy, phân nhánh cải tạo cơ thể cũng không khá hơn là bao. Mỗi lần uống bốn viên thuốc, uống càng nhiều hiệu quả càng cao. Thời gian đầu hắn còn hào hứng, nhắm mắt nhắm mũi uống cho bằng hết. Đến khi hết sạch bốn lọ, đại sư phụ lại đổi cho hắn bốn lọ khác, mà bốn lọ này, so với bốn lọ trước thì vị của chúng khủng khiếp hơn cả chục lần! Chỉ cần hắn nuốt một viên, vị hoặc tanh nồng hoặc chua hoặc hoặc đắng ngắt nhất định sẽ khiến hắn nôn thốc nôn tháo tất cả những gì trong bụng, khó chịu không bút nào tả xiết. Thế là, hắn giảm từ một ngày uống mười lần xuống còn một ngày một lần, rồi lại tăng lên ba lần do bị đại sư phụ thúc ép.

Dần dần, hắn cũng quen với nhịp sống hàng ngày ở đây: sáng tu luyện với đại sư phụ, chiều với nhị sư phụ, tối đi săn, mua đồ ở tiểu trấn, học đầu bếp ở đó cách làm vài món rồi chạy về làm đồ ăn. Càng ngày, số lượng bữa ăn trong một ngày càng tăng lên, từ một lên hai, lên ba rồi lên...sáu, phần vì tay nghề hắn đã hơn trước, đồ ăn ngon hơn, phần vì tu luyện quá khổ cực. Hắn cảm thấy ăn thêm là điều tất yếu. Ba tháng sau, khi mà hắn cảm thấy tay nghề của bản thân không tồi, trong một hôm đẹp trời với con “bão tuyết” nhẹ nhàng băng qua, hắn liền nấu thêm hai phần nữa mang đến cho đại sư phụ và nhị sư phụ vào buổi tối. Cả hai người đều ngạc nhiên, hết nhìn hắn lại nhìn đồ ăn, như thể cố xác định xem đồ ăn có ăn được không, hắn phải nói hết nước hết cái, hai người mới chịu đựng được. Kết quả, đại sư phụ gật đầu một cái, nói hắn không đến mức vô dụng như bà nghĩ, nhị sư phụ thì khen hắn hai ba câu.

Thế là, từ hôm đó, ngày nào tối đến hán cũng mang đồ ăn đến cho hai người. Lại nói, đại sư phụ và nhị sư phụ tuy là tỷ muội nhưng lại không ở chung chỗ, một người ở bên sườn ngọn núi thứ ba, một người ở bên sườn ngọn núi thứ tư, thỉnh thoảng nhị sư phụ mới sang ở cùng đại sư phụ hai, ba hôm.

Hàng ngày hán đều gặp đại sư phụ và nhị sư phụ, nhưng phải đến mãi gần bốn tháng sau, hán mới gặp được thái sư thúc tổ và cô cô lần hai. Đó là vào một buổi tối khi hán mang đồ ăn đến cho đại sư phụ, thấy cả bốn người đều ở đó. Hán mang hai phần đồ ăn, mà ở đó lại có tận bốn người nên đành lật đật chạy về mang thêm phần đồ ăn còn lại vốn để cho bản thân sang. Hán bình thường ăn gấp ba lần người thường, cho nên số thức ăn mang sang phải đủ cho năm người ăn! Thái sư thúc tổ thấy thế liền bảo hán ăn cùng. Sau đó, thái sư thúc tổ nói đồ ăn không tệ, có thể sánh được với mấy quán ăn ở kinh thành, cô cô nói tạm nuốt được. Từ đó, hán liền biết thân biết phận mỗi tối làm bốn phần đồ ăn, mang đến cho mọi người. Cũng vì thế mà hán mới phát hiện ra một điều, đó là cô cô gần như không hề rời khỏi thái sư thúc tổ nửa bước. Bất cứ lúc nào hán thấy thái sư thúc tổ, cô cô cũng ở bên cạnh người, từ sáng sớm, tối muộn hay buổi trưa! Hán đem điều nghi vấn này hỏi nhị sư phụ, người nói cô cô hán từ bé đã đi theo sư phụ, lúc bé cả ngày được người bế đi giải quyết công chuyện, lớn rồi lại theo người chu du khắp nơi, lúc nào cũng leo đèo đi theo như cái đuôi không rời, so với mẫu tử nhà người ta còn gần bó hơn gấp trăm lần!

Bỗng một tối nọ, thái sư thúc tổ nói muốn dạy hán một bộ võ kỹ cho chiến sĩ, nếu có thể phối hợp được với hắc ám ma pháp từ lâu thì càng tốt, coi như là hồi lễ vì ngày nào cũng mang đồ ăn sang cho bà. Thái sư thúc tổ sử cho hán xem bộ võ kỹ một lần, rồi trung bình cứ một tháng lại dạy hán một chiêu, giảng giải kỹ từ cử động cơ thể, vị trí cánh tay, góc độ xoay của cổ chân cho đến lực sử dụng, lượng ma pháp đánh ra. Chiêu thức của bộ võ kỹ này lúc thì đơn giản, lúc thì phức tạp. Những lúc hán cảm thấy mình luyện tập khá ổn rồi, thái sư thúc tổ đều lắc đầu, chính cho hán đến khi bà cảm thấy được rồi mới thôi, dạy cho hán chiêu thức khác.

Hán, Sát Vân Long vô cùng thích cuộc sống ở đây - một cuộc sống đơn giản, không lo nghĩ, không bon chen, không thị phi,...

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Lã Ngọc (1)

Đại lục phía Đông thuộc sở hữu Âu Dương gia đã gần ngàn năm nay. Những tưởng đến khi nghi lễ Kế Thừa diễn ra, thần lực của gia chủ Âu Dương Lân Mặc được chuyển giao cho Chủ Thần đời kế tiếp thì thiên hạ sẽ đổi chủ, ai ngờ, Âu Dương gia trong mấy chục năm trở lại đây đã xuất hiện liên tiếp ba Thánh Chủ, trong đó có đến hai người là Thánh Chủ cho ngôi vị Tam Thổ Thần, mà Tam Thổ Thần lại là người cai quản đại lục phía Đông. Hay nói cách khác, khi nghi lễ Kế Thừa diễn ra, Âu Dương gia có đến năm phân cơ hội tiếp tục sở hữu đại lục này. Trong khi bốn gia tộc khác là Sát Vân, Công Tôn, Thượng Quan, Hiên Viên đang ngày một suy yếu, Âu Dương gia lại ngày một mạnh mẽ, chứng minh thực lực của một đại thế gia có đến ba Thánh Chủ!

.....

Sáu năm sau,

Trong một quán trọ nhỏ ở kinh thành Gian Hi quốc, đại lục phía Đông.

Sát Vân Long vội vàng chạy đến đứng chắn trước tên tiểu nhị đang lẩn lén bò toài trên đất, khổ sở nói:

- Cô cô, người bình tĩnh chút đã, hán có làm gì sai đâu?

- Cho người một cơ hội cuối cùng, nói hay không?

Tiểu nhị sợ đến mức chân tay luống cuống, thấy hán đứng ra bảo vệ liền ôm chặt lấy chân hán, cầu khẩn kêu lên:

- Thiếu hiệp xin hãy cứu tiểu nhân! Tiểu nhân thực sự không biết, không biết gì hết!

Dòng người kéo đến xem càng ngày càng đông, tiếng xì xầm bàn tán ngoài cửa cũng ngày một nhiều. Hán vội vã cúi xuống gỡ tay tiểu nhị ra, tiện thể vứt cho hán một vài bạc lẻ rồi kéo tay cô cô, xuyên qua đám người hiếu kỳ ở trước cửa trọ, chạy vào mấy ngõ ngách nhỏ hẹp. Đến khi xác định không còn ai đuổi theo nữa, hán mới dừng lại, bất mãn nhìn cô cô vẫn đang khó chịu phía sau:

- Cô cô, hán chỉ là một tiểu nhị nhỏ nhoi, làm sao biết được tung tích của Tử Độc Nhị Vương?

- Một lũ vô dụng.

Hán đang muốn nói thêm mấy câu, nghe được câu này của cô cô xong, tự nuốt mấy lời định nói xuống, lấy ra tấm bản đồ da dê giấu trong áo, xác định xem bản thân đang ở đâu.

- À ờm, chúng ta đang ở kinh thành Gian Hi quốc. Theo như bản đồ thì hoàng cung của hoàng thất cách chúng ta....bây dặm về phía Tây...Lã Huyền Môn nằm cách kinh thành này khoảng ba mươi dặm về phía Đông. Cô cô, đi đâu trước đây?

- Tùy.
  - Vậy...tới Lã Huyền Môn trước đi.
  - Sao không tới hoàng cung Gian Hi quốc trước? Sợ gặp phải người của Âu Dương gia à?
  - Cháu có cô cô đi cùng, dù có gặp phải Âu Dương Chính Phong cũng đâu có hề gì? Nhưng nhờ...đụng phải Âu Dương gia chủ thì...không hay lắm...
- Cô cô im lặng, có nghĩa là cô cô cũng đồng ý với ý kiến của hần.
- Đi thôi cô cô, xong sớm về sớm.

Hần cất tấm da dê vào ngực, đi đằng trước dẫn đường. Hần cố gắng chọn những con đường nhỏ nhất, hẹp nhất mà đi, cốt để không đụng độ nhiều người, tránh cho vị cô cô đi đằng sau lại nổi giận.

Mà nói đi cũng phải nói lại, vị cô cô này của hần rõ ràng đã hơn ba trăm tuổi, nếu là người thường, có khi cũng đã có cháu mười ba đời rồi cũng nên, ấy thế mà cả ngày cô cô chỉ bám lấy thái sư thúc tổ, nửa bước cũng chẳng rời, chỉ khi nào miễn cưỡng lắm thì mới ra ngoài một mình. Diễn hình như tình huống bây giờ, nếu không phải thái sư thúc tổ kiên quyết bắt cô cô đi theo hần để hỗ trợ, cô cô khẳng định sẽ không để hần vào mắt, càng không đi cùng hần suốt quãng đường dài như thế. Mà cô cô, rõ ràng đối với việc này cực kì bất mãn. Suốt dọc đường đi, cô cô gặp được người nào thì trút giận lên người nấy, nếu không gặp được ai thì sẽ nổi nóng với hần. Hần thực sự không hiểu, rốt cuộc có nam nhân nào chịu được tính khí của bà cô này!?

Lần này hần hạ son là vì sư phụ đã giao phó cho hần ba chuyện, đầu tiên là thách đấu với Từ Độc Nhị Vương, bằng mọi cách hạ bệ thanh danh của hai người đó, thứ hai là trả thù phụ thê Âu Dương Chính Phong, thứ ba là tìm kiếm nữ nhi của người. Cả ba việc này, ngay từ khi đại sư phụ kể cho hần nghe về ân oán giữa người với Âu Dương gia, hần đã đoán trước được sẽ có một ngày sư phụ giao hai việc này cho hần. Việc đầu tiên thì không vấn đề gì. Từ Độc Nhị Vương và hần cùng là đệ tử của đại sư phụ, đầu ai thắng thì cũng không làm mất thanh danh sư phụ, hơn nữa hần còn có cô cô đi cùng, tính mạng chắc chắn được bảo đảm. Đã như thế, còn gì phải lo lắng? Thế nhưng hai việc phía sau mới khiến hần phải đau đầu.

Trả thù phụ thê Âu Dương Chính Phong!? Trả thù thế nào? Giết người? Hạ độc? Bắt con tin? Làm loạn Âu Dương phủ?

Nghĩ cách trả thù cho đại sư phụ đã khiến hần đau đầu, tìm nữ nhi cho sư phụ còn làm khó hần hơn gấp mấy chục lần! Đại sư phụ nói đặc điểm nhận dạng gì không nói lại đi nói rằng nữ nhi người có một vết bớt hình lá phong phía sau lưng, hần làm sao vạch quần áo nữ tử nhà người ta ra để kiểm tra được? Chưa kể đến chuyện, nữ nhi của đại sư phụ hơn hần tận bảy tuổi, bây giờ chắc cũng đã có hài tử rồi cũng nên...Theo như hần nghĩ, có lẽ hần phải đợi lão già Diên Minh nói ra tin tức, hành tung của tỷ ấy rồi đi tìm cũng không muộn.

.....

Hần đi lòng vòng một hồi, cảm thấy có điều gì không đúng lắm nên dừng lại, chỉ vào một cái cây, nghi ngờ hỏi:

- Cô cô, hình như chúng ta đi qua cái cây này rồi phải không?
- Chứ còn gì nữa? Bị vướng vào trận pháp của người khác rồi mà cũng không biết, lại còn tốn sức chạy lòng vòng khắp nơi, thừa hơi quá hả?
- Chúng ta bị vướng vào trận pháp rồi?

Hần chạy lên phía trước, rút từ hông đeo ra một thanh chùy thủ nhỏ, khắc lên mỗi thân cây một dấu X, hào hứng nói:

- Cô cô, có dấu này rồi, không bị lạc nữa đâu.

Sắt Vân Doanh quay đầu nhìn xung quanh một lượt, phát tay nói:

- Lão thân hôm nay có việc nên cần đi qua bìa rừng này, chẳng may vướng vào trận pháp của các hạ, chẳng hay các hạ có thể tạm thời gỡ bỏ trận pháp, để chúng ta vượt qua?

Hần nhìn khắp bốn phương tám hướng, ngập ngừng hỏi cô cô.

- Cô cô, người nói chuyện với ai thế?
- Cháu trật tự một lúc đi.

Một giọng cười ha hả đột nhiên vang lên giữa rừng trúc vắng vẻ.

Khóe miệng hần hơi cong lên, nhưng rất nhanh đã trở về trạng thái bình thường, làm bộ hốt hải quay xung quanh.

- Ai, là ai đang nói?
- Hahahhaaa, một tiểu cô nương lại dám tự xưng “lão thân” trước mặt bản tọa, đã thế còn dám dắt theo một thằng ngốc xuyên qua rừng Xà Trúc này, thú vị, thú vị! Hahahhaaa...

Hắn nghe thấy một tiếng “Bịch” đằng sau lưng, biết rằng người kia đã hiện thân, quay phắt người lại, ra vẻ hốt hoảng:

- Ngươi. . . ngươi là ai?

Người vừa xuất hiện là một lão già thân hình gầy nhom, đầu trọc lóc không một sợi tóc, mặt mũi xanh xao vàng xợt, dáng người gù gù, nhìn qua đã biết chẳng phải người khỏe mạnh gì.

Lão già dường như bị bất ngờ trước thái độ của hắn, tuy vậy vẫn lớn tiếng nói:

- Các ngươi đã vướng vào trận pháp của ta, muốn sống thì phải nghe lệnh ta, hiểu chưa?

Hắn xua xua tay, nói:

- Không được không được, môn chủ đã nói rồi, cả đời này ta chỉ được phục vụ một mình ngài ấy mà thôi.

- Môn chủ? Môn chủ nào?

Hắn quay đầu nhìn cô cô, rồi lại chỉ vào lão già, cười ngớ ngẩn nói:

- Cô cô, hắn không biết Lã môn chủ kia. . .

Đoạn, hắn lại ưỡn ngực, một tay chống hông, một tay vỗ ngực, nói:

- Nói cho ngươi biết, ta là người Lã môn chủ nhìn trúng, hôm nay sẽ đến Lã Huyền Môn để bắt đầu tu luyện!

Lão già neho mắt, đưa tay lên gãi gãi cái đầu trọc lóc, lẩm bẩm:

- Lã môn chủ sao nhìn trúng thằng ngốc này được nhỉ?

Rồi lão như nghĩ thông điều gì đó, sảng giọng:

- Ặn nói hàm hồ, ngươi tưởng rằng ngươi nói thế thì ta sẽ tin sao?

- Ta là người Lã tỷ tỷ nhìn trúng, ngươi dám làm gì ta? Cẩn thận Lã tỷ tỷ đánh chết ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Lã Ngọc (2)

Sắt Vân Doanh khó chịu ra mặt, gắt gỏng nói:

- Nghịch thế đủ chưa? Ta không có thời gian ở đây xem kịch!

Sắt Vân Long nghe cô cô cần nhẫn, biết không nên đùa giỡn nữa, lập tức trở về dáng vẻ thường ngày, lấy từ trong tay áo ra một lọ thuốc, lắc lắc trước mắt lão già kia, vừa lắc vừa nói:

- Lão già, có phải thấy hơi chóng mặt không?

- Tiểu tử, nói gì thế?

- Còn có chân tay bủn rủn nữa? Lão không cảm thấy à? Lại thật, chẳng lẽ ta hạ độc chưa đủ liều!?

Hắn nhìn nét mặt xám lét của lão già, cười nói:

- Thôi không phải giả vờ, ta thừa biết là ngươi trúng phải độc rồi. Ta nói trước, độc này mà không được giải trong một chén trà thời gian thì không hay đâu. Thuốc giải đang trong tay ta, khôn hồn thì dỡ bỏ trận pháp, đưa bọn ta ra khỏi đây đi.

Lão già đưa tay ôm lấy ngực, ho sặc sụa một hồi, run run chỉ tay vào hắn:

- Ngươi!...Làm thế nào mà. . .

Hắn đưa tay chỉ vào mấy cái cây.

- Cũng chẳng ngại nói cho ngươi biết. Mục đích lúc này ta khắc dấu X lên cây không phải là để đánh dấu mà là để rải độc phẫn.

Lão vẫn không ngừng được con ho:

- Sao ngươi và à.....ợe..ợe

Sau con ho, lão lại gặp người, nôn thốc nôn tháo.

Hắn đưa tay bịt mũi, nhếch mép nói:

- Ngại quá, cái này là bí mật độc môn, không tiết lộ được. Nhanh dẫn đường đi, dẫn đến chỗ Lã môn chủ càng tốt.

Hắn thấy lão già vừa nôn vừa ho đến mức quần người lại, thở dài rồi lấy ra một viên đan dược từ không gian nhẫn giới, ném cho lão:

- Uống tạm đi, chỉ có tác dụng trong mấy phút thôi đấy. Trong thời gian đấy mà ta không gặp được Lã môn chủ, ngươi chuẩn bị chết đi là vừa!

Lão già vớ lấy viên đan dược, nhét thẳng vào mồm, rồi ngồi thụp xuống, xếp bằng, hít thở ổn định lại khí tức.

Đang chán nản chờ lão già kia, cô cô đứng phía sau đã lại phàn nàn:

- Đường đường là tiểu thiếu chủ mà phải nhờ đến môn phái khác để tìm người, thật mất mặt!

Hắn muốn lên tiếng phản biện, nhưng tính tình của vị cô cô này không giống như người thường, bất cứ lúc nào cũng có thể nổi điên. Mà với tu vi Ma Thánh Sư cấp bảy của cô cô, đừng nói là mười khô lâu, mấy trăm nghìn cái cũng bị một chưởng đánh bay! Còn chưa kể, hai Truyền Thuyết Khô Lâu của hắn mới đạt đến Đại Ma Pháp Sư cấp một! Vốn tướng tốc độ tu luyện của Truyền Thuyết khô lâu nhanh lắm, ai ngờ được, hắn chăm chỉ sáu năm cũng chỉ nâng được hai khô lâu lên Đại Ma Pháp Sư!

Hai Truyền Thuyết Khô Lâu là Đại Ma Pháp Sư cấp một cộng với chín khô lâu phổ thông đạt Đại Ma Đạo Sĩ gồm các hệ hỏa, thủy, phong, thổ, hắc ám, quang minh, băng, lôi hệ, tinh thần hệ, tính ra, thực lực chân chính của hắn chỉ đủ để đối phó một Ma Đạo Sĩ cấp sáu! Cũng may là hắn học Độc Công, nếu không, thực không biết đến bao giờ hắn mới dám đùa bỡn với lão già trước mặt.

Lão già đưa hắn và cô cô băng qua cánh rừng, men theo một căn hầm dưới lòng đất, cứ thế đi mãi, đi mãi.

Căn hầm rất rất tối, vì thế mà hắn đành dùng hỏa hệ ma pháp soi sáng đường đi. Qua đến hơn một chén trà thời gian sau, cả ba người vẫn đi trong căn hầm tối đó. Hắn có chút nghi ngờ, hỏi:

- Lão già, ngươi có chắc là đi đúng đường không?

- Làm sao nhầm được? Ngươi cứ chuẩn bị sẵn thuốc giải đi!

Một mùi hương thoang thoảng đột nhiên xuất hiện.

- Mùi hương này...sao quen thế nhỉ!?

Hắn cố hít lấy hương thơm kia, rồi đột nhiên giật nảy mình, hét lên:

- Quay lại! Có độc xà!

Lão già kia cũng quay lại, khò khè thở, nói không ra hơi:

- Dám xâm phạm lãnh địa Lã Huyền Môn, một người cũng dùng hòng thoát!

Lão vừa dứt lời, âm thanh “xè xè” đã gần sát bên tai. Một bầy rắn nào đó nào vàng nào sọc ủa tới, chúng như thể bị bỏ đói đã lâu, điên cuồng lao đến phía ba người. Lão già đi đầu tiên đương nhiên là mục tiêu số một của bầy rắn. Chúng nhanh chóng quấn lấy người lão già, cái đầu lắc lư chọn một chỗ thích hợp để cắn, rồi há to miệng ngoạm lấy. Những con rắn đi phía sau thấy con mồi đầu tiên đã chặt kín “chỗ”, vô cùng phối hợp lướt qua, định xâu xé hai con mồi còn lại là hắn và cô cô phía sau.

Độc xà hắn từng thấy qua, còn nhiều như lúc này thì là lần đầu tiên. Mặc dù hắn thân mang tuyệt kỹ, nhưng đứng trước cảnh tượng này, trong lòng vẫn không tự chủ được mà dâng lên chút sợ hãi. Hắn vội bước ra sau, hoàn hảo đứng nấp sau cô cô, vội vàng nói:

- Cô cô, người cố thủ chút, cháu tìm cách đuổi chúng đi...

Hắn chưa nói xong câu, cô cô hắn đã tạo nên một tầng băng dày chắn trước mặt, bung kín cả căn hầm, cản giữa bầy rắn và hai người.

- Ấy, đừng làm thế!...Cứu cả lão già kia nữa! Không có lão, chúng ta không tìm được Lã Huyền Môn đâu!

- Nói ít thôi!

Hắn nghe cô cô sảng giọng, tiếp đó là mấy chục tiếng “vút vút” xé gió truyền tới, rồi “bộp...bộp...bộp”, tựa như tiếng vật gì đó rơi xuống nền đất.

Hỏa hệ ma pháp lúc này vì hắn giật mình mà tắt đi nay lại bùng lên, soi rõ cảnh tượng lúc này: xác độc xà nằm la liệt trên đất, bên trên có một thân ảnh gầy gò chổng lên – chính là lão già dẫn đường.

Sát Vân Long bị cảnh tượng này làm cho á khẩu, mãi một lúc mới chợt nhớ ra điều quan trọng, chạy đến bắt mạch cho lão già kia.

- Chưa gì đã ngất rồi!? Đây, tỉnh lại đi, người ngất thì lấy ai chỉ đường cho ta? Đây, này,...

- IM!! Không có người dẫn đường chả lẽ không tìm được à?

- Cô cô, Lã Huyền Môn nổi tiếng mà một trong những môn phái có hành tung bí ẩn bậc nhất, người ta chỉ biết vị trí tương đối của nó, nhưng chưa thấy một ai nói chính xác nó ở đâu. Không có lão ta, sao chúng ta tới được Lã Huyền Môn?

- Thế lúc đầu cháu định đến Lã Huyền Môn kiểu gì?

- Cháu định đi loanh quanh, trông chờ vào số phận.

Hắn bắt lấy cổ tay của lão, suy nghĩ một lúc, cuối cùng chán nản nói:

- Dựa theo thể trạng của lão, dù có điều trị, cũng phải mười ngày nửa tháng mới tỉnh lại được...Thôi, bỏ đi, chúng ta tìm cách khác vậy.

Hắn nói rồi, lục lọi trong không gian nhả giới ra ba viên đan dược khác nhau, cùng lúc nhét vào miệng lão, rồi kéo lão ra khỏi đồng xác rắn, công trên lưng.

- Cô cô, quay lại thôi.

- Tự đừng vác theo lão làm gì?

- Mang lão ra khỏi chỗ này. Ở đây đất ẩm ướt, không khí cũng ít, để lão ở đây, chẳng may lão chết mất thì làm thế nào?

- Có phải việc của cháu đâu?

- Nhưng mà lão đâu có làm gì xấu? Cháu thấy lão cũng là một người đáng kính trọng đấy chứ? Vì bảo vệ bí mật của môn phái mà hi sinh mạng sống của mình, kẻ ra, chắc cũng không nhiều người chấp nhận làm thế. Phải không, cô cô?

Cô cô lại im lặng, tức là cô cô cũng đồng ý với hắn.

Hai người lại men theo căn hầm trở lại mặt đất. Hắn để lão già nằm trên đất, vờn vai mấy cái, rồi lại ngáp một cái thật dài, vừa ngáp vừa hỏi:

- Cô cô, để lão ở đây chắc được rồi nhỉ?

Lời hắn còn chưa dứt, hai tiếng “bụp”, “bùm” đã liên tiếp vang lên, một làn khói trắng lập tức bao phủ tứ phía. Hắn nghe thấy tiếng cử động của ai đó đằng sau, vội bày ra thủ thế, vừa cố gắng mở mắt nhìn kỹ, vừa đóng tai lên nghe động tĩnh.

- Kẻ nào to gan dám đến lãnh địa của Lã Huyền Môn làm loạn?

- Sư huynh, chúng đánh Hồng sư bá bị thương rồi!

- Các huynh đệ, bắt lấy chúng, một kẻ cũng không được thoát!

Ba giọng nói khác nhau thuộc về ba người khác nhau trong làn khói trắng vang lên.

Sát Vân Long lùi về sau mấy bước, đột nhiên đụng phải ai đó, vội dụng lực đẩy một quyền về phía người đó.

Rắc..rắc...rắc...

Tay hắn đâm phải một thứ vừa cứng vừa lạnh, đau đớn đến mức khó tả.

- Giỏi nhỉ? Dám ra tay với cả ta?

Hắn nghe giọng nói của cô cô, như thể gặp được vị cứu tinh, vội đứng ép sát vào cô cô, hạ thấp giọng nói:

- Cô cô, đây là người của Lã Huyền Môn à?

- Hỏi thừa!

Hắn cảm nhận được cử động của cô cô, vội giơ tay chặn bàn tay đang bắt quyết của người lại, thấp giọng:

- Cô cô, khoan đã!

- Chuyện gì?

Tiếng bước chân xung quanh ngày một rõ và ngày một gần, hắn đánh vội vàng trả lời:

- Cô cô, người cứ phối hợp với cháu là được!

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 33: Lã Ngọc (3)

Thực ra kế hoạch của hắn rất đơn giản. Đó là giả vờ bị thương, đánh không lại ba người kia, cố tình để họ áp giải đi. Nơi hắn và cô cô bị giam, khẳng định sẽ gần với vị trí chính xác của Lã Huyền Môn, hoặc nếu may mắn, sẽ ở trong chính Lã Huyền Môn. Thậm chí, nếu được môn chủ Lã Huyền Môn là Lã Ngọc trực tiếp tra hỏi thì càng tốt, đỡ mất công hắn phải dò la tin tức.

Thế nhưng với loại kế hoạch kiểu này, hắn lại cực kì lo lắng rằng vị cô cô tính tình không tốt kia của hắn sẽ không nhận được mà làm hỏng đại sự.

Sự thật đã chứng minh lo lắng của hắn không phải là không có nguyên do.

Cô cô của hắn từ nhỏ đến lớn ở cạnh thái sư thúc tổ, đừng nói là bị thương, đến một cọng tóc của người cũng chưa ai dám chạm vào, tính tình cao ngạo khó bì, đâu thể nào chịu để cho bọn trẻ ranh kém gần mấy trăm tuổi áp giải?

Thế là, dầu đã “hạ” được hắn, ba người đó vẫn bị cô cô đánh cho thừa sống thiếu chết, thiếu chút nữa trở thành oan hồn. Cũng may, vị cô cô này của hắn vẫn còn chút “nhân tính”, giữ cho ba người đó chút hơi thở để tra hỏi.

Kết quả? Bọn họ nửa câu cũng không hé miệng.

Thực ra hắn thấy điều này cũng không có gì phi lý. Nếu bắt được người của Lã Huyền Môn, tùy tiện tra hỏi mấy câu đã có được vị trí thì chẳng phải ai cũng biết được sao?

Sát Vân Long hết nhìn ba gã nam tử nằm lê lết trên nền đất lại nhìn cô cô đang lạnh lùng tựa vào cây gỗ, chợt nảy ra một ý tưởng, tháo miếng ngọc bội vừa chuộc lại được mấy ngày trước, đưa cho một trong ba nam tử kia, rồi lại cho mỗi người bọn họ uống một viên đan dược để hồi phục khí lực, vòng tay nói:

- Tại hạ cùng cô cô hôm nay đến đây vốn là để tìm Lã môn chủ, không ngờ lại gây ra chuyện này, quả thật đáng trách. Làm phiền vị tiểu huynh này đưa miếng ngọc bội này cho Lã môn chủ, nói Sát Vân Long muốn nhờ môn chủ chút việc. Ngày mai, tại hạ và cô cô sẽ đợi môn chủ ở quán trọ cuối đường ngay gần cổng thành.

Hắn nhìn biểu cảm của nam tử. Y rõ ràng không có ý định giúp hắn chuyển lời.

Cô cô ở phía sau đột nhiên lên tiếng:

- Mượn uy danh của ai không mượn lại đi tự xưng tên tuổi?

Hắn chợt ngộ ra, tự vỗ bốp một cái vào trán, gật gù, đang định nói lại thì một tên trong ba người kia ngập ngừng lên tiếng:

- Sát Vân Long... người chẳng lẽ là tiểu thiếu chủ của Sát Vân gia?

Rồi y lại tự nói thêm:

- Không đúng... với tu vi của người... sao có thể là người Sát Vân gia...

Cô cô hắn rõ ràng đã mất kiên nhẫn, cau kinh nói:

- Ta không có thời gian ở đây xem các người diễn kịch. Về nói cho môn chủ của các người, nếu ngày mai ta không thấy mặt mũi ả, đừng trách bản tọa không khách khí. Long nhi, đi!

Hắn vội quay đầu.

- Cô cô, từ từ, nhờ hấn không chuyển lời. ...

- Thế mới nói đại sư tỷ già rồi lắm lắm, nhờ chủ thần tinh thông thời không không nhờ lại đi nhờ một môn phái nhỏ nhoi này đi tìm tung tích Tử Độc Nhị Vương!

Chủ thần tinh thông thời gian? Chẳng phải chính là nãi nãi của hấn sao!? Phải rồi, sao hấn không nghĩ ra nhỉ?

- Cô cô, chờ cháu với. ....

Hấn rời sự chú ý khỏi đám người kia, dốc hết sức lực đuổi theo cô cô.

.....

Sát Vân Long nhìn chằm chằm thiếu nữ vừa tự giới thiệu là Lã Ngọc trước mặt, có chút không tin vào mắt mình.

Đây... thực sự là môn chủ của Lã Huyền môn?

Thiếu nữ này... nhìn chẳng khác nào một nữ tử thôn dã. Nhan sắc nhạt nhòa, nước da bánh mật, mặc một bộ y phục bằng vải thô ráp, bên hông còn đeo thêm một chiếc túi vải tự thêu.

Đại sư phụ thường nói cao nhân thì thường có những sở thích khác người. Nhưng sở thích như Lã môn chủ này... hình như có chút hơi quá!?

Lã ngọc nhìn biểu hiện của hấn, cười:

- Sát Vân công tử tìm ta không biết là vì chuyện gì?

Hấn vội hồi phục tinh thần, ôm quyền nói:

- Làm phiền Lã môn chủ rồi. Hôm trước có đắc tội với vài đệ tử quý phái, xin thỉnh tội.

- Không dám. Công tử mời nói thẳng.

- Đại sư phụ của tại hạ là Độc Sư, lần này người đặc biệt dặn dò ta tới đây nhờ môn chủ một chuyện.

- Phải chăng Liễu tiên bối muốn tìm tung tích của Phi Phi?

Hấn nghe đến hai từ “Phi Phi”, thắc mắc hỏi lại:

- Liễu môn chủ biết vì sự sao?

Lã Ngọc cười mỉm:

- Lã Ngọc trước kia từng chịu ơn cứu mạng của Liễu tiên bối, trước giờ chưa từng quên. Chỉ có điều, như Lã Ngọc đã nói trước đó, tung tích của Phi Phi thực sự không dễ gì dò la ra được.

- Lã môn chủ đừng nóng vội. Tin tức lần này sư phụ ta muốn có không phải là về Phi tỷ tỷ mà là về Tử Độc Nhị Vương.

- Tử Độc Nhị Vương? Phải chăng chính là hai đệ tử mà Liễu tiên bối thu nhận hai mươi năm trước?

- Chính bọn họ!

- Thì ra là vậy. Tử Độc Nhị Vương hành tẩu khắp nơi, nơi ở lại không cố định, lần này dò la, e rằng cũng tốn không ít công sức. Không biết công tử muốn biết những điều gì về họ?

- Điều gì!? Ý Lã môn chủ là...

Vị cô cô mất kiên nhẫn ngồi bên cạnh bỗng chen ngang vào cuộc nói chuyện của hấn:

- Còn gì nữa? Thân thể, gia cảnh, mối quan hệ hợp tác, thù địch... Muốn tìm tin tức gì thì hỏi. Nhanh lên, ta không có thời gian đâu.

Lã Ngọc cũng nhìn hấn, nụ cười thường trực trên môi:

- Liễu tiên bối tìm họ, chắc cũng chẳng phải có ý tốt gì? Nếu công tử đã không rõ chuyện này, vậy cứ để Lã Ngọc lo liệu toàn bộ. Nhiều nhất là ba tháng, toàn bộ tin tức sẽ được gửi đến cho công tử.

- Ồ? Vậy thì tốt quá. Nếu là một tháng sau, chắc là tại hạ đang ở...

Vị cô cô mất kiên nhẫn lại lần nữa xen vào:

- Đến tin tức của Tử Độc Nhị Vương cũng tra ra được thì tung tích của cháu có khó gì?

-Ồ ha....

Lã Ngọc ôm quyền:

- Lã Ngọc còn phải đi thương lượng với vài vị khách khác nữa, nếu công tử và cô cô không có chuyện gì khác...

Hắn vội ôm quyền đáp lễ:

- Làm phiền Lã môn chủ rồi!

- Công tử quá lời. Tại hạ nợ Liễu tiên bói một ân tình, trả lại cũng là điều nên làm.

Hình bóng Lã Ngọc vừa khuất cuối đường, cô cô hắn đã đứng dậy, thản nhiên nói:

- Dù sao ba tháng nữa cũng mới có tin tức, ta có chút chuyện phải đi giải quyết, cháu cứ dạo chơi đi, mấy tháng nữa ta quay lại.

Lời vừa dứt, cô cô đã bước được một chân ra ngoài cửa quán trọ.

- À phải rồi, mẫu thân cháu gửi thư nói nếu ta rảnh thì dẫn cháu về Sát Vân phủ. Cháu tự đi đi.

Hắn vừa nghe hết được lời dặn dò của cô cô, còn chưa kịp định thần lại thì đã không thấy bóng dáng của người đầu.

Cô cô thì có chuyện gì phải giải quyết chứ? Có mà đi tìm thái sư thúc tổ thì có.

Không có cô cô, hắn đương nhiên không dám đi gây sự với Âu Dương gia. Mà muốn tìm được Tử Độc Nhị Vương cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Tìm được nữ nhi của sư phụ thì càng không thể!

Hắn...nên làm gì trong ba tháng này đây?

Đại lục phía Đông....Phải rồi, Vân phủ!

Sáu năm rồi. Phụ thân, mẫu thân...à không, nghĩa phụ, nghĩa mẫu, hai người sống ổn chứ?

Nhưng hiện tại trong người hắn chỉ còn đúng hai ngân lượng, cùng lắm chỉ đủ ăn ở cho năm đến sáu ngày, lấy đâu ra tiền để nộp phí dùng truyền tống trận? Mà từ vị trí hiện tại đến Vân phủ ít nhất cũng mất hơn một tháng đi bộ...

Sát Vân Long suy nghĩ một hồi một hồi, cuối cùng quyết định đi tìm một công hội gần đó, thử hoàn thành một số nhiệm vụ kiếm ngân lượng.

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Chặt vật kiếm tiền (1)

Người edit: cuuvy + phong

Ta ăn nốt chỗ đồ ăn còn lại trên bàn rồi hỏi tiểu nhị xem có công hội nào gần đây không. Quả nhiên, y chỉ cho ta đường đến công hội gần nhất, chỉ cách có hai con đường. Ta đeo tay nải lên vai rồi tháo hai chiếc khăn gian giới chỉ trên tay xuống, lồng vào dây chuyền, đeo lên cổ. Không gian giới chỉ tuy với ta không tính là gì nhưng với đa phần ma pháp sư, chiến sĩ ở các môn phái, gia tộc nhỏ thì lại là cả một gia tài. Hơn nữa, với tu vi của ta hiện tại, muốn tự bảo vệ chính mình còn khó, đừng nên vướng vào rắc rối thì hơn.

Ta vừa đi trên đường vừa hỏi, chẳng mấy chốc đã đến được nơi cần tìm.

Công hội mà tiểu nhị nhắc tới thì ra chính là Thuận Pháp Công Hội. Cũng khó trách, gần đây địa vị Thuận Pháp Công Hội ngày càng được củng cố, thế lực bành trướng khắp nơi. Khắp đại lục phía Đông này chẳng nơi đâu không thấy công hội này.

Ta bước vào công hội.

Ngày trước, ta mới chỉ đến đây đúng hai lần. Lần đầu tiên là khi ta bốn tuổi, được nghĩa phụ dẫn đến đây khảo nghiệm ma pháp. Lần thứ hai là vào sáu năm trước, khi ta dùng truyền tống trận đến đại lục phía Bắc tìm Phi Nguyệt...Một lần thì là lúc ta còn quá trẻ, một lần thì lại là lúc ta quá vội vàng, thành ra đây chính là lần đầu tiên ta để ý cấu trúc, thiết kế của công hội.

Công hội được chia thành hai tầng, mỗi tầng có ba khu vực khác nhau.

Tầng một với khu vực đầu tiên là nơi dán các thông báo, nhiệm vụ; khu vực thứ hai là nơi đăng kí, xếp đội, thành lập dong binh và nhận nhiệm vụ; còn khu vực cuối cùng là nơi giao nộp nhiệm vụ khi đã hoàn thành, đồng thời cũng là nơi lĩnh thưởng.

Tầng hai của công hội là nơi buôn bán với các mặt hàng gồm võ kĩ, công pháp ở khu một, đan dược ở khu hai và vật phẩm ma pháp ở khu ba.

Ta nhìn qua sơ đồ của công hội ở gần cổng vào rồi bước đến khu vực đầu tiên của tầng một, nơi dán các nhiệm vụ.

Có rất nhiều ma pháp sư và chiến sĩ đang vây quanh các tờ giấy nhiệm vụ dán trên bảng, không ngừng chỉ trỏ và đàm luận. Tính ra cũng phải có đến hơn ba mươi bảng với mỗi bảng dán được tối đa mười lăm giấy thông báo nhiệm vụ. Vậy mà bảng nào cũng bị vây kín, khó tìm ra chút khe hở nào.

Ta khó khăn lắm mới len vào được một đám đông ở trong góc, vừa chen vừa dỏng tai nghe những người đứng đằng trước nói chuyện:

- Í, nhiệm vụ này có vẻ được này, người thấy thế nào?
- Ủ, nhưng mà phải rủ thêm mấy người nữa, chỉ có hai chúng ta làm e rằng không ổn lắm. Có ai muốn tham gia không?
- Xem xong rồi thì cầm lấy giấy nhiệm vụ rồi đi đăng kí đi! Để người phía sau còn xem nữa chứ!
- .....

Phải mãi đến tận hơn nửa tiếng sau, ta mới đặt chân lên đến được hàng đầu tiên, nhìn tám bảng một cách rõ ràng.

Ta đứng thẳng dậy, phúi phúi chỗ bụi dính trên y phục.

Đám người phía sau nhìn thấy hành động này của ta liền lên tiếng chỉ trích:

- Nhanh lên đi cho người khác còn xem
- Nhìn qua đã biết là kẻ chẳng ra gì...

Ta nhìn qua một lượt các nhiệm vụ được dán trên bảng.

Mười lăm nhiệm vụ thì có đến tám nhiệm vụ là có liên quan đến ma thú, ngoài ra còn có hộ tống, tìm kỳ trấn dị bảo, đồ vật thất lạc, võ kĩ...

Ta chưa từng làm nhiệm vụ, lại chưa có kinh nghiệm thực chiến nên ta quyết định bắt đầu từ những nhiệm vụ đơn giản trước. Ta lướt qua một lượt, cuối cùng dồn sự chú ý vào hai nhiệm vụ là thu thập một Hòa Thỏ nhị cấp và hộ tống Dĩ An tiểu vương gia. Yêu cầu của hai nhiệm vụ này không cao lắm, cũng không quá khó để thực hiện, đương nhiên, phần thưởng cũng không nhiều.

Ta đang phân vân không biết nên lấy cái nào, đám người phía sau đã lại lên tiếng giục. Thế là, trong lúc bí bách, ta liền hai tay giật lấy cả hai tờ giấy nhiệm vụ xuống, quay đầu bước ra khỏi đám người đông đúc, tiến đến khu vực đăng kí.

Cũng may, lượng ma pháp sư, chiến sĩ đăng kí không nhiều. Ta chọn lấy hàng ít người nhất trong số hai mươi bảy bàn đăng kí, chờ đến lượt.

Bốn người trước ta có lẽ đã từng làm nhiệm vụ nhiều lần, hoàn thành những thủ tục cần thiết cực kì nhanh, chẳng mấy chốc đã đến lượt ta.

Thiếu nữ ngồi ở bàn đăng kí ngẩng đầu lên nhìn ta một cái rồi lại cúi xuống, tay cầm bút lông chấm chấm vào nghiên mực, hỏi:

- Đã từng nhận nhiệm vụ bao giờ chưa?
- Chưa.
- Đã đăng kí nhận thẻ dong binh chưa?
- Chưa.
- Có muốn đăng kí luôn bây giờ không?
- Có.

Hỏi thừa. Rõ ràng muốn nhận nhiệm vụ thì phải trở thành dong binh.

- Tên?
- S...à, Vân Lăng

Đại lục phía Đông là địa bàn Âu Dương gia, nếu ta nói ra tên thật, e rằng sẽ gặp phải rắc rối.

- Tuổi?

- 28.

- Cấp bậc?

- Kiếm Sư cấp năm, hòa hệ Đại Ma Pháp Sư cấp một.

Nói ra thì thật hổ thẹn. Ta ở trên Thất Tuyết Liên Sơn sáu năm, chiến sĩ tu luyện tăng đúng một cấp, đột phá từ Kiếm Sư cấp bốn lên cấp năm. Khó lâu tu luyện cũng chẳng khá hơn là bao nhiêu, qua sáu năm vẫn chỉ dừng lại ở Đại Ma Pháp Sư cấp một, không chút tiến triển.

Nhị sư phụ nói tu luyện ngoài thiên phủ thì còn có chút may mắn, khuyên ta không nên vội vàng mà cưỡng cầu. Cá nhân ta ngay từ đầu lại chẳng hứng thú với chuyện tu luyện, thành ra cứ ung dung nhàn nhả từ năm này qua năm khác, không chút lo lắng.

Nhị sư phụ thấy ta như vậy cũng chẳng nói gì, mỉm cười cho qua.

Đại sư phụ thì lại cần nhằn hết lần này đến lần khác, nói ta không có tiền đồ. Kể cũng phải. Từ Độc Nhị Vương dùng bảy năm thời gian đã chạm đến Đệ Ngũ môn trong truyền thuyết. Còn ta? Sáu năm qua vẫn dậm chân ở Đệ Nhất Môn, cơ thể so với ma pháp sư thông thường miễn cưỡng được coi là có chút nổi bật, có thể làm giảm thời gian độc tính phát tác.

Ta từng coi chín bộ khô lâu Ma Đạo Sĩ Phi Nguyệt tặng là vũ khí phòng thân. Thế nhưng, nhị sư phụ lại bảo hẳn chỉ trong tình huống không thể kháng cự được nữa mới được sử dụng chín bộ khô lâu này, tránh để người khác phát hiện ra thân phận vong linh ma pháp sư.

Đại sư phụ nói cả người ta chỉ có Thiên Thanh Võ là đáng giá.

Thiên Thanh Võ là bộ võ kỹ do đích thân thái sư thúc tổ dạy cho ta. Ta không biết lai lịch của võ kỹ, chỉ đều đặn mỗi tháng học một chiêu từ người. Tính đến nay, ta học được tổng cộng hai mươi một chiêu thức. Sau khi dạy ta chiêu thứ hai mươi một, người nói từng ấy chiêu đủ để ta dùng rồi, cố gắng luyện tập lại là được.

Thời hạn đến nghi thức Kế Thừa còn một năm, đến lúc cơ thể ta không chống chịu được Đoạt Mệnh độc là bốn năm. Dựa theo tốc độ tu luyện Độc Công hiện tại, chắc chắn không kịp đột phá Đệ Ngũ Môn. Cũng tức là ta chỉ còn bốn năm thời gian để sống.

Bạn đang đọc truyện *Vong Linh Ma Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.